

Princezna Monáda a runová skladba

Adam Sádovský

2024

Princezna Monáda a runová skladba

Slova jsou zřetězená projekce účelově vybrané části světa. Rekonstrukcí podle šipky času sestavují děj, který odrážejí se od příčin, spěchá k následkům. Přítomnost je tam, kde spočívá prst či zrak a budoucnost je tak pevně daná jako minulost. Existuje ale rozměr změny mimo šipku času. A nad touto změnou bdí Gita.

– zápisky Pečujícího

Prolog

Strach rozechvěl princezně Monádě prsty. Nejistota se rozlila po celém jejím těle a dál bujela přiživována potlačovanými obavami. Bránila princezně pohnout rukou a vložit poslední runu do konjunkční desky. Strach předjímal, co přijde, až se kámen octne na svém místě. Mechanismus podvědomí nabral dostatek hybnosti, kterým Monádu ochromil.

Zaváhala. Vždyť o nic nejde, proběhlo jí hlavou. Je to jen trénink. Cvičení. Nikdo už mě nehodnotí. Nejsem u zkoušky.

Vzpomínky jí zahltily jako příliš saturované vstupy neošetřenou sestavu run. Pocítila náhlou vlnu horka, jako kdyby opravdu znovu stála před odbornou komisí runové Akademie. Okamžitě se jí vybavila celá ta situace před dvěma týdny. Odpálené runové jištění. Odměřené pohledy členů komise a jejich nervózní pomlaskávání...

To byla ostuda. Naprostá katastrofa. Sebe ztrapnila a starého pana KRAFTA úplně zklamala.

Snad zklamala i otce...

Ale moc tomu nevěřila. Už si nenalhávala, že by se zajímal o něco víc, než o to jak jí vhodně provdat. Akademii nepokládal za správnou volbu a místo studia doporučoval rychlou cestu k oltáři. Polevil až na přímlovu dobrého pana KRAFTA.

A matka? Ta by byla zklamaná určitě. O tom Monáda nepochybovala. Královna Algia stála přece u zrodu runové skladby a za rozmachem Jižního království. A kdyby ještě žila, určitě by jí nepotěšilo, jak se její dcera trápí s runovou skladbou pro mírně pokročilé.

Princezna si prohlédla hladký kámen s precizně seřízeným runovým jádrem a opatrně ho přiblížila ke konjunkční desce. Už několik hodin se pokoušela nastavit cvičnou mlátičku na zrní a při vkládání každé runy váhala. Ale tentokrát se zdálo téměř fyzicky nemožné runu umístit. Přitom k dokončení celé skladby už zbýval jen poslední kámen.

Pohyb opět nedokončila. O co jde? Vždyť všechno znám. Stroje, mechanismy, samohyby a všechnu teorii jejich řízení. Proč mi to nejde spojit dohromady?

Úkosem pohlédla na odborné svazky, které kolem přibývaly jako intelektuální odpadky její nepřítelny snahy zjistit, v čem chybí. Jenže v knihách byla hlavně teorie a s ní problém neměla. Málokdy se dozvěděla něco nového. To co jí házelo klacky pod nohy, byly implementační detaily. Často prostě netušila, kdy jaký postup zvolit. Nestačilo vymyslet jen řadu postupných kroků, ale dopředu počítat i s tím, jaké má konjunkční deska limity, jaké zpoždění předpis nabere a v jakých částech skladby kvůli tomu vyčkat a procesy synchronizovat.

Podle příručky uměla složit základ, jenže jakýmkoli dalším krokem, i drobnou úpravou, rozklížila původně skvěle fungující předpis tak, že buď nefungoval a nebo rovnou odpálil ochranné jištění.

Kdyby pan Kraft tušil, jak je v tomhle směru marná, asi by jí na zkoušku nepustil. Předpokládal, nejspíš podobně jako ona sama, že schopnosti pro práci s runami zdědí po matce. Omyl. Motala se v tom jako cyklus se špatně napsanou podmínkou. Aspoň, že byl starý pán u toho a poprosil komisi, aby o celém fiasku pomlčela. Jinak by se hanbou propadla a už by jí nikdo nebral vážně.

Všechny její plány, kterými se chlubila a kterými ohromovala ostatní studenty, se začínaly rozpadat. Měla nápady. A přestože odvážné, ne nereálné. Měla sílu, chuť a postavení je uskutečňovat. Chtěla například pomocí runové skladby přímo řídit výrobu, sklady i celou ekonomiku země - byl to další krok k efektivní organizaci říše.

Jako dcera geniální Ady se nekriticky domnívala, že je to skvělý nápad. Vůbec o tom nepochybovala. Podobně jako o mnoha jiných věcech. Ve svých šestnácti letech měla zkrátka zcela jasno. O životě, o své budoucnosti a o budoucnosti celého Jižního království, které díky runové skladbě dovede k ještě většímu blahobytu.

Jenže ta nevyvedená zkouška. Ta zkouška... Nešlo jen o malé škobrtnutí, ale o poctivý parakotoul přímo do chřtánu polykače snů, kterému se někdy říká život a který žvýká mladé dívky a chlapce tak dlouho, dokud z nich

nevycucá veškerý tuk nadšení, aby je pak vyplivl jako trpkou tříslovinu v podobě smířených, ale rozumných dospělých.

Naneštěstí Monáda nebyla známá svou rozumností a ven ze chřtánu polykače se drápala díky paličatosti a také díky vzteku. Štvala jí vlastní neschopnost a štvaly jí úspěchy ostatních studentů, kteří zkouškou prošli hladce jako žací samohyb proschlým polem pšenice.

Spolkla nepříjemnou vzpomínku a náhlá vlna podráždění jí donutila runu ukvapeně vložit do konjunkční desky. V ten moment jí to došlo. Dohnalo jí pochopení, na kterém strach už dávno parazitoval. Ona se to nenaučí nikdy. Celou dobu žije ve lži, která jen čeká, aby jí mohla explodovat do obličeje. Doufá v zázrak už minimálně týden, protože právě za tu dobu jí mělo být jasné, že i přes veškeré vynaložené úsilí a investovaný čas, kdy se během prázdnin snaží rozhýbat kdejaký cvičný stroj nebo samohyb, se její pokrok blíží záporné nule.

To co z počátku považovala za vlastní lajdáctví, konečně získalo mnohem reálnější podobu. Chyběl jí zkrátka talent. Po matce nezdělala genialitu, ani cit pro runové sestavy. Snad jen vytrvalost a bezbřehé ambice.

Kdyby tu tak matka byla, napadlo jí. Možná by poradila. Kdyby ještě žila, třeba by všechno bylo jinak.

Algia. Její matka. Královna runové skladby. Obdivovaná autorka imperativního runového jazyka, který postrčil celý obor kupředu a který letos, stejně jako Monáda, slavil šestnáct let. Šestnáct let během kterých malé Jižní království dohnalo svoje sousedy a získalo prestiž a silnou mezinárodní pozici. Šestnáct let pokroku, modernizace a blahobytu, o kterém se dosud nikomu ani nesnilo. Do té doby se s paramagnetickými horninami jen experimentovalo. Vznikaly nepoužitelné hračky, ale pak nastal obrat a pokrok v tomhle oboru se propsal do všech lidských činností. Stroje řízené runovou skladbou začaly být užitečné. A mnohdy nepostradatelné.

Všechno díky Algie. Ženě, která opustila svět příliš brzy a za nepříliš jasných okolností. Mluvílo se o nešťastné nehodě, ale detaily neznal nikdo. Algia po sobě zanechala ani ne roční dceru, rozpracovaný výzkum a kupu tajemství.

Runová technologie sama o sobě skrývala plno neprozkoumaných zákoutí. Její podstatu se nedařilo rozlousknout. Vědělo se jen, že má cosi společného s magnetismem, ale netušilo se, proč neovlivňuje běžné feromagnety. A také se nevědělo, proč runová energie při převozu na větší vzdálenost degraduje. To byla pro Jižní království výhoda s nevyčíslitelnou hodnotou. Veškerý vývoj probíhal zde. Všechny runové stroje pracovaly jen a pouze tady.

Během studií narážela Monáda na svou matku v jednom kuse. V každém druhém učebním materiálu se o ní psalo. A mluvilo se o ní snad ještě víc na přednáškách. Náhlý zájem propukl s nečekanou intenzitou. Otec jí sdělil málo, či spíš vůbec nic a na každou otázku reagoval podrážděně. Tak princezna začala pátrat sama. Chtěla vědět jaká Algia byla, chtěla jí poznat a zjistit něco bližšího o té tragické nehodě. Věnovala tomu spoustu času a úsilí a skrze bláznivé eskapády se snažila posbírat drobné a nejspíš úmyslně tajené drobký pravdy.

Nevypátrala však téměř nic. Jen spousty odkazů na její výzkum, který ale nebyl k nalezení. I o jejím osobním životě zjistila ještě méně. Vlastně jen to, že Algia milovala abstraktní obrazy a sochy. Měla jich prý mnoho a Monáda s překvapením zjistila, že nezvyklá díla v hlavním koridoru na hradě patřila právě její matce. Dřív kolem nich chodila bez zájmu, ale pak je začala studovat pozorně. Přesto jí jejich sdělení a smysl unikalo. Představovaly většinou tři stínové postavy, ale jistě si nebyla.

Po tomto nepatrném úspěchu, hledala Monáda dál. Se stejnou tvrdohlavostí s jakou se pouštěla do všeho. Skutečně vystřízlivěla až po oné neblahé zkoušce před dvěma týdny. Zdrcující neúspěch připsala na vrub přílišné horlivosti v pátrání, které jí odvádělo od studia.

Když Pan Kraft slíbil další termín zkoušky po prázdninách, zaradovala se a projekt Algia odložila stranou. Zavřela se do ateliéru a tady už druhým týdnem trápí cvičné stroje i sebe, denně odpálí pojistky desítek runových kamenů a bez ohledu na to, že venku vrcholí nejkrásnější část roku, šprtá jako smyslů zbavená.

Jenže teď zjišťovala, že ani tohle nestačí. Nacházela se na dně tak bahnitém, že se od něj nedalo odrazit. Týden čekala na zázrak a přitom klesala hlouběji a hlouběji. Zjišťovala přitom, že se nehodlá vzdát svých plánů, své životní cesty ani své osobnosti, kterou zbudovala na představě o vlastní výjimečnosti.

A tak se do každé její myšlenky začínala vkrádat touha po zázraku. Klidně by obětovala i kus sebe, jen aby uchránila všechny své křehké představy.

Jenže místo toho stála jako zpráskaná nad asi padesátou runovou skladbou, plná strachu a váhavosti, s vědomím, že žádný její předpis ještě ani jednou nepracoval.

Prohlédla si řádky a sloupečky v matici run na konjunkční desce, kterou právě dokončila a která čekala pouze na aktivaci. Co jí vlastně zbývalo? Jen přemoci strach, spustit skladbu a sledovat, jestli se zázrak dostaví?

TODO: Odkaz na konec - zde se princezna nezastaví a dopadne to špatně.
Na konci se již včas zastaví.

Nadechla se a energicky udeřila do aktivátoru. Šlo to kupodivu snadno. Někdy reagovala rychleji než uvažovala. A navíc. Strach jí málokdy zastavil a ani tentokrát tomu nebylo jinak.

Konjunkční deska zazářila, vzduch se zachvěl a mlátička zavržala, jak se několik ozubených koleček v jeho útrobách pohnulo. První cep vpravo zavířil a princezně se po tváři rozlil úsměvem. Konečně. Konečně se hýbe a něco dělá.

Úsměv to byl ale předčasný a radost rychle vystřídal úlek. Cep se sice zachvěl, ale neudeřil. Místo toho se mlátička rozvibrovala. Fukar na odstraňování plev zaúpěl a princezně se náhlým závanem vzedmuly dlouhé blondaté vlasy vysoko nad hlavu. Vichr jako malý tajfun sebral celá ještě neumlácená zrna a navíc i černý kolomaz z útrob stroje a všechno to vyvrhl proti Monádě, až na její jemné tvářiče nezůstal ani kousek čistý. Pak stroj utichl. Bezpečností pojistky zkratovaly polovinu run a uvedly konjunkční desku do havarijního stavu.

Monáda zkoprněla. Zůstala civět na pohasínající runy a když přišla k sobě, stála už za hranou vlastní přičenosti. Nevyhnutelnost jejího směřování v životě končila kdesi na hnoji manželských povinností, které měl pro svou neschopnou dceru připraven královský otec. Žádné geniální plány a cíle. Žádné smělé kroky k završení blahobytu země. A žádné pokračování odkazu královny Ady.

Náhle si přišla vyčerpaná. Dosud nezkrotná jiskra odhodlání vyhasla pod houževnatou sprškou selhání a jediné co zbylo, byl vztek. Měla chuť všechny ty pitomé kameny rozmlátit. Skoncovat s nimi ve velkém stylu. Teď jen přemýšlela jestli s nimi mrskne na podlahu, nebo pod lis, který by ovšem musela nejdřív nastavit, protože tady v ateliéru byly všechny cvičné stroje bez nastavení a tak se rozhodla pro tu podlahu.

Popadla první kámen a rozzuřeně ho zvedla.

Než ale stihla svůj čin dokonat, vtrhla do místnosti její pobočnice Rúť.

Ta nikdy nebyvala daleko, tahle její jednočlenná garda. Tajná ochranka se schopnostmi skrytými za mladistvým vzhledem. Kromě rusých vlasů se opravdu příliš nelišila od ostatních náctiletých, kteří se pohybovali v princeznině blízkosti. Často seděla poblíž s romantickou knihou v ruce a nenápadně sledovala okolí. Pro princeznu byla ale mnohem víc, než pobočnice a stráž. Byla to kamarádka. Velmi svérázná, někdy nesnesitelná a hlavně nepostradatelná.

“Co je? Něco důležitýho nebo zase jenom runy,” spustila Rúť svým přirozeně dramatizujícím způsobem, který ve spojení se severským slangem působil obzvlášť teatrálně.

Vztek princeznu opustil, ale nahradilo ho duo zoufalost a odevzdanost. Neodpověděla. Zelenýma očima, ze kterých beznadějnost vygumovala obvyklou zář, uhnula plaše stranou a runu ve výmluvně napřažené ruce uložila zpět na konjunkční desku. Očekávala jízlivý komentář, se kterým Rúť nikdy nemeškala, ale nedočkala se.

Rút vycítila, že je něco špatně a tak mlčela. Jindy už by kalamitu v ateliéru komentovala s přesně dávkovanou drzostí, o které věděla, že je jenom kousek za hranicí, jakou dokáže princezna tolerovat. Dělal to schválně, jakoby tím soustavně testovala princeznino sebeovládání.

V podobné situaci ještě před pár dny navrhla, aby si Monáda místo hraní na génia, našla vhodného chotě, co skládá runy jako velmistr a nebude se muset dál trápit. Bylo to přes čáru trochu víc, než obvykle. Naordinovat na zanícené slepé střevo princeznina talentu, mocnou dávku žluči z kuloárových drbů plných šlechtických sňatků, nedopadlo dobře. Princezna vybuchla a následující proud slov byl k nezastavení. Začala dokonce Rút oslovovat celým jménem, tedy Rutina, což z velice dobrého důvodu Rút obzvlášť nesnášela. Ale nakonec i tahle vyostřená konverzace dopadla smírem.

Ted' Rút zůstávala zticha. Mlčky otírala kolomaz na pobledlé tváři jemným kapesníkem, zatímco princezna hleděla otupěle do podlahy. Pak, protože kolomaz nešel vůbec dolů, do kapesníku plivla.

To princeznu konečně probralo z letargie. Ucukla a křečovitě začala přibližující se hadřík odstrkovat. "To nemyslíš vážě?" zhrozila se.

Rút se jen usmála. "Kdyby ses viděla, tak neprotestuješ."

Princezna znaveně vstala - levou tvář ještě celou špinavou - a pohlédla Rút do očí s takovou beznadějí a zoufalstvím, až to Rút bodlo u srdce. "Nevím, co mám dělat," řekla po chvíli. "Nejsem jako Algia a nikdy nebudu. Nemám na to." Znělo to odevzdaně. "Žádný zázrak nepřišel. Už mi nic nepomůže."

Jak to dořekla, v místnosti se zablesklo. Statický výboj jim zježil vlasy na hlavě a když se rozkoukaly, ve výši očí jim zavířil modrý obdélník, který se šustivě snesl na podlahu. Tam zůstal ležet.

Dívky pohlédly nejdříve na sebe a pak nevěřičně ke svým nohám. V plochem předmětu rozpoznaly obálku. S nezvyklou barvou a velikostí, ale skutečně obálku. Nahoře opatřenou červenou pečetí a obtisknutým velkým "B". Princezna se rozhlédla po místnosti sem a tam, ale nezahlédla nic a nikoho. Pak pokrčila rameny a pomalu se sehnula, aby předmět zvedla.

Když pečeť rozlomila, našla uvnitř dva složené a opět zapečetěné listy. Jeden byl adresován na jméno: "Anonymní Fantom." To princezně nebylo příliš povědomé. Možná o něm někde četla, ale moc jistá si nebyla. Tento složený list proto odložila stranou. Nicméně druhý byl určen pro ní. Princezna ho rozbalila a přečetla chvějícím se hlasem:

"Pro princeznu Monádu.

Imperativní runová skladba není pro tebe, princezno. Jsou nové, dosud skryté, progresivní postupy. A ty můžeš být první, kdo je pozná a ovládne. Můžeš najít svůj velký talent a pokračovat tam, kde královna Algia skončila.

Existují runové jazyky, které ti v tom pomohou. Jeden takový střeží Anonymní Fantom. A k němu tě chci poslat.”

Princezna si olízla suché rty než pokračovala: “Není nikdo vhodnější než ty. Nikdo to nepotřebuje více než ty. Přesto půjde o náročný úkol. S tím počítej. Budeš muset pár věcí změnit. Na sobě a ve svém přístupu. Buď připravena čelit obtížím mimo svou dosavadní zkušenost a neboj se přijmout pomoc nebo i dar od lidí kolem sebe. Pak získáš i to, po čem toužíš.

S přáním dobrého pořízení. Tvá Magická R.”

“Magická R.,” hlesly obě dívky.

Magická R. byl známý pojem. Téměř mýtus. Její pečete se prý objevovaly pod listinami, které dokázaly změnit běh dějin. Mluvílo se o nich v každém království a v každé říši. Skutečnost mnohdy nejspíš tonula pod nánosem pověstí, každopádně vešly ve všeobecnou známost. A stejně tak i jméno Magické R., které získalo nádech legendy. S určitostí se ale nevědělo nic.

Jen, co se princezna trochu vzpamatovala, modrá obálka zmizela v podobném záblesku v jakém se objevila. Oba listy, jí ale zůstaly v ruce. Když princezna ten svůj otočila, našla na druhé straně mapku a instrukce podle kterých se měla vypravit kamsi do hor za Anonymním Fantomem a získat tak nový runový jazyk zvaný “Prolog”.

Provizorní uzávěra

Den rozkvetl do pozdního jara. Zavoněl. Vybarvil se pod hřejivými paprsky ranního slunce a ožil činorodým shonem štěbetajících pěvců.

Rozzářená byla i samotná princezna. Neotálela. Veškeré přípravy zvládla ještě včera večer. Napřed odeslala velký kufr o rozměrech pokojové skříně, do kterého vměstnala svou garderobou a dalšími nezbytnosti. Zavazadlo putovalo do restaurace “Na limitě”, ve které hodlala jakoby přespat. Sama však s nadšením cestu trochu jiným směrem a to za novou znalostí runové skladby dle instrukcí a mapy, kterou našla na druhé straně dopisu.

Prožitek včerejšího odpoledne naprosto nezpochybňovala a veškeré toxické bahno ztracené sebedůvěry v ní dokonala asanovala nepravděpodobná intervence Magické R.

Naproti tomu Rút se nacházela v rozpoložení dvou protichůdných postojů, které se v ní rvaly v neustávajícím střetu. Nemohla popřít nezvyklé zjevení modré obálky a dopisů. Jenže každé její nervové zakončení hlasovalo proti zbytečně riskantní cestě. A srdce? To hlasovalo pro cestu. Rút s jakousi sounáležitostí a úlevou sledovala, jak se Monádě vrací původní jiskra i nadšení do života a měla z toho zjevnou radost.

Monáda se z klaustrofobického pocitu tonutí stihla oklepat během necelé hodiny po přečtení dopisu. A její víra v úspěch a smysluplnost načrtnuté životní dráhy dokonce ještě zbytněla pochopením, že o ní má zájem samotná Magická $\mathbb{R}$.

Už po večeri měla sbalené potřebné šaty, jídlo, vodu i absurdně těžký kufřík naplněný po okraj těmi nejlepšími runami. Zbývala jen poslední překážka a tu představoval její přesprávaný opatrovníkový otec.

Pod jeho přísným pohledem ztrácela na výřečnosti a pokaždé zjišťovala o kolik snadnější je vymyslet si, než projevit upřímnost. Přitom tentokrát se nad běžným potěrem polopravd vlnil kapitální sumec rozměrné lži. Poprosit o návštěvu muzea a pak zmizet v katakombách archivu (což se skutečně stalo), byla výzva, ale přijít s nápadem na týdenní doučování daleko v západní provincii a pak vyrazit do opuštěných hor, to už vyžadovalo nervy ze železa.

Právě takové krytí si totiž zvolila. Týden u pana Kraftha kvůli doučování runové skladby. Doufala, že jeho jméno zabere, protože jako dlouholetý rodinný přítel, se těšil králově důvěře. Během roku vyučoval na univerzitě, ale prázdniny trávil na svém odlehlém sídle na západ od hlavního města. Nebylo to přesně ve směru, kterým se Monáda chtěla vydat, ale aspoň první část cesty se shodovala.

A opravdu to zabralo. Král přikývl a k cestě svolil.

Monáda ho objala. Důvěrná chvíle však netrvala dlouho. Její otec totiž své svolení doplnil mnoha podmínkami a vleklým monologem, který se točil okolo zodpovědnosti a budoucnosti v roli manželky a kolem dalších šlechtických povinností, které bez podpory své ženy nemůže předat tak, jak je potřeba. Princezna kývala a kývala a po půlhodině začala mít nepříjemný pocit, že král s výletem souhlasil jen proto, aby teď svou dceru zavinul do pavučiny mučivé otcovské péče. Nakonec proslov přeci jen ukončil a princezna musela odpřisáhnout, že se vyhne všem problémům a že sebou vezme Rút a poslechne jí na slovo.

Když i to splnila a otočila se k odchodu, otec jí opět zastavil a na okamžik se zdálo, že své rozhodnutí změní. Jeho pronikavý zrak se zapíchl do princezniných očí jakoby tam hledal tajné myšlenky. Znal svou dceru a měl už víc než pár důvodů k obezřetnosti. Od určité doby rozhodně. Jenže v zelených plamenech princezniných očí se nedalo snadno číst. Král se však nevzdával a nechal tak Monádu rožnit několik dlouhých minut, než s potutelným úsměvem dceru propustil.

Tak Monáda překonala i poslední problém a uvedla se do stavu nadšeného očekávání, které jí nedalo dospat a které jí už od kurování nutilo popichovat stále ještě rozpolcenou Rút k činnosti.

Ted' když došlo na věc a měla se připravit k odjezdu, neprojevila Rút příliš nadšení. Za ustavičného popohánění si malátně nasadila stylovou hučku, přes šněrovací košili přehodila tlustý plášť proti chladu a skrz chudou snídani se nechala dotlačit ven až za kruh hlavního opevnění hradu, kde čekala připravená runová plošina a zásoby.

Monáda už byla dávno oblečená do nenápadných venkovských barev, aby unikla nechtěné pozornosti. Světlé vlasy spletla do dlouhého copu, který jí vzadu visel z pod šátku až do poloviny zad a psaní od Magické Ř. skryla do vnitřní kapsy hnědé vesty.

Pak pobídla svou pobočnici, aby naložila zásoby a hlavně kufřík s runami a za několik málo okamžiků už obě seděly na lavici runové plošiny. Stiskly aktivaci a při zvuku pravidelného klapání píšť dole pod sebou, se daly do pohybu.

Všechny důležité cesty kolem hlavního města i podél řeky, byly runifikované. Což znamenalo, že po nich putovaly plošiny poháněné dvěma řadami píšť na levé a pravé straně, kterým sekundovala ještě jedna řada menších, určená pro posílání řídicích run kvůli vyhýbání a bezpečnosti.

Obě dívky díky této vymoženosti proletěly podhradí rychlostí koňského cvalu a přitom si pohodlně hověly na sedačce. Rút si přitom potichu brblala cosi o tom, že mohly použít mnohem pohodlnější královskou plošinu - s teplými sametovými polštářky. Ale chápala, že by působily nápadně. Z důvodu bezpečnosti nemohla jejich výprava začít fanfárami a ovacemi, které pokaždé doprovázely odchody i příchody členů královské rodiny z hradu i na hrad.

Navíc jim Magická Ř. předala dost jasné instrukce. Anonymní Fantom, ke kterému je poslala, neměl z nějakého důvodu celou královskou rodinu rád a navíc se stranil lidem a skrýval se kdesi v horách. Byl nadmíru podezřívavý a svůj objev nové runové skladby si úzkostně střežil. Nicméně princezna o instrukcích ani o úspěchu výpravy nepochybovala a tak nyní dle rady zamířila velice nenápadně východním směrem. Jejich plošina obkroužila hrad Asert a podél stříbřité jiskřivé řeky Siliky se vydala vstříc vycházejícímu slunci.

V poslední době se pro řeku ujalo přízvisko "Líná", protože kolem měst protékala velice rozvázně a ani při velké vodě nijak nedivočela. Směrem na východ se točila v mnoha širokých meandrech mezi vysokými kopci a skalami. Na opačnou stranu plynula napříč Jižním královstvím mezi všemi největšími městy až k moři. Jako rozvětvený žilní systém stahovala vodu z hor na severovýchodě a napájela jí nížinný úrodný kraj na jihu. Kolem řeky bývalo vždy rušno a stahoval se k ní obchod.

"Aaach," vydechla spokojeně princezna. Nakukovala přitom do mapy a hlídala jejich putování proti proudu směrem k prameni. Rút to pozorovala se zájmem i s lehkou pochybností. Ne že by Magické Ř. nevěřila, dokonce ani nepochybovala, že Anonymní Fantom existuje, i když o něm nikdy

neslyšela. Spíš přemítala nad tím, kam až jí tohle malé dobrodružství zavede a zda nepřekračuje hranice, které z jistého důvodu překročit nechtěla.

Opustit hrad znamenalo problémy. A nebezpečí mimo runifikované cesty rostlo nad únosnou míru. Přitom k tomu, že opustí runifikované cesty dojít muselo. Až překročí městský obvod a dostanou se do polního kraje, nezbude než pokračovat na nějakém farmářském samohybu nebo na koni.

To i další podobné představy v ní oživovaly nepříjemné vzpomínky na minulost, kterou se ve volných chvílích snažila vytěsnit intenzivním čtením romantických příběhů a listováním ve šlechtických bulletinech.

Uklidňovalo jí to a pomáhalo najít vlastní zájmy. Zjišťovala, že není jen stráž a ochránce, ale romantik plný touhy postrčit dva lidi tak, aby k sobě měly blíž. Snažila se tuhle svojí objevenou libůstku aplikovat hlavně na princeznu, ale ta proti podobným snahám vykazovala značný odpor.

Ze zamyšlení jí vytrhlo další princeznino ‘aaach’, následované pochvalou, jak je dnes krásně.

Rút to v duchu glosovalo poznámkou, že včera bylo taky krásně a přitom si mohla tu krásu vychutnat v bezpečném prostředí hradu nebo přinejhorším při rutinní procházce parkem. Nakonec se osmělila a nahlas se zeptala: “Prosím tě, stojí ti to za to? Třeba tady u týchle plošiny stačí zmáčkнуть aktivaci a už to frčí. Co víc bys chtěla?”

“O hodně víc,” usmála se princezna. “Budu královna a musím umět runové skladby na královské úrovni. Ne mačkat aktivaci, ale vymyslet celý předpis.”

Rút to v zásadě chápala, ale nesouhlasila. “Dobře dobře. Nechci se hádat, ale honba za nějakým Fantomem? Není to trochu moc?”

“Možná. Jenže ty se vždycky zbytečně bojíš.”

“Ani ne,” ohradila se Rúť nevrle. “Už sem ti to několikrát vysvětlovala. Měla bys chápat, že nechci otvírat starý rány. Nechci se vrhat do průšvihů, kteréj oživí to, co sem už pohřbila. A ty seš v přitahování problémů expert. Navíc neznáš hranice. Neumíš zastavit, když je to potřeba. Si pracovitá a zodpovědná. To jo. Ale hrozně tvrdohlavá.”

Monáda se zasmála. “Možná.” Dál se ale kochala krajinou a nezdálo se, že by na vyslovené obavy hodlala reagovat. Vlastně to vypadalo jakoby je přeslechla.

Kolem nich tiše prošuměl zelený háj dubů nahýbající nad hladinu vodního toku a zpevňující svými obnaženými kořeny hnědavé břehy. Stejně rychle minuly i hlouček stavení – možná kováren dalo-li se tak soudit z baterie čadících komínů – a uhnuly na sever do stráně, kudy si plošina razila cestu přes kopcovitý terén. Tak opustily kličky říčního koryta a vyhouply se mezi

obliny nevysokých kopců. Stavení tam zřídla a za čas je úplně nahradily lehce zvlněné, pravidelné lány zelené a zlaté nebo kvetoucí pestrými barvami.

Zhruba po půlhodině rozjímání nad kvetoucí krajinou princezna zavřela oči a začala blaženě natáčet obličej proti zvolna se zvedajícímu kotouči slunce. Tváře jí zrudověly a mírně zvednuté koutky úst prozrazovaly spokojenost.

Rút si toho všimla a usoudila, že nastala pravá chvíle, kdy princezně zkazit náladu. Ve skutečnosti nechtěla být až tak zákeřná, ale to co jí leželo na srdci, prostě dál čekat nemohlo.

“Mám ti od otce popřát hodně zdaru při výuce,” pronesla do vánku švelícího kolem plošiny.

Nato princezna pootevřela jedno oko. “On s tebou mluvil?”

“No jo. Včera večer. Mám na tebe dávat pozor a hlídat tě. Že prej jsi to nejcennější, co má...”

Princezna pootevřela i druhé oko. “A neříkal náhodou ještě něco?”

“Vlastně jo. Ještě se zmínil, že tě má rád jako kryptografickou sůl.. A že tě s hraběnkou Andou přijdou pozítří navštívit.”

Monáda v ten moment jakoby změnila podobu. Z pohledné, pokojné, venkovsky vyhlížející dívky se stala děs a hrůzu nahánějící divoška s nebezpečně elektrizujícím pohledem zelenkavých očí. Nadechla se a spustila: “Rút! Ty tvoje zatracené rozhovory s otcem mě jednou přivedou do hrobu. Pozítří? U pana Krafra? To je ale úplně na opačné... Při všech vybitých runách!”

Princezna neklela často, ale tentokrát se nekrotila. Uchovala si však špetku rozvahy a rychle uvažovala, jak z toho ven. “Tak jo. Tak jo. Za dva dny to stihnu. A ty... Budeš mít za úkol umluvit pana Krafra, ať nás neprozradí, jestli přijde řeč na to, kde jsme se zdrželi.” Pak už mluvila spíš k sobě: “Já se zcvoknu. A ona se s tím vytrasí v půli cesty. Mě se zdálo, že to jde moc hladce. Ale když se nebudeme zdržovat, tak někdy k večeru budeme u mostu, zítra se setkáme s Fantomem a předáme dopis. On nám dá, co potřebujeme a snad se stihneme vrátit.” Princezna si hlasitě oddechla. “Tohle už mi nedělej. Chtěla jsem tě jako pobočníci, protože potřebuju mít někoho, na koho se můžu spolehnout. A ty mi to tak komplikuješ.”

“Král tě pustil jenom kvůli mě,” ohradila se Rúť. “A spíš mě překvapilo, že ti dal ty dva dny. Čekala bych ho i dřív.”

“Hmmm,” zabručela nespokojeně princezna.

Rút se zatvářila uraženě. Věděla minimálně o desítkě nemilých příhod, které s princeznou zažila a o kterých diskrétně pomlčela. Musela zkrátka vyvažovat mezi bezpečností a oddaností. Princeznu považovala spíš za

kamarádku a tak, podobně jako nyní, šla do rizika.

“Navíc hraběnku Andů nemůžu vystát,” pokračovala méně nahněvaně Monáda. “Otec si mohl vybrat líp. Taková nanicovitá, podlézavá, vypočítavá panička z východu... Už slyším, jak mi lichotí a vychvaluje moje schopnosti. A sama přitom nepozná obyčejný kámen od runy. Jsem zvědavá, co řekne, až přijdu s úplně novým jazykem skladby.”

“Jestli je z východu, tak jí asi bude víc zajímat hudba a umění než runy,” odvětila Rút. “Mě přišla v pohodě. Třeba se jen bojí, jak si povede jako tvoje nová matka.”

Na to už princezna neodpověděla a upřela lehce zamračený pohled na ubíhající krajinu. Za chvíli se však zase usmívala a veškerý původní klid získala zpět. Opět hleděla na cestu ležící před nimi s nadějí.

Během dopoledne minuly několik rozcestí a rozdvojek určené pro křižování protijedoucích plošin a s několika se minuly. Pak návštěidla podél cesty ohlásila další blížící se rozcestí a tam uprostřed vysokých klasů, na osamělé točně, zastavily. Před nimi se nacházel poslední dlouhý úsek runifikované cesty k mostu. Stačilo jen postrčit mechanismus a pootočit ho správným směrem.

Vystoupily a přetočily směrovač k sloupku s nápisem “Severní most”. Což, jak věděly, bylo i místo, kde končily runifikované cesty a začínala “divočina”.

Točna se hnula, ale neopsala ještě ani čtvrt kruhu, když se země pod jejich nohama rozechvěla. Spokojený šelest větru a všudypřítomné cvrkání hmyzu prořízlo ohlušující zakvílení a nedaleko se do vzduchu vzneslo poplašené hejno ptáků. Dívky pohlédly tím směrem.

Vedle runifikované cesty, právě ve směru k severnímu mostu, se z hlubin vysokých stvolů vynořil mohutný kolos žacího samohybu, který se hladově zakousl svými kosícími rameny do pístů runifikované cesty. Útok na seřízený mechanismus cesty doprovázelo skřípání a lámání a během několika málo chvil se z cesty i ze samotného stroje stala hromada šrotu. Stroj zakvílel, zapraskal a ztuhl ve změti těžko rozpoznatelných kladin a táhel a rozlámaných pístů.

Jen pár okamžiků po tom, co hluk utichl se k té spoušti vrhl udýchaný hoch, který se vynořil z klasů ze směru kterým přijel i žací stroj. Když spatřil zbytky z dříve plně funkční cesty, spráskl ruce a zaúpěl: “U všech nekonečných smyček!”

Princezna už se neudržela a dlouhými, ráznými kroky se pustila přímo k němu. Rozpohyboval jí její přirozený šlechtický ‘šarm’. Tvář měla temně zamračenou a velmi aristokraticky povýšenou. Ani nečekala až udýchaný hoch popadne dech a spustila:

“Na co si to hraješ? Chceš aby se někomu něco stalo? Co sis myslel? Tohle je katastrofa.” Její hlas zněl tak hrozivě, až se před ní hoch netečně přikrčil i přesto, že byl téměř o hlavu vyšší. “Když neumíš používat runy, tak na ně nesahej. To tě neučili, že si s nimi nemáš hrát? Nevíš, jak je to nebezpečné? Jak se vůbec odvažuješ odkrýt konjunkční desku a zasahovat do skladby?”

“Já jsem ale nic neudělal,” pípl hoch a přitom pomalu couval, aby si od té rozčilené holky udržel odstup.

Princezna se zamyslela a tvrdost z jejího hlasu ustoupila. “Tak co se stalo?”

Ale jinoch jen pokrčil rameny a zdálo se, že váhá.

“To by tedy nešlo,” zlobila se princezna. “Půjdeš s námi a budeš se zodpovídat z toho, co se stalo. My jsme tady po téhle cestě chtěly jet a jen tak tak, že se naše plošina nedala do pohybu o něco dřív. Jinak by nás tvůj samohyb možná taky rozmetal. No, teď se to tady bude muset zavřít.”

V ten moment princezně došly všechny důsledky, které vzniklá situace bude mít. Dál jet nemohla a navíc měla povinnost oznámit nehodu na správu cest. Měla by se teď otočit a vydat se zpět. Buď ke královskému městu a nebo na západ, tedy opačným směrem. Osamělá točna v poli se proměnila v past.

Monáda zhodnotila situaci rychle a přesně a náhlé rozčarování z naprosto zbytečné překážky v ní propuklo nanovo. “Kde je nejbližší osada?” obořila se na kluka.

Hoch zdráhavě ukázal rukou směrem odkud přišel a řekl: “Je to asi tři míle přes pole.”

“Tak daleko?” princezna téměř křičela. Nasupeně dupala tam a zpátky kolem bezradně stojícího kluka až se zničehonic otočila a rázně vykročila směrem k točně.

“Co chceš dělat?” dohnala jí Rúť.

“Čím, dřív se na druhé straně dozví o nehodě, tím dřív sem někoho pošlou na samohybu. Třeba nás pak svezou. Takže odstavím tu cestu až k mostu.”

“To přece nesmíme,” zamumlal hoch, který rychle doklopýtal za nimi.

“Já smím všechno,” procedila Monáda mezi zuby, ale pak se rychle vzpamatovala. “No, musí to nějak jít. Je to... nouzová situace.”

“Plošiny vysílají pravidelné testovací runy po postranních pístech. Když se nevrátí, tak se cesta uzavře sama,” pronesl hoch a obě dívky tím překvapil.

“Co ty o tom víš,” prskla Monáda. Přidřepla ke krytu konjunkční desky hned vedle točny a zručně ho demontovala.

Jenže jak sňala víko, zazubily se na ní dlouhé řady run všech možných tvarů a typů, až se jí zatočila hlava. Uculkla rukou a zaváhala. Jako by si až nyní připustila realitu. Totiž, že naprosto netuší, kde jsou bezpečnostní prvky pro odpojení úseku nebo nouzové zastavení. A také jí došlo, že kromě cesty jsou poničené i boční píсты. Vrhla bezradný pohled směrem k poškozené cestě. Viděla, že ani nouzové runy tu nebudou nic platné.

“Odtud to zastavit nepůjde,” špitla spíš pro sebe. “Ale možná...,” přemýšlela, “... možná by se dala nějaká vhodná sestava run poslat po malých bočních pístech podobně jako si je tam posílají samotné plošiny.”

Nad levým ramenem se jí objevila Rút a nedůvěřivě zabručela. Ale ve stejnou chvíli, se jí nad pravým ramenem objevila kudrnatá klučičí hlava a řekla:

“To by mohlo jít. Můžeme zablokovat výjezd plošin z depa na druhé straně. Aspoň někdo neskončí v půlce cesty na osamocené výhybce a nebude se muset zase vracet. Ale chtělo by to runy vklínit do postranních pístů až za poškozenou částí. Budeme potřebovat runu odklonění, pak přemostění, znovu odklonění, otočení, dvě zastavení a pak, když se objeví sondovací runa, tak to zopakovat a poslat ještě jednu podobnou sekvenci.”

Rút při té záplavě instrukcí udělala: “He?” a princezna vydechla: “Co?”

Obě se otočily na určeného kluka, kterému hnědé kadeře spadaly hluboko do čela a dlouze a tázavě na něho pohlédly. “Ty jsi jako kdo?”

“Metoděj,” řekl. “Syn statkáře Kláska. Ale většinou mi říkají Mety. Bydlím tam...” Jeho prst opět ukazoval někam do polí.

“Jde mi o runy. Jak to, že rozumíš runám? A proč zrovna tyhle runy?” chtěla vědět princezna.

“Protože kdyby náhodou už nějaká plošina přijížděla, tak nám ty runy posbírání. Musí se odklonit a navíc i zastavit. Zbytek run pak doputuje až na konec cesty, kde se skladují runy pro odklonění. Já neznám přesnou sekvenci nouzového odstavení, ale když pošleme run víc, tak ten zásobník přeteče a pak runa pro přemostění spolu se zastavením nedovolí rozjetí další plošiny z depa.”

Obě dívky po tomto výkladu zamrzly na dlouhou dobu v pozici jakou mívají kamenné chrliče na střechách a přitom upíraly překvapené pohledy na hochy. Proud slov, který se z něj před chvílí valil působil více než nepatřičně. Když se Monáda opět pohnula, ucítila v chodidlech mravenčení. Uvědomila si, že se nejspíš nehýbala opravdu dlouho.

“Problém ale je,” ozval se opět chlapec, “že nemáme žádné vhodné runy. Tady ty v řízení točny se použít nadají a vypadá to, že místní zásobník je prázdný.”

Jenže to už Rút s úsměvem zvedala kufřík na dlouhém popruhu a když ho otevírala s potěšením sledovala jak Metyho brada klesá níž a níž. Kluk o krok couvl a zpytavě se podíval z jedné dívky na druhou. “A co vy jste zač?”

Rút se nadechla, ale Monáda jí chvatně předešla. “To by ses divil. Ale nejdřív... Vážně bys s těmhle runami dokázal bezpečně odstavit cestu k mostu?”

“Ano,” odvětil hoch potichu a přitom zrakem probodával otevřený kufřík.

Princezna váhala. A to docela dlouho. Možná bojovala sama se sebou, se svou pýchou a tvrdohlavostí, jak se domnívala Rút, ale nejspíš měla hlavně problém připustit si, že tenhle urousaný rolník dokáže s runami divy, na které ona sama nemůže ani pomyslet.

Princezně toto opravdu prolétlo hlavou, ale zvažovala také rizika. Na jeden kratičký okamžik chtěla svou výpravu vzdát a otočit se zpět domů. Jenže jí před očima vytanul dopis od Magické Ř. a ta část, kde zdůrazňovala, že má umět přijmout pomoc. Nakonec vydechla: “Tak rychle. Zkus to tedy zastavit.”

Mety přikývl a sáhl do plného kufříku, aby postupně vybral šest run. Valil přitom oči a téměř posvátně bral jednu po druhé. Jejich kvalita a úroveň zpracování ho omračovali. Pak s nimi poodešel až za poškozenou část cesty a začal je postupně pokládat na pás z malých píšťů cvakajících po straně hlavní cesty. Kamenné kostičky jako vržené z praku vylétly podél tratě kamsi za horizont.

Zpět se žádná nevrátila. Takže úsek mezi nimi a prvním křižováním směrem k mostu nebyl používán. Runy musely doputovat do koncového zásobníku a provést Metyho provizorní blokaci.

Monáda polkla naprázdno. Napadlo jí, že snad ani pan Kraft, by něco takového nesvedl, ale rychle tu myšlenku zaplašila. To prostě nebylo možné. Před ní stál hejsek ze statku, který se tvářil jako ustrašený kolouch v září runového reflektoru a přitom sázel bez váhání jednu runu vedle druhé. To už chtělo přemýšlet nejen o krok dopředu, ale minimálně o tři. Navíc musel přesně vědět, jak fungují plošiny a písty na cestě i jejich řízení.

Postup do pole

“Tak povídej...” pobízela princezna nervózně přešlapujícího hochu. “Zrychli to.” Ale když kluk stále váhavě volil slova, otočila se k němu zády a oslovila místo něho Rút: “On se mě snad bojí, nebo co. Zkus se ho zeptat ty.”

Z Metyho po jeho kousku se vzdáleným přenastavením runifikované cesty, nedostala žádnou souvislou větu a to se snažila působit nadmíru přátelsky a nezvyšovat hlas. Jenže pospíchala a podrážděnost z ní crčela jako z natlakovaného kropítka samočinné závlahy, což chlapci na výřečnosti nepřidalo.

Nyní měla šanci Rúť. Otočila se na Metyho a vycenila zuby v úsměvu, o kterém byla přesvědčena, že dokáže prolomit mlčení. Metymu se ale zázrálo, že v tom úsměvu je cosi nebezpečného až démonického. “Podívej kluku. Tady prin... Totiž my dvě chceme vědět, co se vlastně stalo. Pochopit to se samohybem. Jak ti ujel a tak. My tě z ničeho neobviňujeme, ale že tys ho nějak pokazil.”

“Přisahám, že jsem na něj vůbec nesáhl,” ohradil se opět Mety. “Opravdu. Pásl jsem ovce, když se kolem mě přehnal. Chtěl jsem ho jen zastavit.”

“Aha,” vložila se do hovoru opět princezna. “Takže porucha. Ale asi víš, že řízení takových samohybů hlídají pojistky. Stroj na poruchu reaguje okamžitým zastavením. Takhle se splaší jedině, když se někdo neodborně hrabe v runové skladbě. A ještě za běhu.” V princezně se mísilo podezření s nejistotou. Hleděla přitom na hromadu šrotu, která bývala žacím strojem a marně se tam snažila najít konjunkční desku a nějaké vodítko k celé té situaci.

“Ano, je to divné,” souhlasil Mety. “Ale já jsem viděl... Měl jsem pocit, že na tom samohybu vidím...”

“Co?” otázaly se obě dívky současně.

“Jakoby těsně před tím, než se žací stroj rozjel plnou rychlostí kolem mě, tak se mi zdálo, že na něm stojí nějaká shrbená postava. Možná. Já nevím. Bylo to proti slunci a myslel jsem si, že je to jen nějaký stín.”

Princezna se zatvářila pochybovačně.

Rút si odfrkla: “Takže shrbená postava. A kvůli ní sme v háji. Teda vlastně v poli. Protože tam,” ukázala směrem k poškozené cestě, “už to nejde. Můžeme jenom zpátky.”

“Tak na to ani nemysli,” zarazila jí princezna. “Půjdeme dál pěšky a třeba potkáme někoho, kdo bude prověřovat cestu z druhé strany.”

Rút vykulila oči, až připomínaly dva měsíce v úplňku. “Pěšky? Víš jak je to daleko?”

“Až na most? Asi třicet mil.” Odhadla princezna.

V ten moment se přes ty dva úplňky převalilo zatmění černé jako antracit. Rúť se podívala dolů na své ne zrovna pohodlné a už vůbec ne cestovní boty.

“Jestli se chcete dostat k mostu, tak vám půjčím svůj samohyb,” vložil se do rozhovoru Mety. “Mám ho ve stodole. Doma na statku. Není tak pohodlný jako plošina, ale funguje. Je to asi tři míle tudy,” a pokynul do posečené brázdy, kterou za sebou nechal žací stroj.

Jenže princezna pokrčila rameny.

“Prosiím,” zaúpěla Rút. “Tři míle a třicet mil,” pronesla a hýbala při tom rukama s dlaněmi obrácenými k nebi, jakoby vyvažovala ona dvě čísla. “Tři nebo třicet? Co je mín? A navíc, jaká je jistota, že nás někdo vezme k mostu, když pojedete zjistit problém na cestě proti nám?”

“Možná... Snad.” Princezna stála rozkročená v rozryté hlíně vedle runifikované cesty a hleděla kupředu. Pak se podívala na slunce. Rút téměř slyšela její myšlenky, které nyní odhadovaly čas, vzdálenost a způsob přepravy. Nakonec princezna přikývla a poněkud neochotně a zamyšleně se vydala po vysekaném pruhu pole, kde ji po levé i pravé straně převyšovaly dlouhé stvolý kolíbající se ve větru. Rút se lehce usmála, pověsila na sebe vak s jídlem a vodou i mohutný runový kufřík a přidala se k ní. Mety, který nedostal žádný přímý pokyn, okamžik váhal, ale pak s dívkami srovnal krok.

Nevzhledný koridor strniště se táhl do dálky, kam až oko dohlédlo, rovně jako podle pravítka. Beze slova po něm šli asi čtvrt hodiny zatímco slunce stoupalo výš a ohřívalo vzduch, který zavoněl směsicí pylu a zemitého oděru obnažené půdy. Proschlé, ohnuté lístky a praporce klasů na vrcholcích stvolů chrastily v lehkém vánku. Hmyz bzučel a nebe, téměř bez mráčku se pozvolna propadlo v hlubokou modř.

“Co to tady roste?” ozvala se do ticha Rút. Přehodila si přitom brašnu z ramene na rameno a všimla si, jak po něm Mety loupl okem.

“Proso,” řekla princezna stroze, aniž by se otočila.

“Ano,” souhlasil Mety. “Ale támhle už končí. Kousek dál je pastvina a za ní pšenice, kde se porouchal samohyb. To už jsme tak v půlce cesty na statek.” Jeho těkavý pohled se opět stočil na brašnu. “Proč vlastně chcete jít k Severnímu mostu?”

“Jdeme k prameni Siliky,” vystřelila Rút bez váhání.

Mety se zamyslel. “Od mostu dál ale runifikované cesty nevedou. Musíte pak stejně pěšky. Pokud nemáte domluvený odvoz.”

“Máme?” zeptala se Rút pokradmu směrem k princezně. Ta ale zavrtěla hlavou.

“Přece to nepotáhnu celou cestu,” a Rút teatrálně ukázala brašnu.

“Tak já ti s tím pomůžu,” nabídl se Mety a už natahoval ruku.

Rút se pořofouhle ušklíbala a brašnu mu podala. “Zkus to.”

V ten moment, bez ohledu na to jak moc se Mety zapřel, kufřík spadl na zem a zabořil se hodný kus do hlíny mezi usekané stvolý. Snažil se ho vší silou zvednout, ale pohnul s ním jen o kousek.

Princezna mezi ně skočila. "Ach jo," vzdychla. "Rút přestaň blbnout! A pro tebe Metoději synu Kláskův bude lepší, když si budeš hledět svého. Totiž pasení ovcí."

Rút pokrčila rameny a s úsměvem na tváři kufřík zase zvedla. Téměř jako by nic nevážil. "Je to těžší, než si čekal co?" zasmála se.

Mety přikývl a bez ohledu na dobrou radu, kterou dostal, si svého nehleděl. Nedokázal to. Runy a kufřík ho přitahovaly jako aktivované silové kameny a otázky se vrstvily jedna na druhou. Nakonec to nevydržel. "Mám dvě teorie," pronesl.

Princezna obrátila oči v sloup, zatímco Mety pokračoval: "Buď pašujete runy z Jižního království, ale to se mi moc nezdá. Nejspíš by vás potom nezajímala rozbitá cesta a taky byste se mě chtěli nějak zbavit..."

Rút to pomyšlení na pašování evidentně pobavilo, ale princeznu vůbec ne.

"A nebo jste z runové akademie a dostaly jste úkol. Ale ani to mi nesedí. Takhle sami bez doprovodu a s náloží drahých runových kamenů..."

To už princeznu dopálilo. Zastavila hoča rázným pohybem ruky až jí volné rukávy zasvištěly. Hrana její dlaně se zastavila na Metyho rameni. Takhle z blízka si všiml hladké, jemné kůže a pěstěných, čistých nehtů. Rychle strčil svoje mozolnaté dlaně s olámanými nehty na prstech do kapes.

"Nepoznáš dobrou radu, když jednu dostaneš," sprážila ho princezna. "Tady Rúť na to nevypadá, ale dokázala by ti zlomit ruku nadvakrát, kdyby chtěla."

"No jistě, rrr," zavrčela Rúť, ale stále se usmívala.

Mety se podíval rozpačitě na princeznu ruku na své rameni a pak se zarudlými tvářemi pohlédl do jejích zelených očí. "A jak se jmenuješ ty?" zeptal se.

Princezna rukou spěšně ucukla. "Mohl bys ses laskavě přestat vyptávat? Před chvílí jsem z tebe nedostala ani ň a najednou máš kuráže až moc. Zkus se, prosím tě, soustředit na to, jak se co nejrychleji dostat k Severnímu mostu."

"Ale Rúť říkala, že chcete k prameni řeky. To je přes hory rychlejší než přes most."

"Má pravdu," souhlasila Rúť. "Přes most je to rychlejší, kdyby se jelo po runový cestě. Ale se samohybem můžeme přímo."

Princezna pokrčila nejistě rameny. "Nevím. Možná." Ale už jí bylo jasné, že jestli se chce včas dostat tam a pak i zpět k panu Kraftovi, nezbývá než právě tato varianta.

Dál šli nějakou chvíli mlčky, než princezna konečně změkla: “Můžeš mi říkat Mona a jestli to uspokojí i tvou další zvědavost, tak nás opravdu posílá akademie. Budeme tam studovat a tohle je taková, řekněme, prověrka.”

Rút při těch slovech obrátila a oči v sloup a nesouhlasně zavrtěla hlavou. Mety si toho nevšiml, očima se vpíjel do princezniny tváře a uvažoval: Mona, to bude nějaká zkrácenina. Jenže čeho?

Princezna mu nedala příliš času nad tím uvažovat. “Taky bych se ráda na něco zeptala, Mety.”

Rút se v duchu zaradovala: konečně. Konečně ta její tvrdohlavost ustupuje. Metyho skládání run bylo přece famózní a ona dobrou půlhodinu zatvrzele mlčí, místo aby o tom klukovi zjistila víc.

“Jen pár otázek,” řekla princezna. “Ohledně run. Ty taky studuješ runovou skladbu?”

“Ale ne,” usmál se Mety. “Mě to jenom baví. Pár věcí jsem si přečetl, ale hlavně máme doma hodně starých strojů a samohybů, se kterými si můžu hrát. Některé se dají opravit nebo předělat a párkrát jsem viděl opraváře a runové skladače, jak je nastavují a spouštějí. Ty, co už se nedaly opravit, zůstaly pro mě. Ale nikomu to neříkejte. Asi víte, že hrát si s runami bez licence se nesmí. Většinou mám ale k dispozici jen ty hodně opotřebované nebo vybité. Takže zas tak o moc nejde. A do funkčních strojů nikdy nesahám.”

Princezna opět zastavila hocha svým typickým způsobem: napřaženou paží jako by to byla závora. “Nechceš mi tvrdit, že to co jsi před chvílí převedl máš jenom okoukané, že ne? Runifikovaná cesta není jednoduchá věc. Jak to, že tak dobře víš, jak funguje?”

“Na statku máme hodně podobné pásy na zrní,” odpověděl Mety opět poplašen princezniným vystupováním.

“Promiň, ale to mi hlava nebere,” zdvihla obočí princezna. “kolik ti je?”

“Asi šestnáct,” odpověděl nejistě.

“Jak to ‘asi’? Nechceš konečně mluvit jasně.”

“Ale já to přesně nevím.” Nyní se zdálo, že je Mety roztěkaný více než kdy předtím a ztěžka volil slova. “Já totiž nejsem vlastní syn statkáře Kláska. On... On se mě jen ujal. Hodně dávno. Když... Byl tam požár ve městě a mě byly asi jen tři nebo čtyři roky... nevzpomínám si na to.”

Rút zasnivila oči. Zamilované příběhy, kterých zhlédla poslední dobou příliš, vytepli v její mysli nepravděpodobnou zápletku. “Ahá, Mety je ve skutečnosti syn nějakého vévody nebo jiného šlechtice a na statku se k němu chovají jako ke sluhovi a pasákovi ovci, ačkoli je ve skutečnosti urozenej. Četla jsem ve Fido bulletinu, že princezna Lydia z východního

království měla ráda nějakýho zahradníka a pak se ukázalo, že...". Rút se včas zarazila, když postřehla nebezpečné záblesky v princezniných očích. "... vlastně jsem asi nic takovýho nečetla...", zablekotala.

Mety se ale pousmál. "No, to zní romanticky. Jenomže, co jsem slyšel, tak mě našli pod hromadou spáleného dřeva v nějaké chatrči. Takže moji skuteční rodiče nebyli nejspíš zámožní. A já nejsem sluha. Starý pán mě má rád a protože neměl děti, tak mě vychoval jako vlastního."

"A co přívěsek?" dotírala zase Rút.

"Jaký přívěsek?"

"Ztracené děti se vždycky najdou s nějakým přívěskem, podle něho pak poznaj svůj původ."

"Ne žádný. Mám jen tohle," a Mety ukázal na krku zavěšený a drátkem omotaný kousek kamene. Připomínal součástku, spíš než šperk. "To jsem si ale vyrobil sám," vysvětlil. "Oživuju tím staré vybité runy. Je to můj vynález."

Rút se zatvářila nespokojeně. "No, když není přívěsek, tak bude něco jinýho. Třeba ukrytej vzkaz. Protože každá prin..." Ale to už jí princezna strčila strnou, až zmizely hluboko ve vysokých klasech.

"Co blázníš?" vyštěkla, ale rychle přešla do šepotu. "Prozradíš mě! To už mi zase sháníš ženicha nebo co?"

Rút přikývla: "Musíš uznat, že to docela zapadá."

"Co zapadá? Nic nezapadá. Mě spíš přijde, že by ses hodila na dohazovačku víc, než na pobočnici. A poslední dobou mám pocit, že tě otec najal právě na to. Naposledy ti říkám, že si vystačím sama."

"Ten kluk se ti nelíbí?" nedala se Rút. "Hele. Umí skládat runy. Je milej a má záhadnou minulost!" odpočítávala na prstech.

"O to nejde. Ani ho neznám. Vypadá trochu jako hromádka neštěstí. A, u všech runových předpisů, je mu teprve šestnáct!"

"No a co? Tobě taky. A víš kdy se vdávala princezna Lydia?"

"Jenže to mě nezajímá. A vůbec, ty tvoje úvahy jsou úplně mimo. Měla bys ty pastorální romány omezit. Tohle není pasáček ovcí, co musí naplnit svůj osud."

"A co ta záhadná postava na samohybu," zkusila to Rút jinak.

"Jaká?"

"Ta co pokazila stroj."

"To je výmysl, Rút. To on ten stroj pokazil a teď se jen vymlouvá."

“Já myslím, že ne. Nějaká postava tam byla a možná taky navedla stroj i s tím klukem přímo k nám.”

Princezna se nadechla, ale neřekla už nic a jen rezignovaně vzdychla. Měla chuť oslovit Rút celým jménem, ale ovládla se. Připomněla si své poslání, které jí znovu naplnilo naději a dobrou náladou a to tak, že se dokonce i pousmála. “Nebudeme se zase hašteřit kvůli malichernostem, teď když máme důležitější věci na práci. Radši už pojd’. Ať nám ten tvůj amant neupláchně.”

“Ne můj, ale tvůj,” opravila jí Rút se svým typicky zlověstným úsměvem.

Když se vyprostily z prosa zpět na posečený pruh, zjistily, že Mety stojí tam, kde ho zanechaly a s rukama v kapsách nervózně přešlapuje na místě. Jestli něco slyšel, tak to na sobě nedal nijak znát.

Monáda si ho prohlédla zkoumavým pohledem. Poprvé od chvíli, kdy ho spatřila, se na něj soustředila víc jako na osobu, než jako na překážku a problém v cestě. Když se však jejich pohledy potkaly, poplašeně zrak sklopila. Několikrát pak roztěkaně přešlápla na místě, než opět našla svou obvyklou jistotu a rázně se pustila dál posekanou cestou.

Rychlým tempem, které určovala princezna, brzy opustili lány vysokého prosa, pak i široké zelené pastviny a po proschlém úhoru dorazili až k poli pšenice. Tam snadno rozpoznali místo, kde samohyb přestal plnit svou funkci a vzal do zaječích. Skutečně to podle vysekaného pruhu vypadalo, jakoby se během rutinní práce pokazil a zcela změnil směr.

Princezna na ono místo vykročila a přitom zanechala Rút i Metyho za sebou - obličeje zadumaný, hlavu skloněnou. Vrátila se ale spěšně a možná s náznakem úsměvu ve tváři. Opravdu nelhal, přemýšlela. Žací stroj se podle všeho skutečně zbláznil. Hodně zvláštní.

Nechtěla si to přiznat, ale postřehy její pobočnice v ní začaly hlodat. Zavrhla je však s tím, že zcela jistě existuje mnoho jiných a prostších vysvětlení.

Dál pak trojice mlčky kráčela měkkou travou po úbočí nevysokého kopce za zpěvu ptáků a švelu větru. Vpravo hleděli přes pastviny klesající do údolí na pestrý záplatovaný kraj z mnoha políček a polí, které se vlnily do nedohledna a kde v dálce splynuly s oblohou. Kolem nich tančil vítr po moři stvolů a hladil je a ohýbal tak, že blýskaly jako zpěněná voda příboje. Často k nim donesl i vůně a zvuky polapené ve svém vířivém běhu.

Za ohybem kopce se výhled změnil a konečně vykoukla první stavení. Hnědé střechy stodol, chlévů a sýpek vyrostli nad zelenými loukami a bíle omítnuté zdi zasvítily nad hliněnými pěšinami. Po můstku přes hučící proud malé říčky vkročili mezi dřevěné ohrady táhnoucí se všude kolem. Tam Metoděj jednu z ohrad přeskočil a převedl je napříč přes zdusáný

výběh k omšelé stodole či snad kůlně. Pootevřel dveře pohřbené v přerostlých kopřivách a vzniklou škvirou, kterou se sotva protáhli, je vpustil dovnitř. Dveře se za nimi hlučně zabouchly.

Stanuli v prostorné stodole plné nářadí a náčiní naházeného na hromady nebo nedbale překrytého plachtou. Shora a z boku sem mezi prkny proudily úzké pruhy světla, které dole šrafovaly podlahu a všechny ty nesourodé vrstvy součástek zaklesnutých do sebe.

Mezi naježenými bodlinami tyčí, násad, vahadel a ramen prošli pomalu až na druhou stranu k vysokým dvoukřídlým vratům. Při každém kroku se kolem nich zvedaly jemné prachové částičky, které tančily ve spirálách v paprscích světla a vytvářely tak duchovité záclony napnuté v prázdném prostoru.

Mety ukázal na jednu velmi vysokou hromadu skrytou pod odrbanou jutovou tkaninou. Přitočil se k ní, látku zručně strhl a usmál se, neskrýváje přitom pýchu a hrdost. Obě dívky však měly co dělat, aby udržely jazyk za zuby. Samohyb, který na ně Mety z pod tkaniny vyšpulil, vynikal dvěma věcmi: nesouměrností a ošuntělostí. I letmý pohled jasně prokazoval, že je složen nejméně ze tří různých samohybů polního původu a desítky součástek z úplně jiných strojů. Monáda poznávala oračku, pak valník a nejspíš ještě zavlažovací vůz. Čtyři kola se snažila mít stejnou velikost, ne však již stejný vzhled ani materiál. A sedačky či lavice pro cestující? I trakař by se zdál luxusnější a hlavně bezpečnější.

Metyho entuziazmus sršící mu z očí však nedával prostor k nezapným poznámkám. Dokonce i Rút mlčela. Jakmile jim ale pokynul, ať vystoupí nahoru a prohlídnou si jeho dílo z blízka, zatímco on půjde za otcem, Rút spustila: "Jestli se tohle pohne, tak budu půl roku počítat kontrolní součty..."

Princezna jí ale poslouchala na půl ucha a se zájmem si prohlížela konjunkční desku stroje a její runové nastavení. Zdála se trochu moc komplikovaná a plná opakujících se run. No ano, došlo jí, Mety si musel vystačit s tím co měl. Jednoduchý příkaz nakombinoval z několika základních kamenů. Znovu se jí do mysli vkradl jistý obdiv. Kdyby neviděla, jak si poradil s nastavením runifikované cesty, nikdy by neřekla, že by podobný předpis mohl sestavit kluk z vesnice.

Prstem přejela řady run a už nyní věděla, že Metodějův samohyb rozhodně řídit nezvládne. Jen k tomu, aby se rozpohyboval kupředu, musela přehodit několik kamenů. A složitější manévry navíc vyžadovaly docela precizní kontrolu každého kola zvlášť.

Vzdychla a seskočila. "Je to marný," prohlásila sklesle.

"Co jako?"

"To ovládání a runové nastavení... To nezvládnou."

Rút jen pokrčila rameny, jako by se jí to netýkalo. Místo toho se otočila k vysokému ponku, jehož tmavý povrch jevil známky silného opotřebení a ukázala na předměty vyskládané na polici nad deskou.

“Podívej se na tohle.”

Kromě řady knih tam ležely nejrůznější runové kameny, kterým při bližším pohledu scházelo jádro. Ale podle symbolů šlo původně o raritní runy.

Rút prolétla zrakem několik titulů, které se věnovaly runové skladbě a runám obecně, našla tam i manuály k hospodářským strojům a dokonce i dvě knihy poezie. Pak přejela očima až k balíčku nesourodých lístků a zalovila v nich.

“Hele,” zamumlala. “Sbírá štístka.”

Na malé papírky si lidé vzájemně psaly vzkazy a poděkování. Měly nosit štěstí a někdy fungovaly jako náhrada peněz. Dobrý skutek se neměl nechat bez fyzické odměny i kdyby šlo jen o vzkaz. Slovní poděkování nestačilo. Mety jich měl celý balík.

Rút jeden lístek vytáhla a bez okolků přečetla. “Děkujeme za rychlou opravu tkalcovského stavu. Snad ti udělá radost tahle stará runa. Víím že je sbíráš.” Na jiném vzkazu stálo: “Tvůj zlepšovák funguje skvěle.” Nebo: “Děkujeme za ochotu, rodina Integrova.”

“Vidíš,” prohlásila Rút. “Je to fajn kluk.”

Monáda svraštila obočí. “Možná. Ale jsou to jeho soukromé věci. Zkus ovládnout zvědavost a nehrabat se v nich. Ano?”

Rút přikývla, ale přesto sebrala ještě jeden lístek položený až na samém kraji pracovní desky. Rychle si ho přečetla: “Prosím o pohlídání ovcí na severním pozemku. Tady máš jeden kámen do sbírky. Děkuji předem.”

Pak psaní nenápadně vložila do vnitřní kapsy a s hraným zájmem se začala podívat Metyho samohybu.

Čekání na slib

Minuty čekání odkrajovala princezny svými kroky jako vtělený chronometr. Zamyšleně a zasmušile pendlovala tam a zpět po hliněné podlaze stodoly a za sebou táhla částečky rozvířeného prachu. Její skloněný obličej proploval mřížovím paprsků promítnutých přes úzké škvíry ve stěně a dovršoval tak obraz nejistoty.

Rút naproti tomu už dávno v poklidu seděla na celkem stabilní bedně s harampádím, v ruce rozbalenou skývou chleba a pohled zakotvený na cyklující Monádě. Se zájmem sledovala její mechanický pohyb a rozjímala nad důvodem té nervozity.

Něco se změnilo, uvažovala. Nějaký zárodek rozhodnutí uvnitř té urozené hlavičky dostal prostor k růstu. Možná to odstartovaly pochyby. Třeba kvůli tady tomu samohybu. Nebo kvůli otci, který chystá přepadovku u pana KRAFTA. Těžko říct. Ale ať už je to jak chce, brzo to vyplave na povrch.

Když se Monáda znovu nepřítomně protahovala kolem, pozdvihla RÚT kus chleba a beze slova jí ho nabídla. Ale ani to princeznu nezastavilo. Bez zájmu se prosmýkla kolem.

Teprve až divoké kvokání a rozrušené hlasy někde venku jí zastavily. Následovalo pár výkřiků a po cestě za vraty se mihly postavy. RÚT také zbystřila. Ale hlasy i ruch rychle utichly a svět v odstrčené stodole se vrátil do zadumané nálady. Ale jen na minutu. Pak se dvířka ve vratech rozletěla a do stodoly vpadl Mety. Znovu celý uříčený, ale viditelně spokojený.

S nezbytnými přestávkami na vydýchání se snažil ze sebe vysypat, co všechno stihl zařídit, ale pochopitelné to příliš nebylo. Dívky zjistily jen to, že havárie žacího stroje způsobila nemalé pozdvižení. Pan Klásek ale situaci nevzal tragicky a prostě poslal několik mládenců, aby dohlédly na odstranění škod.

Po tom, co tohle sdělil a v předklonu konečně nabral dech, otočil se Mety na RÚT s Monádou a hrdě se přitom opřel o svůj samohyb. “Tak co tomu říkáte?”

Monáda pohladila zpuchřelé trámy na boku stroje s nefalšovaným obdivem, ale zdviženou dlaní rychle zastavila Metyho nadšení.

“Je mi líto, Mety,” prohlásila. “Vážím si tvoji snahy, jenže tohle já řídit nedokážu.”

Na to ale Mety reagoval spíš pobaveně. “To přece nevádí. Já ani nepočítal, že bys to musela řídit sama. Ovládání jsem udělal hodně komplikované. Já vám chtěl dělat řidiče. Už to mám i domluvené.”

RÚT vypadala spokojeně, ale princezna vůbec ne. “Tak to pusť z hlavy,” okřikla ho. “Nebudu do našich problémů zatahovat někoho dalšího.”

Ha, podivila se RÚT v duchu. To znělo docela zodpovědně. Že by se princezna konečně zastavila dřív, než skočí do průšvihů?

Ještě teď měla RÚT v živé paměti situaci, kterou princezna zbytečně vyhrotila, až do té míry, že král uvedl do pohybu velkou část velení armády a dokonce poslal i zprávy velvyslancům v okolních zemích. Stačily na to tři hodiny skrývání, kdy si Monáda v klidu procházela nepřístupné archivy pod knihovnou. Hledala něco o své matce a RÚT jí nedokázala přesvědčit, aby už se konečně vrátila.

Princezna naprosto podcenila otcovy obavy o svou bezpečnost a jako vždy nad tím jen mávla rukou. Až když jí RÚT vytáhla ven násilím, zjistila, že je kvůli ní království vzhůru nohama. Pochopila a snad si i připustila, že jí

může hrozit opravdové nebezpečí. Nebo minimálně to, že si to král myslí.

Od té doby musela Rút podávat časté raporty. Oficiálně odmítnout nemohla. Před princeznou to ale netajila a tak se spolu čas od času domluvili na nějaké cenzurované verzi, kterou pak Rút dostatečně přesvědčivě odprezentovala králi.

Co to ale znamenalo teď, když Monáda odmítá Metyho pomoc? Je prostě ješitná a hrdá? Nebo se konečně poučila? A opravdu se chystá s celou výpravou skoncovat? Jak jinak by to mohla uhrát?

Rút znala princeznu už několik let a o její tvrdohlavosti se přesvědčovala neustále. Změna by znamenala krok k lepšímu. Ale ne dnes. Dnes tu byl Mety a jeho setkání s nimi dávalo naději mnoha spekulacím. Kdyby tak pokračovali spolu. Něco by z toho vzniknout mohlo. Téhle šance se Rút nechtěla snadno vzdát.

Ani Mety nehodlal ustoupit. “Tak vás odvezu alespoň kus cesty. Přece nepůjдете pěšky.”

“Nechápu, proč se tak vnucuješ?” zpražila ho princezna. “Já věřím, že jsi tu nehodu u runové cesty nezpůsobil. Nic nám nedlužíš. Ani mě. Ani Rút. Ani sobě.”

Mety sklopil ustrašeně zrak, ale rychle ho znovu pozvedl a tentokrát v něm zaplálo odhodlání.

“Nezkoušej to,” zastavila ho Monáda aniž by tušila, jakou úzkost v něm svými slovy vyvolává. “Já nechci za někoho dalšího nést zodpovědnost. Vystačíme si sami, díky.”

Mety se chtěl ještě bránit, ale už to nestihl. Rút totiž vyjekla tak hlasitě, až oba poděšeně nadskočili. Otočili se a spatřili jak se chytá za nohu a křivý obličej.

“Mám nějakou křeč,” prohlásila. “Asi... asi z těch bot, nebo co. Myslím, že dál už nedojdu.”

Princezna jí sjela zlostným pohledem. “Co zase blázníš? Tebe přece nikdy nic...”

“No jo, tak to je asi poprvý,” řekla Rút skuhravě a dál bolestně špulila rty. “Nejspíš si vylezu tady nahoru. Na korbu. A odpočinu si. Ale možná, kdyby se mezitím dal ten stroj do pohybu.... aspoň kus cesty urazíme. Co?” Rút na odpověď nečekala a začala se škrábat na nákladní prostor vzadu za lavicí. Vytáhla tam i vak a těžkou brašnu, kterou pak spustila na prkna podlahy až to zadunělo.

Princeznu ten výjev lehce pobavil. Přesto se zamračila a vyštěkla: “Fajn. Jak chceš. Ale budu si to pamatovat.”

S povzdechem se obrátila na Metyho vedle sebe. “Dobře. Kus cesty nás odvez. Ale jen tak daleko, ať se nemusíš vracet za tmy. Jasně?” Pak se také vyšplhala po paprscích velikého kola na prohnílé sedadlo a přitom nevěřícně vrtěla hlavou.

Mety vycenil zuby v úsměvu a nálada se mu vrátila tak rychle jako voda do vyschlého koryta po jarním tání. Svižně postrčil přední veřeje stodoly až se zdvihala mračna prachu a v poklusu se vrátil zpět. Z druhé strany se vyhoupl na sedadlo hned vedle princezny, opět svým nenuceným a účelným způsobem přehodil několik runových kamenů a stroj zaktivoval.

Samohyb se zahoupal. Zakřúpalo to v něm. Loukotě dvou předních kol začaly pomalu opisovat cykloidu a mechanismus pod nimi se docela tiše uvedl do pohybu. Ven vyjeli v doprovodu rozverného vrzání starých pružin a tlumeného křupání kamínků pod koly. Pohybovali se hladce, mnohem plynuleji než jak Monáda i Rút odhadovaly, že bude vůbec možné.

Před kůlnou na opět zastavili. Mety svižně seskočil, zabouchl vrata a zase se vrátil zpět. Usadil se vzpřímeně u řízení a s potutelným úsměvem odstartoval svůj stroj tak, že mohl konkurovat plošinám na runifikované cestě. Rozryl šterkovou cestu a vyletěl kupředu mezi stavení. Nezpomaloval. Nebo jen málo. I v té rychlosti zvládal hoch složité řízení tak snadno jakoby to byla jeho druhá přirozenost. Bravurně přehazoval řídicí runy a přitom měl ještě čas mávat na kolemjdoucí.

Mezi staveními prokličkovali během pár okamžiků, takže Monáda ani nestihla skrýt svou tvář do šátku. Snažila se působit nenápadně, jenže rychle se pohybující monstrum upoutalo každý pohled. Naštěstí vždy na tak krátkou chvíli, že zvědavci nespatriili víc, než rozpité fleky vezoucí se na rozvrzaném kolosu.

Před klenutým cihlovým obloukem hlavní brány Mety přibrzdil kvůli pobíhající drůbeži, ale dál už byla cesta volná, rovná a bez překážek.

Rút vzadu na korbě se protáhla a pronesla: “Aaa, to je dnes krásně.” Princezna po ní šlehla planoucím pohledem, ale nebezpečí blížícího se slovního útoku Rút zažehnala pohotově připravenou svačinou. Pak se zájmem sledovala, jak se princezna dělí o svůj krajíc s Metodějem. Prsty spokojeně propletla za hlavou, zaklonila se a zvedla oči k nebi. Bylo stále vlídně modré, jen tu a tam poťobané malými bílými obláčky.

Povoz se pohupoval a povrzával na široké hliněné cestě směrem k severovýchodu. Bezpečně a se správnou osobou u řízení.

Jak Rút pozorovala princeznu a Metyho, začínala mít pocit, že tenhle výlet smysl má a že stojí za nějaké to nepohodlí a trochu rizika, které jí hrozilo mimo známé prostředí. Netušila, co může odstartovat pád zpátky do stavu, ze kterého se tak těžko dostávala. Ale hodlala ten tísnivý pocit překousnout. Kvůli princezně. Zavřela znovu oči a nechala se kolébat nepravidelně se pohupujícím samohybem.

Zpozorněla až ve chvíli, kdy princezna pronesla: “Tamto, to už jsou Štítové hory? Nemůžeme přímo k nim?”

“Pěšky ano,” odpovídal Mety, “ale ne na samohybu. Ten můj si poradí i s těžkým terénem, jenže se pak hodně houpe a musí se jet pomalu. Tady po téhle cestě můžeme na maximum až na hlavní křižovatku. Odtamtud vede trochu užší a méně udržovaná cesta do Hluchého průsmyku. Ta je dost široká a pojede se po ní taky hodně rychle. V půli cesty k průsmyku je odbočka, po které se dá dojít až k prameni. Po ní to se samohybem už nejspíš nepůjde, ale i tak to bude rychlejší než se pokusit jet přímo.”

Princezna už dál nevyzvíдалa a nastalém tichu se Rút opět na ponořila do bdělého snění. Brzy jí ale probíral další tichý hovor. Tentokrát začal Mety: “Předpokládám, že až dorazíme na úpatí hor, bude skoro večer. Napadlo mě, jestli pro vás nebude lepší přespat tady vzadu na korbě. Venku a v lese bude zima a vlhko a někde přespat musíte.”

“Ne. Ne, díky,” odmítla princezna. “Ty se musíš vrátit, tak jak jsme se dohodli. My dvě si poradíme. Buď přespíme jen tak a nebo najdeme nějaké přístřeší. Určitě tam bude.”

“U pastvin bývají nouzovny. Takové chatrče, kde se dá přečkat třeba špatné počasí a nebo i přespat, ale nevím jestli na ně narazíte. Navíc moc teplého oblečení nemáte a ani příkrývky...”

“To ne. Původně jsme chtěli přes noc zůstat u Severního mostu,” vysvětlovala Monáda.

“U Severního mostu? Myslíš v krčně U Generála Fejlura? Ale tam je to zatraceně drahé...”

Princezna s odpovědí chvíli váhala. Nakonec jen prohodila: “No jo, tak vidíš, aspoň ušetříme...”

Rút do rozhovoru nezasahovala. Stále měla zavřené oči a jen s obtížemi spolkla řadu námitek, které se jí draly na jazyk. Luxusní krčmu teď vystřídají pichlavé drny a roje komárů. Paráda. Možná je na čase připravit si nějakou další lest, jak udržet princeznu na samohybu i přes noc.

“Před Rút ale nic neříkej,” pronesla potichu princezna, jakoby četla její myšlenky. “Nechtěla by přenocovat někde pod širákem. Měla by spoustu připomínek.”

To si piš, souhlasila v duchu Rút, ale napínala uši jak mohla, protože rozhovor začínal být zajímavý.

“Ta tvoje kamarádka. Rút. Co je vlastně zač?” chtěl vědět Mety.

“No, ona...,” odpovídala váhavě princezna. “Ona je... no ze severu.”

Jako by tohle mohlo něco vysvětlit, napadlo Rút. Už si zvykla, že řada lidí z jihu vnímá sever jako divokou a tajemnou zem. Ale nechávala je v tom. Sama tam nepobývala tak dlouho, aby mohla cokoli vyvracet a nebo potvrzovat. Ale za tu dobu, co tam žila, potkávala jen obyčejné lidi. Rozhodně ne někoho, jako byla ona sama.

Ani Mety nevypadal, že by mu odpověď stačila. “Takže je to prostě silná seveřanka?”

“Možná.”

“No dobře. Nebudu tě zpovídat. Já jen, že se občas chová jako nějaká princeznička...”

Monádě zaskočil kus sýra, která právě žvýkala. Rozkašlala se a pak s nuceným smíchem odvětila: “Vid’ že jo. Skoro jako ze zámku...” Trochu vážněji ale dodala: “Ona brblá, to ano. Ale jen proto, že má o mě starost. Hlavně potřebuje klid a jistotu, že se nic neděje...”

Víš, tahle cesta není zrovna v její zóně pohodlí. Ale drží se. A to překvapivě dobře. Zatím měla jen pár připomínek, což je úspěch. Ale když se rozzuří... Tak jí, prosím tě, ničím nenaštvi. Ano?”

Zašustilo to, když se - nejspíš Mety - otočil dozadu. Ale Rút oči neotevřela a dál předstírala spánek. V duchu se ale usmívala: Jen počkej. Já nebudu ta naštvaná. To ty, až tady tomu klučinovi vyklopím něco o tobě.

Rút z pod přivřených víček sledovala měnící se prostředí a kromě toho i potenciální nebezpečí. Napočítala dva pracovníky na poli, nějaké farmářské samohyby a jeden další povoz na cestě. Jinak nic. Samohyb se hnal po kamenité cestě stále k severovýchodu mezi pastvinami a později rozkvetlými luhy slušným tempem asi hodinu, než skrze úzkou strž proklíčkoval do malebné kotliny. Oválnou prohlubeň pokrývaly koberce travin a obdélníky výběhů bez jediné stavby. Až na vzdálenějším svahu se mačkalo několik stodol a dřevěných roubenek.

Po téměř holém úbočí dorazili do míst, kde jejich cesta v pravém úhlu přetínala užší a méně udržovanou pěšinu. Zpomalili a odbočili na ní.

Během manévru Mety zručně vyjmul několik run, aby je za chvíli zase vrátil zpět. Samohyb se naklonil napravo, svými velikými koly se zakousl do travnatých drnů po obou stranách pěšiny a pak znovu zrychlil.

“Tak mě napadá,” prohlásila Monáda. “Kterou runu, by sis vybral jako odměnu za pomoc. Musíme se ti nějak odvděčit.”

“No, runy se vždycky hodí, ale to, co vy máte, to... to jsou hrozně drahé kusy.” V hlase se Metymu mísila nepředstíraná skromnost s rozechvělou dychtivostí. “Něco takového přece nemůžu sázet do téhle ošuntělé desky.”

“Zkus to,” vybídla ho Monáda. “Já chci, abys sis nějakou vzal. Jako můj... náš vděk za pomoc.”

“No dobře,” začal pomalu Mety. “Dobře. Ale radši bych s vámi jel až k prameni řeky. Zajímaloby mě...”

“Tak to ne. Takhle jsem tu otázku nepoložila. Už jsme se na něčem dohodli a nebudu o tom dál diskutovat. Slib mi, že nás zavezeš jen tak daleko, aby ses bezpečně vrátil domů. Slib mi to.”

Mety váhal. Rút měla chvíli pocit, že snad dokonce odmítne.

“No tak. Chci to slyšet,” trvala princezna na svém.

“Slibuju,” řekl zdušeně.

“Dobře,” odpověděla Monáda. Znovu to zašustilo a tentokrát se otočila nejspíš Monáda, protože cvaklo víko kufru s runami. “Hmmm. Co třeba... Třeba tohle. Větvení. To by se ti hodilo ne?”

“Ano. Ano, ale... kdybych si mohl vybrat tak...”

“Tak co? Klidně si řekni. Opakování, odskok, podmínka?”

“Hodila by se runa detekce,” pípl Mety nesměle.

“Proč ne?” reagovala Monáda a než se otočila, měla už Rút správnou runu v ruce.

“Takže nepodřímuješ,” zvedla princezna obočí. “Pokud si vůbec spala. A noha už taky nebolí co?” Nakonec ale po runě sáhla a předala jí Metymu. “Tady je. Co s ní? Budeš chtít nastavit samovolné zastavení před překážkou? Nebo sledování cesty?”

“Ano, možná oboje,” řekl Mety.

“Nevím sice jak, když máš jen jednu, ale je tvoje...”

Mety ve stručnosti pověděl, jak chce přepínat způsoby detekce pomocí krátkých časových slotů a znovu se takový výklad vůbec nehodil k rozcuchanému klukovi s dolíčky na tvářích.

Přednášel nějakou chvíli a ani si nevšiml upřeného pohledu vedle sedící princezny. Rút to ale neušlo. Dobře si všimla zaujetí v její tváři a výrazu, který nemohla popsat jinak, než jako blažený. Rút to naplňovalo rozechvělým očekáváním. Vyvíjí se to dobře, uvažovala spokojeně. Naneštěstí se princezna rychle vzpamatovala z chvilkového uhranutí. Potřásla hlavou a pohled rychle stočila pryč od Metyho někam mezi ubíhající stromy kolem cesty.

A její výraz se změnil. Přešel přes něj stín překvapení a pak podezření. Rút neotálela a rychle se otočila směrem kterým hleděla i princezna. Mezi stromy už ale zahlédla jen část lesního průseku, který rychle zmizel za nimi.

“Co to bylo?” chtěla vědět.

Monáda jen zavrtěla hlavou.

“Mám se vrátit?” zeptal se Mety.

“Ne, to nemusíš. Byl tam jen samohyb. Na protějším svahu.”

“A dál...,” pobízela Rút.

“Asi měl nějakou poruchu. Ale bylo to daleko. Zdálo se, že je tam kolem hodně lidí.”

Rút zaváhala. “Ale tobě to nepřišlo jenom jako porucha, že ne?”

“Možná ne. Přišlo mi, že tam bylo až moc živo. Ale prosím tě,” zvýšila hlas Monáda, “nevytvářej kolem toho zase další teorie.”

“To mi naštěstí zakázat nemůžeš. Musím se podobnejma věcmi zaobírat. Slíbím ti akorát to, že si je nechám pro sebe. A když už sme u toho... Je toho víc, co si nechávám pro sebe. Třeba...”

Princezna se otočila dozadu a snažila se výhrůžnou gestikulací Rút umlčet. “Holčičí věci teď řešit nebudeme! Na to nemám náladu.”

Rút se usmála. Sedla si zpět mezi vak a kufřík s runami a opřela si o něj loket. “Před chvílí si náladu měla,” nadhodila. “Vepředu se sedí dobře, co? A taky se tam dobře klábosí...”

Princezna na to neřekla nic. Jen dvakrát zamrkala a znovu se otočila ve směru jízdy. Pak vytáhla z vnitřní kapsy mapu a začala jí zaujatě studovat.

Mety se na ní po očku podíval a bez váhání nasměroval ruku před sebe a doprava. “Tímhle směrem je Severní most. Ale je to ještě hodně daleko a na východ. Od něho vede k prameni Siliky cesta těsně podél řeky. My ale přijedeme k prameni z druhé strany od západu.” Ruku stočil doleva. “To je zhruba tímhle směrem. Až prořídnu lesy, tak uvidíme nejbližší pahorky a za nimi hory, kde řeka pramení.”

Skutečně asi po čtvrt hodině les zmizel a když je cesta vyvedla výš, spatřili řady kopců, za kterými se táhla hradba šedých hor.

“Doufám, že tam nahoru nebude muset pěšky,” utrousila Rút.

“Myslím, že ne,” snažil se jí uklidnit Mety. “Určitě ne až na ty vysoké štíty. Pramen je někde níž mezi horami. Mám pocit, že je tam i nějaký lom. Nebo aspoň kdysi byl. Nemáš to v té své mapě?”

Jak se ale Mety k mapě naklonil, Monáda jí rychle přeložila a schovala. “Ne, nemám,” ubezpečila ho. “Laskavě se soustřeď na řízení. Tady někde už bude odbočka.”

Byla tam a málem jí minuly. Ztrouchnivělý sloup ukazatele ležel pohozený v křoví a málo prošlapaná pěšina, po které se měli dát, se téměř ztrácela pod rozbuželou vegetací. Zastavili pod rozložitým kaštanem, který na ně

vrhal měňavé stíny.

Bylo už pár hodin po poledni a museli se rozhodnout, jak pokračovat.

Mety se prošel po pěšině a podupáváním a okopáváním zkoušel její okraje. Zdálo, se že je spokojený a že cesta dál by byla možná i na samohybu. Dodal ale, že pojede hodně pomalu, aby se stihl vyhnout skrytým dírám nebo balvanům. V ruce si přitom pohazoval s nově získanou runou a přitom navrhoval jistou úpravu řízení samohybu, která by pomohla s detekováním takových překážek.

Princezna se prozatím nijak nevyjádřila. Postávala sklíčeně vedle silného kmene kaštanu a žmoulala papír s mapou. Pohledem občas sklouzla k Metymu a k samohybu a pak se její pohled srazil s Rúť, která jí po celou tu dobu zkoumavě sledovala.

Tak co?, tázala se v duchu Rúť. Pojedem s Metym dál a nebo se rozloučíme? Další hraná křeč v noze už mi teď nejspíš neprojde, co?

Nakonec Monáda mávnutí přivolala Rúť k sobě. Metyho nechali upravovat nastavení konjunkční desky a sami se přesunuli na opačnou stranu pěšiny.

“Podívej se,” začala. “Budu muset využít Metyho a jeho samohyb ještě jednou. Tobě a té tvojí dohazovací náladě to teď evidentně přijde vhod, ale prosím tě, krot' se. Nechci další průpovídky a nebo triky s bolavou nohou a tak podobně. Než se bude stmívat, tak pošleme Metyho domů. Jasně? My samy musíme jít co nejdéle do noci. A ráno vyrazit zase co nejdřív.”

“Jak to? Máme přece dost času. Na cestu zpátky máme zejtra celej den.”

“Problémem je právě ta zpáteční cesta.”

Rúť to taky došlo. “Aha. Ta rozbitá runifikovaná cesta.”

“Ano. To do zítra nikdo neopraví. Všechny samohyby a koně budou nejspíš taky pryč. Je to jedna z hlavních silnic od východní hranice. Když nebudou fungovat plošiny, tak se ostatní dopravní prostředky rychle rozeberou.”

“Jasně, ale proto by bylo nejlepší...”

“Neříkej to! To je přesně to, co nechci.”

Rúť se mírně usmála. “Ty se ho bojíš.”

“Koho? Metyho? Vůbec ne. Co je to za pitomost?”

“Tak se bojíš sebe. Toho, že když bude blízko, tak zblbneš. Že jo? A nezkoušej mi kecat. Já si všimla, jak se tváříš.”

Monáda zrudla. “Ty jsi... neuvěřitelná. S tím vším, co máš za sebou... nenapadlo by mě, že spadneš do tak naivních představ. Zkus se uklidnit a přestat pletichařit. Tohle si vyřeším sama. A tak jak já chci. Jasně?”

Rút pokrčila rameny. Nemělo smysl to dál rozebírat, i když logicky by si Monáda měla Metyho pomoci využít i napotřetí - totiž při zpáteční cestě. Ale dál už to neřešily. V tichém příměří se nenápadně rozešly, aby se z opačných stran vrátily zpět k Metymu, kde začaly sledovat, jak přehazuje runy.

Když si jich všiml, začal vysvětloval i když nepříliš souvisle, co dělá a proč. Jak funguje detekce překážek a jak se dá nastavit hlídání správné cesty.

Rút ho neposlouchala. Podobné věci jí zajímaly málo. Místo toho si vylezla na korbu a pustila se do dalšího chleba. Neukousla si ani tři sousta, když ze svého vyvýšeného místa zahlédla nezvyklý bílý opar v dálce pod kopci. Jakoby tam bledý mrak z nebe přistál mezi horská ramena.

Postavila se a přimhouřila oči. Ano, ležela tam nějaká mlha rozlévající se z kopců dolů do údolí. Rozvalovala se přesně v místě, ke kterému směřovala pěšina. V tom místě, do kterého mířili i oni.

“Vidíte to?” křikla. “Jako když se tam něco vaří, či co.”

Monáda a Mety vylezly k ní a podobně jako ona mhouřili oči naznačeným směrem.

“Vidím to. Ale nevím, co to je,” hlásila princezna.

“Snad mlha,” nadhodil Mety. “Sice trochu divná, ale co jiného?”

“Není to už pramen?”

“Těžko.” Monáda vytáhla mapu a pokrčila rameny. “Na mapě není nic. Ale víc zjistíme, až tam dojedeme, protože musíme přímo skrz to.”

“Bezva,” vzdychla Rúť. “Chvilí mi přišlo, že se tenhle vejlet vyvede. Teď už bych si na to nevsadila.”

Monáda mapu odložila na podlahu a otočila se na Metyho. “Jak jsme na tom? Můžeme jet?”

“Téměř,” potvrdil Mety. “Jen mi dejte ještě malou chvíli na doladění.”

Rút se soustředila na mlhavý opar v dálce, ale i tak jí neušlo, jak se Mety při přelézání zahleděl na odloženou mapu a jak si jí soustředěně prohlédl. Má něco v plánu, došlo jí. Rozhodně se k něčemu chystá.

Nejkratší cesta otevřena

Následující úsek cesty nemohl být pro Monádu a Metyho náročnější. Vlekl se a ubíhal pomalu a pořádně jim naklepal každou část těla, až už nevěděli, jak si sednout. Žaludek si začal žít vlastním životem a dožadoval se častých přestávek.

Rút vypadala lépe než oni dva, ale tvářila se uondaně. Nejspíš však jen pro to, aby ukázala trochu solidarity.

Během několika přestávek zkusil Mety nastavit různé rychlosti, až ke svému překvapení zjistil, že mnohem snesitelnější je rychlejší jízda. Stroj přitom sice vydával nedůstojné zvuky a čas od času nadhodil své pasažéry docela vysoko do vzduchu, ale i přes to začala jízda utíkat rychleji a stala se o poznání snesitelnější.

Po několika minutách se jim konečně začala vracet barva do tváří a nakonec mohli prohodit i pár slov.

Navíc nová nastavení s využitím detekční runy fungovala skvěle. Stroj sledoval pěšinu prakticky sám bez ručního zásahu a jen párkrát zastavil před překážkou, kterou pak Mety ručními manévry překonal. Současně do runové skladby doplnil i sekvence pro takové případy, takže další podobné překážky stroj vyřeší už bez pomoci.

Monáda hleděla na provedená vylepšení naprosto konsternovaně. Mohla v tu chvíli buď tlouct hlavou do prohnílého prkna před lavicí a nebo konečně zahnat pýchu a projevit místo ní uznání. Zvolila to druhé. Odměnou jí byl Metyho roztomile plachý úsměv.

Nakonec se Monáda přistihla, jak vážně přemýšlí o praštěném nápadu své pobočnice - totiž o tom jaký je Metyho původ. A zastyděla se. Nevěřila, že by jí skutečně tolik záleželo na urozeném původu a o to méně, že tenhle kluk sice vypadal jako vesničan, ale nechoval se tak. Poznala hodně urozených adeptů na burana roku a celou řadu pěkně povrchních snobů, které všechny mohl Mety snadno strčit do kapsy. Ale zkrátka si nedokázala představit sebe, vedle někoho takového. Nebo že by se tak moc styděla, za své chybějící vlohy k runové skladbě?

V duchu si povzddechla. Tušila, že má kdesi uvnitř sebe nějaký blok. Něco jí bránilo přijmout Metyho bez předsudků. Avšak nedovedla ten důvod objevit.

Nakonec se vzdala a pokusila se soustředit na něco jiného. Začala hledat téma, které by její pozornost upoutalo jinam. A brzy ho také našla: Metyho přívěsek. Ten, co si vyrobil sám. Ten nezvyklý amulet, který nosil na krku.

Jakmile to cesta dovolila, otočila se a spustila: "Jak jsi říkal, že ten tvůj přívěsek funguje?"

Metyho oči zajiskřily. Rychle sáhl pod košili a vyňal předmět na koženém řemínku. Dva plíšky položené těsně na sobě měly povědomý odlesk i barvu runových kamenů. Skrz řadu malých dírek je k sobě po obvodu poutal měděný drátek.

"Oživuji s tím staré a prázdné runy. Jsou to dvě runové jádra a mezi tím je volně položený plochý úlomek silového kamene."

Monáda se podívala blíž a skutečně poznávala části run. Mety nejspíš rozlouskl runové jádro a složil z něj něco nového. Tohle ale dělají jen runotepci, napadlo jí. Jejich prací je najít a precizně poskládat jádra tak, aby runa dostala požadovanou funkci. Tok energie musel být nejen usměrněný tím správným způsobem, ale i stabilní - bez postranních přetoků. Čím preciznější práce, tím spolehlivější runa... A tím také vyšší cena.

Každý výrobce označoval runu svým emblémem a schválené a certifikované runy nesly navíc vyražený punc. Jedině ty se používaly k řízení samohybů a podobných zařízení, protože obsahovaly bezpečnostní pojistku pro deaktivaci v případě poruchy.

Druhá věc, o které se Mety zmínil, byl plochý úlomek ze silového kamene, umístěný mezi těmito runovými jádry. Silové kameny se v podobě bloků montovaly na všechny pohyblivé součástky. Říkalo se jim aktory. Písty, pásy, táhla a samozřejmě kola. Správnou aktivací se k sobě přitahovaly či odpuzovaly a jen díky tomu se stroje rozhýbaly a mohly tak plnit svou funkci.

Energie v silových kamenech převyšovala energii v runách o několik řádů. Runy pracovaly se slabým, ale přesně řízeným tokem, který se v silových kamenech násobil a pak rozhýbával aktory.

Znělo to jednoduše, ale Monáda z vlastní zkušenosti věděla, že to vůbec snadné není. Nastavit řízení, tak aby se rychlost pohybu regulovala pomocí zpětnovazebné smyčky, byl úkol na týden nebo i na měsíc pro jedno jediné kolo nebo píst.

Naštěstí podobné nízkoúrovňové věci dnes řešily již hotové runy seřízené na přesný typ aktoru. Nyní už runoví skladači vlastně jen vyhledali vhodnou runu pro aktor, který chtějí ovládat. Šlo o zjednodušení, ale jen částečné. Dobře poskládat takové runy a vytvořit logiku jejich řízení vyžadovalo dovednosti jiné, vyšší, úrovně. Právě ty schopnosti, které Monáda postrádala.

A Mety, jak se zdálo, zvládal oboje. Na jedné straně se uměl vypořádat s vysokou úrovní řízení. Na straně druhé dovedl připravit runy cíleně pro své potřeby a aktory, které ovládal. Pro něj jediné zjednodušení představovaly certifikace, které prostě neřešil. Nemusel se také zdržovat s bezpečnostním jištěním. Stroje vytvářel pro sebe, ne pro jiné a sám si zodpovídal za jejich funkci a bezpečnost.

To co ale kvůli financím musel řešit, bylo znovunabíjení run. Jádra se časem vyčerpávala a kvůli certifikacím - a také jistě i z důvodu vyššího zisku - se musela kupovat nová. Monáda si nevzpomínala, že by někde četla nebo slyšela o možnosti jak runové kameny oživit.

“Je to vlastně token,” vysvětlil Mety a otáčel amuletem před princezninými očima. “Když ho přiblížím k silovému kameni, tak se nabije. Silové kameny překypují energií - někdy až příliš. Když pak token naopak přiložím poblíž prázdné runy, tak se jeho nabití přenesse na runu.”

“No jo, ale jak?”

“Víš, že jsou dva druhy kamenů. Silové a řídící...”

“Ano ano. To vím, to jsou základy.”

“Energie ze silových kamenů se převádí na pohyb. Téměř vždy. Napadlo mě, jestli to nepůjde i obráceně.”

“Z pohybu na energii?”

“Přesně tak. Hrál jsem si tím docela dlouho. Nejdřív jsem se silovými kameny hýbal rukou, potom jsem si na to vyrobil malý stroj, ale téměř nic to nevyrobilo. Chtělo to obrovské rychlosti. Nebo nějaké kmitání. Tak jsem vzal jádra dvou řídících run, která přepínají směry...”

“A dal jsi je těsně k sobě...,” doplnila Monáda.

“Ano. Když se silový kámen mezi nimi jen trochu pohne, tak vytvoří energii. Malou, ale dost velkou na to, aby aktivoval runová jádra. Ta pak přitahují úlomek z jedné strany na druhou. Tím se zvyšuje pohyb a pokud je někde v okolí dostatečný energetický zdroj, pohyb se zrychluje až přejde do vibrace. A naopak, když je blízko runa bez energie, začne se pohyb zpomalovat a energie se přelévá do runy.”

Mety amulet v prstech přetáčel sem a tam a nakláněl se přitom až těsně k princezně. “Při vyšším nabití by se měl token lehce chvět.” Mety se naklonil ještě blíž - tak blízko až cítil teplo princeznina dechu a také vůni exotického mýdla. Trochu se mu z toho zatočila hlava. Prudkým pohybem náhle sňal amulet z krku a podal ho Monádě.

“Vezmi si ho.”

“Na vyzkoušení?”

“Ne. Myslím na pořád. Chci ti ho dát.”

Monáda by kdykoli jindy ihned odmítla, ale nyní místo toho mlčela. Pochopila. Pochopila proč Mety udělal takové gesto a najednou jasně chápala i celé jeho předchozí chování. Jak to, že si předtím ničeno nevšimla? Vlastně všimla, ale rozhodla se to popřít. V duchu se usmála. Vždyť ani neví, koho vlastně chce obdarovat.

V tom se Monádě vybavil další úryvek dopisu. Jak to bylo? Že nemám odmítnout dar? A ještě něco...

Nemohla si vzpomenout. Ráda by sáhla po dopise a znovu si ho přečetla, ale nemohla. Ne teď. Vzala tedy přívěsek za kožený řemínek a přetáhla si ho přes hlavu. Vzadu si přitom nadzvedla dlouhý cop, aby pod něj řemínek podvlékla.

“Děkuju, Mety,” usmála se. “Zasloužil bys další runu na oplátku. Ale nevím, jestli mám nějakou tak cennou.”

“Ale né,” mávl Mety nedbale rukou a tváře mu při tom žhnuly. “Můžu si snadno vyrobit další.”

“Asi ano, ale přesto mě ten dar opravdu těší. Díky.”

“Nechci vás dva dárečky zrovna teď rušit,” vklínila se mezi ně Rút. “Ale to mlíko, co jsme viděli z dálky, už nám teče skoro na hlavu.”

A měla pravdu. Z ramen kopců, pod kterými projížděli, se jako splav táhl mlžný proud; šedavé kouřmo zlověstně se vzdouvající nad údolím a krajinou, která před nimi temněla. Na západě mlha ještě žhnula na slunci a obtahovala obrysy skalních hřebenů, ale vpředu šedla a přinášela chlad.

Když se náruč kopců z obou stran sevřela ještě víc, sesedl mlžný líně se převaluující val až na cestu a celou jí pohltit. Ve výšce se tiše nakláněl kupředu a při zemi se plížily jeho cípy jako bledé mrtvolné prsty, které lnuly ke každé prohlubni a škvíře.

V ten moment stroj zastavil tak náhle, že z něj málem popadali do vysokých trsů trávy a vlhkostí nasáklých zatravněných boulí.

“Překážka?”

“Nevím.” Mety zkontroloval konjunkční desku a nemohl uvěřit tomu, co vidí. Všechny runy barevně zářily a vzduch kolem nich se zachvíval. “To snad... Vypadá jako zkrat, ale... nevím. Možná nějaký výboj.”

“Ze silových kamenů?”

“Trochu to tak vypadá, ale myslím, že ne. Podívám se na to.”

“Dobře. Ale tady se stejně budeme loučit,” rozhodla Monáda, když předtím zkontrolovala mapu. “Odtud půjdeme pěšky a ty se vrátíš na samohybu domů.”

Mety nestihl ani zaprotестovat, když Monáda seskočila ze samohybu do měkké půdy. “Zkus to opravit. Co nejrychleji. Počkáme, než se stroj znovu rozhybe a pak se rozloučíme.”

Když se Monáda otočila ke stroji zády, zaslechla, jak se nad ní nahoře na samohybu Mety nejistě nadechuje a tak přes rameno ještě dodala: “Já vím. Je to narychlo. Ale já nemám moc času. A ty také ne, pokud chceš být doma

před setměním. Máme dohodu a dal jsi mi slib. Takže to zkus opravit co nejrychleji a já se zatím podívám kus dopředu. Zajímalo by mě jestli půjde tu divnou mlhu nějak obejít....”

“Jdu taky,” rychle se vzpamatovala Rúť a seskočila dolů k princezně. “Asi nemá smysl ti to rozmlouvat... Jenže tohle se mi vůbec nelíbí.”

“Co třeba?”

“No, všechno. Protože teď to vypadá, že chceš jít navečer pěšky tady po těch kopcích. Ta mlha je divná. A navíc z ní táhne zima. Mnohem lepší by bylo přečkat noc v samohybu.”

Monáda s Rúť po boku vykročila směrem k mlžnému oparu. A znovu promluvila, až když byly dál od Metyho. “Zní to rozumně a asi bych i souhlasila, ale já nemůžu čekat. Ještě není noc a dokud vidíme na cestu musíme jít. Víš proč?”

“Kvůli té zpáteční cestě?”

“Ovšem. Už vidím, jak budu u Severního mostu zoufale pobíhat a hledat někoho, kdo nás odveze...”

“No jo. Ale pak je tu taky možnost, že se zpátky vrátíme s Metym. Na jeho stroji. To mi přijde úplně nejbezpečnější a nejjistější.”

“Jenže já ho nechci brát sebou.”

“Může počkat tady.”

“Už jsem si od něj vyžádala slib. Nemůžu to přece jen tak odvolat.”

“Ajaj. Princezna promluvila. On přece neví, že si princezna. Bude mu jedno, že rušíš slovo. Nemá ponětí, že je to slovo princezny, který z důvodu dvorské etiky, nebo čeho, považuješ za svatý. Naopak bude rád - vlastně moc rád - že ho rušíš. Věř mi.”

“To je právě ten problém. Já přesně vím, kam míříš. A neboj, taky jsem si všimla, jak na mě Mety kouká. I proč se mu tak často zadrhává jazyk, když je poblíž. Ale to je přesně to, čemu se chci vyhnout. Tohle by k ničemu nevedlo. On by nakonec zjistil, kdo jsem a těžko říct, co pak udělá.”

“Co by udělal? Bude skákat radostí. Máš jenom plno výmluv.”

V Monádě to začínalo vřít. “Výmluv? Slyšíš vůbec, co navrhuješ. Řeknu to ještě jednou a jasně: nebude to fungovat.”

“Ale přiznej, že tě zajímá. Akorát se bojíš, že by to mohlo přerůst do něčeho většího. To ti možná brání. To a falešná hrdost. Myslíš si totiž, že si lepší než ostatní a zvládneš všechno sama.”

“Tak to potom jsme tady úplně zbytečně. Můžeme na Fantoma a novou runovou skladbu zapomenout a prostě si tady Metyho vzít domů a představit ho otcí: ‚Tak tati, tohle je tvůj budoucí zeť. Je prima, znám ho od neděle.‘ Tahle varianta ti přijde v pohodě?”

“Ale jo. Za mě je to dobrej postup.”

Monáda sebrala veškerou svou soudnost a pokusila se zdusit výbuch hněvu. Než znovu promluvila, dlouho se nadechovala. Možná snad i počítala do deseti. “Tak jo. Tohle řešíme už po stý a mě to unavuje. Nejspíš vidíme svět každá úplně jinak. Protože já tu tvou utkvělou romantickou představu prostě nechápu. Navíc s tím, co jsi všechno prožila, bych čekala opak. Ale nemá smysl se dokola hádat. Uděláme to takhle: jestli mi řekneš, že nemám jít dál kvůli bezpečnosti, tak tě poslechnu. Ale jinak odtud půjdeme pěšky. Sami. Bez Metyho a bez samohybu...”

Rút k princeznně překvapení přemýšlela dlouho. Což mohlo znamenat, že se snaží do svého hodnocení situace nějak vklínit onu naivní představu o Metym. Nebo že nebezpečí, které představuje noční cesta přes hory, není vůbec malé.

“Tak jo,” oznámila nakonec Rúť. “Asi můžeme dál pěšky. Tlačíš mě ale někam, kam nechci. Hodně za limit, kterej jsme si domluvili. Máš právo žádat po mě hodně. To jo. Ale stejně nevím, co se může stát. To doufám chápeš. Možná to vypadá jako vrtoch, ale ve skutečnosti mi můžeš dost ublížit. Snad na to myslíš taky.”

Monáda jí oplatila vážný pohled, než přikývla: “Ano. Myslím i na tebe... A děkuju, že mi pomáháš. Víím, že bys nemusela. Všimla jsem si, že tuhle cestu zvládáš. Ale neberu to jako samozřejmost. Opravdu ne.”

Rút přikývla, přesto si nebyla jistá. Někde v princeznně přebývala schopnost snadno přehlížet cizí potřeby. Pro tu chvíli ale pohybnost zaplašila a s princeznou po boku dorazila až těsně k nejasné hranici vzdouvajícího se oparu. Tam před vrstevnatým mračným valem zastavily. Ze stromů a keřů se z šedi vynořovaly jen nejasné siluety a bledé stíny, ke kterým obě s podezřením vzhlížely. Monáda udělala jeden nejistý krok vpřed, pak druhý a pak třetí. Rúť ji následovala.

Řady těl stromů tiše vystupujících z šera se množily až srostly v neprůhlednou masu obepínající je z obou stran. Tu uniformní tichou hmotu narušoval jen klín bledě šedé pěšiny, která jako inverzní tunel mizela v mírném stoupání. Tam kde začínal les, začínala i mlha, které zalévala zdejší svět pod svou dusivou a chladnou nehybnost.

Okolí temnělo. Nořily se do stínu hor, do útrob lesa a do vtíravého oparu. A ve chvíli, kdy už se jim hlouběji nechtělo a chystaly se obrátit, zahlédly kratičký zásvit. Pomíjivé rozjasnění, které zachytily jen koutkem oka. Obě jako na povel stočily zrak do stejného místa, ale neviděly tam nic. Chvíli

nehnutě naslouchaly tlumenému odkapávání vysrážených kapek z větví, než se záblesk objevil znovu. Na malý okamžik rozjasnil okolí a zase zmizel. Tiše, beze zvuku.

Nápadně připomínal runovou záři aktivovaných kamenů na konjunkční desce. Ale tady to blesklo vzduchem daleko od všech run a zanechalo to v mlze bělavou stopu, která se vzápětí rozpustila. Jenže záblesk přišel i podruhé. A pak zas. A když pohlédly směrem, kterým přicházel, všimly si na samé hranici viditelnosti vysokého stínu. Podobal se holému kmeni, ale od okolních stromů ho odlišoval pravidelný tvar a kromě toho i bledě modrá aureola, která sílila a pohasínala spolu se záblesky.

Monáda a Rúť na sebe beze slova pohlédly a pak vykročily opatrně blíž. Neměly strach, spíš nejistou obavu. Po pár krocích už rozpoznávaly detaily a strukturu. Začínalo být jasné, že pilíř má po obvodu řady run, které se při každém výboji rozsvítí a rozvlní vzduch kolem. Monáda přitom ucítila nepatrné chvění na hrudi. Překvapeně pozdvihla amulet. Nevydával zvuk, ale v prstech cítila jemné mravenčení. Přiblížila ho ke sloupu. Mravenčení zesílilo.

Rúť si toho všimla a trochu víc neurvale, než se slušelo, jí odtáhla. Pak zavrtěla nesouhlasně hlavou. Ale nepromluvila. Jakoby i šepot tady byl nepatřičným zvukem.

Monáda uposlechla. A jak se amulet od sloupu vzdálil, mravenčení polevilo. Muselo to být obrovské množství energie, které tudy procházelo a navíc, na velkou vzdálenost. Alespoň na poměry runové energie, protože ta se většinou nešířila dál, než na několik palců.

Monáda zvědavě pohlédla na runové kameny umístěné na sloupu, ale neviděla na nich jediný znak. A ani puncovní ražbu. Byly to holé destičky, bez označení. Možná řídící, možná silové. S neznámým účelem. S neznámou funkcí. Anonymní.

Nepochybovala, že jsou dílem Fantoma. Ihned jí ale došlo, jak jsou od jeho panství daleko a naprosto jí šokovalo, že by Fantom mohl mít nějaká zařízení tady pod horami aniž by si jich někdo všiml.

Že by ta mlha..., zauvažovala. Přitom jí přeběhl mráz po zádech. Plně si začala uvědomovat, že nejede k hodnému strýci na doučování, ale k někomu, jehož schopnosti a záměry naprosto unikají jejímu chápání. Stále měla nejasný pocit, že to jméno 'Anonymní Fantom' už zaslechla, nebo o něm četla a ne v dobrém smyslu.

Těžko si dokázala představit důvod i účel toho, na co nyní hleděla a strach zesílil. Rozlil se jí po těle a ona musela vynaložit velké úsilí k tomu, aby se ovládla. Věděla ale, že neznalost násobí obavy a jakmile člověk pozná a pochopí souvislosti, nic pak není tak strašlivé, jak se to ze začátku jeví. Tahle racionalizace jí pomohla již mnohokrát a zabrala i nyní.

Pokradmu se otočila k Rút a přitom očekávala, že její pobočnice bude vyplašená k smrti. Jenže Rút se tvářila především podezíravě a těkala očima všude kolem. Evidentně jí více znervózňovalo, co všechno se v mlze může skrývat. Netrvalo dlouho a už tahala princeznu za rukáv a naznačila, že by se měly vydat zpět. Obezřetně pak kráčela pozpátku a rozhlížela se kolem, dokud opar neprořídil a dokud se v dálce mezi travnatými boulemi nezjevil samohyb.

Mety jim vyšel naproti s veselým úsměvem. To princeznu rychle přepnulo z obav do vzteku. Možná za to mohl nepříjemný pocit, který stále cítila v zátylku a nebo obezřetnost, kterou vycítila z Rút. Metyho nemístné veselí jasně dokazovalo jeho naivitu, i na to, že tu nemá co dělat. A možná o něj náhle měla větší obavy, než by si byla ochotná připustit.

“Tak co jste tam našly?” volal už z dálky.

Jasně, že se zajímá, napadlo Monádu. Je to pro něj dobrodružství, hra. Láká ho objevování a chce všechno prozkoumat. Já taky, ale tady končí sranda. Ne! Nesmím povolit a ustoupit. Musí prostě pryč.

“Vůbec nic jsme nenašly,” křikla Monáda. “A jestli už jsi hotov, tak se můžeš vydat zpátky!”

Prošla kolem Metyho jako rozzuřená saň. Až se sama podivila tomu, jak snadno dokáže vztek vygumovat ostatní emoce.

“Rút,” křikla Monáda. “Vezmi kufřík! Já vezmu vaky.”

Nedbala na překvapený Metyho výraz a naprosto přeslechla jeho nesmělé: “počkej...” a hnala se k samohybu svým rázným šlechtickým krokem. Vyšvihla se na korbu a začala se shýbat pro vaky s jídlem a oblečením. Pohyb už ale nedokončila. Korba jí podklouzla pod nohama až se ztěžka svalila na její prkennou podlažku.

Stroj se dvakrát třikrát zaškubal a pak vyskočil vpřed po cestě jako by ho postrčilo cosi neviditelného. Přímo proti Metoději a Rút.

“Ale né!” vykřikl Mety zdušeně. Rozběhl se a pokusil se zachytit stroj z boku. Jenže samohyb se mu obloukem vyhnul a začal poskakovat v hlubokých výmolech po straně pěšiny. Monáda přitom zmizela za okrajem a už se neobjevila.

Mety se spěšně znovu rozběhl a zahlédl přitom Rút jak skopává své nepohodlné střevíce a jak se téměř dvoumetrovým skokem vrhá k samohybu. Také minula. Jen o kousek, ale minula. Ve svých navoněných a stylových šatech skončila v několika kotoulech mezi rozměklými travnatými drny a překvapeně otírala zabahněný obličej.

Jiskry, hřmot a pár třísek letících vzduchem prozradily, že stroj neuhnul ze svého směru náhodou. Střetl se jiným samohybem, který proti němu vyrazil z husté mlhy na hranici lesa. Zjevil se znenadání a tiše. Vpředu se

mu zaleskl nebezpečně ostrý hrot jakési dlouhé ocelové šroubovice položené šikmo přes přední část, kde obvyčně sedá řidič. Tady ale neseděl nikdo. Skrz hrbolatý terén se stroj probíjel sám. Jeho okovaná kola s ocelovými hroty přitom rvala drny a trávu a rozhazovala je všude kolem.

Oba samohyby se dvakrát prudce střetly a pak ve zvětšujících se spirálách kroužily hlučně kolem sebe. Metův samohyb byl větší, ale při nárazech se prohýbal a kroutil, až se zdálo, že se co nevidět rozsype. Nicméně vydržel a v okamžiku, kdy přefal ve svém zběsilém tanci pěšinu vedoucí do lesa, prudce zahnul a vyrazil po ní.

Druhý samohyb po několika smyčkách učinil totéž. Stačilo jen jediné mrknutí a oba stroje zmizely za mlhavými závoji po stoupající pěšině do hloubi lesa.

“Zatraceně!” křikla Rút zvedající se ze země. Na Metyho ani nepohlédla. Odrazila se od rozměklé prstě tak silně, až se za ní zvedl gejzír bahna a hlíny. Volné konce košile, kterou stihla zašpinit a potřhat, zasvištěly vzduchem. Pak se sprintem pustila do lesa, kde jí stejně jako oba samohyby pohltilo šedé kouřmo.

V síti

Mety osaměl na cestě směřující do kopců. Vedoucí k prameni řeky. K místu, ke kterému se dívky snažily dostat.

Osaměl se svými myšlenkami. S pocitem, že udělal chybu a že svým zásahem do nastavení stroje ohrozil jak Monu tak i Rút. Už ale chápal, k čemu došlo. Token! Přívěsek, který měla Mona na krku, když vyskočila na korbu samohybu.

Zařal rozčileně pěti.

Když byla Mona s Rút pryč, snažil se opravit extrémně nabitou konjunkční desku a runy přetížené nejspíš nějakým vnějším energetickým proudem. Neuměl najít jeho zdroj a ani vysvětlit proč tak excituje runy, ale pokusil se alespoň snížit úroveň nabití a odklonit ho. Podařilo se to pouze částečně, protože některé nové runy blokovalo jejich jištění. Přitom ale tam někde vzadu v hlavě věděl: token, ten by mohl zbytek energie odčerpat.

A to se také stalo. V momentě, kdy Mona s přívěskem vystoupala na samohyb. Ten se aktivoval a spustil připravenou sestavu runové skladby. Přesně tu sestavu, kterou Mety potají vytvořil a právě tu sestavu, kvůli které měl urputně se vracějící pocit naprostého selhání.

Takhle se to nemělo stát, uvažoval zkroušeně. Samohyb měl Monu a Rút odvést až k cíli. Automaticky a rychle. A beze mě. Tak jsem mohl dodržet slib a přitom jim pomoc. Jak to, že se to zvtřlo? Proč se to zvtřlo?

Ihned ho napadl i možný důvod. Druhý samohyb. To byla další věc, které nerozuměl a jen tak tak, že byl schopen celou proběhlou událost považovat za skutečnost a ne za přelud. Naneštěstí měl důkazy všude kolem sebe. Hluboké rýhy, rozorané drny a bahno nastříkané na travnaté oblíny v okruhu sta stop.

Procházel nepřítomně tou spouští a přitom si vybavoval celou situaci.

Druhý samohyb neměl řidiče. Místo přední lavice se odspodu až nad zadní korbu táhl lesklý kovový šroub připomínající bodec. Ano, jak ho zahlédl poprvé, myslel, že je to zbraň. Ale teď zpětně mu připomínal spíš nástroj, který má za účel něco vyvrtat. Až na to, že stroj ho používal při útoku. Aspoň to tak vypadalo. Ve vzduchu se ještě teď převaloval pach z vykřesaných jisker a kolem rozměklých brázd, pomalu se zalévajících stojatou vodou, ležely odštěpky z dřevěných prken jeho samohybu.

Kolik toho můj stroj ještě vydrží? uvažoval. A jak daleko se dostane s okovaným soupeřem za zády? Mohl by být rychlejší? Ano měl by. A uměl by se vyhnout útokům? Dost možná. Jakmile se druhý stroj přiblíží a detekční runa ho zachytí, tak se aktivuje vhodná odezva. Snad. Doufejme, že to tak bude.

Mety se bál domýšlet důsledky toho, co by chyba v jeho nastaveních mohla způsobit. Naštěstí ho z trudných úvah vytrhl nezvyklý předmět karmínové barvy mezi uhnutými stvolý trávy. Sehnul se a zvedl jeden ze střevíců, který Rút před chvílí s kopnutím odmrštila.

Rút, zadumal se zase. Dokáže je dohnat? Podaří se jí zastavit druhý stroj nebo alespoň zachránit Monu?

Mety se snažil nepropadat zoufalství, ale šlo mu to špatně. Takhle mizerně se v životě ještě necítil. Co se stalo, už se nedalo vrátit a ani změnit. Nemohl nijak pomoci. Nemohl se rozběhnout jako Rút a začít pronásledovat samohyby pádící do mlhy a do blížící se noci. To absolutně postrádalo smysl. Nemohl ani využít své znalosti runové skladby, protože tady nebylo kde. Zbývalo jen obrátit se domů. Tak jak plánoval původně - přímou cestou přes kopcovitý terén, který ale pro něj nebyl zcela neznámý. Věděl, že po pár hodinách chůze by se ocitl na pastvinách, kde už několikrát přespával.

Jenže ani to nešlo. Něco mu bránilo otočit se a odejít. Tušil, že existuje způsob, jak vše urovnat. Že je nějaká možnost jak pomoci, jen jí zatím neobjevil. Prozatím mohl zkusit pátrat. Získat víc informací a pochopit, co se tady vlastně stalo.

Tam vprostřed koly vymletých prohlubní se pevně rozhodl, že udělá přesný opak toho, co udělala Rút. Pomalu a postupně propátrá okolí, dokud nenajde jasné vodítko. S rozmyslem a krok za krokem. Metodicky.

Nakonec zjistil, že se nemusí ani příliš snažit a nápady přicházely v rychlém sledu samy: velký nástroj na vrtání. Do čeho? Do skály nebo do hlíny? Navíc bez řidiče. A objevil se náhle.

Vlastně ne docela náhle. Objevil se těsně po tom, co se Mona a Rút vrátily z té mlhy. A přitom dost pospíchaly. Musely něco najít. O tom už ani v nejmenším nepochyboval. Tam v té mlze musel být klíč k tomu, co se stalo.

Vnořil se do přízračného oparu v místě, ve kterém předtím dívky zmizely a zase se spěšně vrátily. Nebrzdily ho obavy z neznámého, ani si nepřipouštěl nebezpečí. Tlačen zvědavostí prostě vkráčet do stínů pokrývajících lesnaté údolí. A stejně tak jako Mona a Rút před tím i on uviděl záblesky. Čistý energetický tok pulsující jako napjatá struna mezerami mezi kmeny stromů. Analyzoval a přemýšlel a zcela uchváceně hleděl na kondenzační stopy zůstávající po pravidelných pulsech.

Tohle byl důvod, proč samohyb vypověděl službu, napadlo ho. Řídící runy se v blízkosti tak silných výbojů přetížily. Tady nemohl pracovat žádný normální samohyb. Rozhodně ne samohyb s certifikovanými runami. Bezpečnostní pojistky by ho nadobro odstavily. V blízkosti tak silného zdroje energie mohly fungovat jen samohyby, které s něčím podobným počítaly a uměly přebytečnou energii odklonit.

No jo, uvědomil si, ta moje úprava stroje byla vlastně správná, až na ten výsledek. Ale těžko říct, jak by to dopadlo, kdybych stroj neopravil a my zůstali napospas tomu útočícímu samohybu. Mohl nás zranit, nebo zabít. Nejspíš. Kdyby mu můj stroj nezkřížil cestu.

Jenže, proč někdo něco takového vytvořil a jak?

Pochopil, že rozkrývá detaily nějakého mnohem hrozivějšího problému.

Do čeho se to Mona a Rút připletly?

Varianta s pašováním run se ve světle současné situace jevila jako mnohem přívětivější. Obezřetnost teď byla na místě a Mety jaksi mimoděk zjistil, že se nachází uprostřed temného lesa v hluboké mlze skrze kterou nevidí dál než na pár desítek kroků a podivné ticho na něj padlo jako mocný útlumový člen.

Bezděčně se přikrčil.

Zvědavost ho přesto hnala dál. Stále podél občas se rozsvěčující energetické struny až k mihotavému sloupu u kterého nejspíš před chvílí stály Mona a Rút. Nemusel ani dlouze zkoumat okolí, aby pochopil, k čemu byl určen vrtací šroub na cizím samohybu. Pilíř tu nestál dlouho a rozměry by souhlasily. V okolí budou i další podobné pylony mezi kterými proudí energie. Energie musí mít svůj zdroj. Své centrální místo, ke kterému budou řady sloupů svedené.

Mety si pilíř prohlédl z blízka. Skutečně přijímal impuls z jedné strany a posílal ho dál ze strany druhé. Stačilo teď následovat pravidelně se zjevující paprsky a počkat, kam ho zavedou.

Pustil se za nimi a přitom si zachovával dostatečný odstup. Netušil, co by se mohlo stát, kdyby jim zkřížil cestu anebo se dostal moc blízko. Napadlo ho hned několik možností a ani jedna nevypadla bezpečně. Runová energie mohla mít mnoho podob a nacházela se ve všem. Díky tomu fungovaly detekční runy - snažily se z okolí nasát malé výkyvy v energetickém poli a amplifikovat je. I živé bytosti takovou energii měly. Sice nesmyslně malou, ale přesto detekovatelnou.

Tenhle systém sloupů fungoval nejspíš jako plot. Nebo spíš pavučina. Drknout na nastražené vlákno mohlo spustit poplach. Nebo přivolat pavouka. A Mety rozhodně neměl chuť zjistit, jak ten pavouk vypadá.

Přiblížil se tedy velmi obezřetně k dalšímu sloupu. Ten přijímal jeden paprsek a vyzařoval dva. Jinak se podobal prvnímu, na který skrz mlhu už ani nebylo vidět. Mety odhadoval, že se nachází dobrých tři sta nebo čtyři sta kroků daleko. Neuvěřitelná vzdálenost. Alespoň pro runovou energii. Musela být nějak koncentrovaná a Mety bojoval s chutí zblízka si prohlédnout runy, které toto umožňovaly. Ale ovládl se. Napadlo ho, že Mona a Rút dostatečnou vzdálenost nedodržely a hned na to se objevil samohyb a zaútočil.

Samohyb na zavrtávání sloupů, že by byl onen pavouk, přemýšlel Mety. Možná. A nebo byl prostě poblíž. Objevil se příliš rychle.

Když Mety sklonil zrak k patě sloupu, všiml si docela čerstvé stopy po vrtání: hromádky hlíny, potrhanych kořenů a kamení. Takže tohle všechno je nové. A možná tu ještě žádný pavouk ani není. Jen dělníci s vrtnými rameny.

Jenže v ten moment se skrz šum lesa ozvalo nezvyklé hučení a kovové cvakání. Rychle sílilo a mířilo k němu. Mety pochopil, že pavouk je na cestě. Nejspíš měl prostě jen trochu větší zpoždění.

Chvilí se poplašeně rozhlížel a pak překotně zapadl za napůl odhalený balvan a přitiskl se k černému kmeni rozložitého stromu. Hluk dál sílil, ale rozpoznat směr odkud přichází nebylo možné. Mety kmital očima a vyhlížel do mlhy. Zvuky se odrážely od stromů a přicházely jednou zleva a pak zprava a mísily se s praskáním větví a šelestem rozrývaných listů. Jakoby se blížilo stádo divočáků.

Po borce stromu zvolna stékaly kapičky vody a skapávaly Metymu na čelo a na tvář. Hoch se ale ani nehnul a jen napjatě sledoval prostor mezi kmeny až je zahlédl.

Jako siluety nebo stíny projely za sebou dva neznámé samohyby. Stočily se na volném prostranství podivně hadovitým způsobem a rozhrábly přitom pod sebou popadané větve a listí s bahnem a zamířily k němu.

Hoch zatajil dech. Vyčkával. Samohyby se na okamžik ztratily za blízkým širokým kmenem, ale hluk už dělaly tak velký, že nebylo těžké uhodnout, kde se znovu objeví. Skutečně za okamžik vyrazili na opačné straně zase o

kus blíž. Mety už detaily. Šlo o nevysoké okované samohyby vpředu opatřené širokým trámem. Zdály se hodně zašpiněné a kovové pláty měly na mnoha místech zprohýbané. Snad i popraskané. Na obou strojích se táhla podobná dlouhá puklina jakoby se něco pokusilo oba samohyby roztrhnout. Ale i přes to se měly čile k světu.

Co Metyho fascinovalo nejvíc, byly řady kol obtažené shora i zdola jakýmsi dlouhým článkovitým pásem, po kterém se pohybovaly. Zdálo se jakoby si pod sebe stavěly vlastní cestu a tu za sebou opět sbíraly.

Stroje opět nikdo neřídil. V hustém porostu si razily cestu sami a pohybovaly se nezvykle trhaně. Stáčely do strany, často se zastavily aby změnily směr a znovu se pak dávaly do pohybu. Podivné hypnotizující hadí pohyby. Mety při tom pohledu pociťoval jakousi paniku a závrať. Nutil se zůstat v klidu a pouze doufal, že se samohybům skryje a jejich detekční runy ho neodhalí.

Dokázal odhadnout schopnosti běžných detekčních run. A věděl, že blízkost především stromů zakryje jeho vlastní energetické stopy. I v otevřeném terénu reagovaly na krátkou vzdálenost. Většinou jen pár desítek stop. Jenže jaké schopnosti mohla mít zařízení, která mu právě defilovala před očima, se neodvažoval odhadnout.

Čekal proto nehybně dál.

A čekal i dost dlouho po tom, co stroje hlučně projely kolem něj a zmizely v hluboké mlze, jakoby nemohl uvěřit tomu, že ho minuly. Až když utichl poslední kovový rachot, vylezl roztřeseně ze svého úkrytu.

Zjistil, že část nohavice pod kolenem má promočenou od mechu, do kterého zaklekl a že mu začíná být chladno. Příliš teplé oblečení si nevzal. Rozhodně ne dost teplé pro tohle lezavé údolí zahalené v neprostupné mlze. Ale mávl nad tím rukou. Stále ho zajímal energetický proud i to kam vede a proto se jen oklepal, dodal si odvalu a pustil se dál.

Další sloup zahlédl výš ve svahu na vyzdviženém kamenitém valu. Dalo se k němu vyšplhat a to také udělal. Jenže nahoře mu došlo, že to byla chyba.

Když se totiž přehoupl přes okraj, uvědomil si, že stojí těsně vedle dalšího energetického proudu, který sem přicházel z pravé strany. Odspodu si ho nevšiml. Nyní už stál tak blízko, že cítil teplo vyzařované pravidelnými impulsy. Vyděšeně pohlédl na světelnou stopu a na její sílu a četnost a očekával nějakou změnu. Nic nezpозoroval. Naslouchal, ale studený les byl stále tichý.

S rozbušeným srdcem se pomalu pohnul a chtěl se vydat dál směrem vpravo po vrstevnici, když se to opět vrátilo. Kovové cvakání. Krev se mu nahrnula do spánků a svaly v napětí ztuhly. Ztěžka se otočil a pohlédl dolů. Okovaný samohyb se prosmýkl mezi stromy pod násypem kamenů. Zahučel, zatočil a začal se škrábat po sypkém svahu přímo k němu.

V ten moment Metyho veškerá ztuhlost opustila a zbrkle se rozběhl pod pulsujícím proudem energie pryč.

Z mlhy se před ním vynořil další sloup. A pak ještě jeden. Snažil se jich držet a držet si i směr, ve kterém předpokládal, že pulsy přicházejí. Ale ani předtím si nebyl jistý, že míří správně a nyní už volil směr jen hodně hrubým odhadem.

Hlmoz zesílil. Burácení a lámaní větví teď přicházelo i shora. Druhý samohyb se k němu hnal z opačné strany. Hučel a řinčel strašlivě blízko a občas naplnil celý les dunivý úderem, ze kterého se Metymu podlomila kolena. Země se otřásala a z větví se sypaly záplavy velkých kapek.

Pak klopýtl, ale pád odvrátil několika rychlými kroky. Zahučelo mu přitom v uších a uvědomil si vlastní dech připomínající hlasité řezání pilou. Nezpomalil. Přesto pronásledovatelům neunikal.

Hluk a řinčení se teď ozývalo vedle něj. Měl pocit, že samohyby už s ním srovnaly krok a čekají jen na příležitost až množství stromů zřídne a oni se na něj vrhnou.

A to se stalo. Přítmí ustoupilo a s ním i mlha a stromy. Mety neměl ale čas rozhlédnout se. Zem nečekaně klesla a on konečně ztratil rovnováhu a rozplácl se na šterkovém podloží. Chvilí klouzal až se zastavil o chladný kámen vysoko se zvedajícího balvanu.

Rozechvěle se otočil a spatřil kovové pláty a dřevěný trám přední části stroje, který se vzpínal před ním téměř na dosah ruky. Ale nepřiblížoval se. Bránily mu pravidelně rozestavené velké obelisky, mezi kterými Mety proletěl a propadl až k další řadě balvanů.

Ale možná to nebyl ten hlavní důvod. Mety pochopil, že je ve středu sítě. Sbíhaly se sem energetická vlákna z několika směrů. Celý prostor ponořený do lehkého oparu tepal pravidelnými světelnými záblesky v modravém odstínu. Energie tady sršela ze všech směrů.

Mety se opatrně odsunul a oba stroje za hranicí vytyčenou širokým půlkruhem obelisků se znovu rozhýbaly. Nervózně supěly tam a zpět jako dva rozzuření hlídací psy za plotem. Kupředu se ale neodvážily.

Na jednu stranu to byla úleva, ale na druhou stranu svíral Metyho tísnivý pocit. Obklopený naprosto nehluknými energetickými záblesky pochopil, že stanul na místě, ke kterému se neměl nikdo dostat. Prohlížel si nařízení, které nějak soustřeďovalo a rozhýbávalo runovou energii nějakým úplně novým a neznámým způsobem. A ještě děsivější byla skutečnost, že stojí v něm.

Prohlédl si svoje ruce a dlaně, ale pociťoval jen nezvyklé teplo. Ven se kvůli strojům neodvážil a tak se pokusil pomalu a obezřetně prokličkovat na druhou stranu, kterou mu zakrývaly vysoké tmavé balvany hustě rozestavené kolem.

Svět kolem žhnul a pulsoval. Podobně jako povrch menhirů mezi kterými zvolna procházel. Všiml si, že jejich povrchu pokrývá mnoho runových jader. Poznal je podle barvy a odlesku. Chybělo jim však označení. A nebo bylo skryté.

Poznal ale, že kameny či menhiry jsou seřazené do půlkruhu a čím blíže se nacházel k jejich předpokládanému středu, tím víc se snižovaly a víc zářily.

Náhle se zastavil. Otevřel se mu výhled přes šedavou louku a stinný les až na obrysy hor zakousnutých do sinavého nebe. V nepravidelných horských střechách se proti tmavnoucí obloze promítal nepřehlédnutelný zásek, podobný obřímu schodu, pod kterým se choulila věž. Štíhlá a ostrá jako hřeb a postavená na pravidelných stupních o mnoha patrech.

Ten pohled Metyho omráčil. A nešlo jen o výhled na vzdálenou věž, která se před ním zjevovala jako přelud ukrytý mezi horami. Ale o celkové vnitřní rozpoložení. O strach, který z něho pomalu opadal. O vyčerpání. O sluch zahlcený řinčením neznámých samohybů na opačné straně půlkruhu, který žhnul a dýmal v pravidelném rytmu. Šlo o runovou energii, která se tu šířila prostorem.

Všechno se změnilo. Život se převalil a rozhrnul přitom závěs k další cestě. Probudila se dosud spící touha. Nejasná a nezřetelná potřeba pomáhat lidem získala jasné kontury.

Tohle jsem já?

Mety se rozhlédl o co by se opřel, ale nic se nezdálo dost vhodné a tak si sedl na štěrk mezi obelisky. Už nevnímal chlad. Jen vlastní myšlenky. A ty mu ukazovaly člověka, kterým by mohl být.

Mohl uchopit svoje znalosti a schopnosti a uplatnit je ve velkém. Opustit statek? Opustit pana Kláska? Ano. O to tu právě šlo. Mohl se osamostatnit. Pomáhat desítkám... stovkám lidí. Řešit problémy, se kterými nemohl hnout nikdo jiný.

Občas přemýšlel, že se stane runotepcem a nebo runovým skladačem, ale ani jedno ho skutečně nelákalo. Ty obory měly příliš mnoho omezení a příliš mnoho pravidel. Chtěl raději tvořit. Mistrně, bezchybně. Jako umělec, co kreslí dechberoucí obrazy za pár minut na ulici. Jako kovář, který se umaže od uhlí, ale vytvoří nejčistší čepel. Jako kuchař, který z obyčejných surovin vytvoří nejchutnější pokrm. Jako posel, který s důležitým vzkazem projede sněhovou bouří, jen aby doručil vzkaz.

Tohle v něm rezonovalo. Teď se mu otvírala cesta a příležitost. Musel pomoci Moně a Rút. Stál uprostřed událostí, které ho mohly rozdrtit a nebo posílit. Ale strach i váhavost ho už opustily a on se příležitosti uchopil tak, jak nejlépe dovedl. Vyskočil zpět na nohy.

Tak co dál?

Když konečně odlepil zrak od fascinujícího horizontu s horami a věží na pozadí tmavnoucího nebe, uvědomil si, že kousek od něj se přes neširoký palouk táhnou dvě vyjeté úzké koleje, které kopírovaly trasu sebe nasázených oblých valounů.

Promnul si oči a zamyslel se. Další zdroj runové energie?

Prostor kolem se pravidelně rozsvěcel a pohasínal a přitom se zdálo, že výboje přeskakují z vyšších menhirů na ty nižší a nich pak na řetěz malých kamenů, který za paloukem pokračoval do hloubi lesa pod úpatím vysokých kopců.

Energetický výboj, či impuls, se po valounech pohyboval rychle, ale přesto se zdálo být jasné, že putuje směrem odtud, a ne sem. Alespoň tak to Mety pochopil.

Další náповědu už nepotřeboval. Tahle řádka kamenů, ať už je jakkoli dlouhá, vede ke stejnému cíli, ke kterému nasměroval samohyb. Tam skončí Monáda a tím pádem i Rút. Tudy musel pokračovat dál.

Rozhlédl se, aby se ubezpečil, že nebezpečné stroje nechal na opačné straně kamenného půlkruhu. Už se mu nezdály tak nebezpečné. Pochopil, že je řídí pouze runová skladba a že nemají vlastní rozum. Zůstaly prostě zacyklené v místě, kde jim naposledy zmizel. Stačilo se jen znovu neprozradit.

Vstoupil tedy na jenu z kolejí, které se táhla podél řady valounů pumpujících runovou energií a vydal se po ní. Zvolna a obezřetně, ale sebevědomě.

Pulsující řetěz podél kterého teď procházel už nebyl součástí pavoučí sítě. Věděl, že jde podél nějakého vysokoenergetického vedení, které zásobovalo omračujícím množstvím energie cosi tam někde u pramene řeky. Přinejmenším o tom v tu chvíli nepochyboval.

Vypusťte Rutinu

Hluk a hlomoz a rány kdesi vpředu mezi stromy. V mlze dál po cestě. Mimo dohled, ale stále jen kousek za hranicí oparu. Tam kam vedla kamenitá a blátivá pěšina, která čvachtala pod holými chodily. Kolem místa, kde s Monádou před chvílí zkoumaly nezvykle zářící sloup.

Rút zabrala a pokusila se navýšit už tak dost šílené tempo. Hnala se jako zběsilá zdvihající se pěšinou a nohy jí přitom podkluzovaly na vazké hlíně. Na ten popud uhnula lehce stranou, kde se začala odrážet od méně rozbředlé hrany široké cesty. Větve a křoví jí začaly šlehat přes nohy, přes ruce a obličej, ale nevnímala to. Když nemusela nebo nechtěla, takové věci pro ní přestávaly existovat.

Cíp její košile se zachytil za pahýl větve a látka povolila. Utržený kus zavířil ve vzduchu za jejími zády a než se snesl do blátivé strouhy, zmizela už Rút daleko v mlze. Pádila tak rychle, jak jí to dovoval terén a s takovým úsilím, jakého byla schopna. K prchajícím strojům se ale blížila jen zvolna, pokud vůbec. Cítila jak v ní roste napětí a nervozita. Předzvěst budoucích problémů.

Na povrch se probíjelo pouto. Právě to pouto, o kterém se snažila nepřemýšlet a které zakopala hluboko v mysli. Pouto podřimující, ale stále přítomné v každém jejím rozhodnutí a v každé myšlence. Jako zapomenutý režim ladění, kterého se nelze zbavit.

Musela spěchat, protože princezna byla v nebezpečí. Ale musela spěchat i kvůli sobě. Cítila, jak se jí pozvolna zužuje pohled. Jak se zjednodušuje myšlení a zkracuje uvažování. Zatím jen nepatrně, ale nezadržitelně. Nakonec muselo dojít k tomu, že zapomene. Že překročí tu hranici, kdy ještě vnímá sama sebe jako osobu. Hranici za kterou už nebude tušit, že nějakou hranici vůbec překročila.

To se nesmělo stát. Tomu se musela za každou cenu vyhnout. Po příliš dlouhou dobu bloudila v nicotě, než našla svoje já. Zpátky už nechtěla. Bála se nicoty. Bála se té bezduché loutky, ve kterou se mohla kdykoli změnit. Ve které byla uvězněna roky. Příčila se jí i pouhá vzpomínka na to, čím během těch let byla a jak jí vnímaly lidé kolem. Teď, když se jí vrátila přičetnost, si v útržcích vybavovala, co se s ní dělo a čeho byla schopna. Bála se toho bezduchého démona až za hrob.

A proto musela vpřed.

Zadunění a skřípot. A po pár skocích již probíhala místem, které pokrývaly úlomky dřeva ze samohybů a odštěpky z kmene po straně cesty. Větve tvořící zde nevysokou klenbu se ještě kymácely tam a zpět.

Nejsou daleko.

Rút sklopila zrak a soustředila se na běh složitým terénem. Mechanicky vyhledávala vhodná místa, o která se mohla zapřít. V každém okamžiku vybírala odrazové plochy, a nejstabilnější podloží. Rychlými kmity paží pomáhala tělu a probíjela se homogenní šedí skrze závit mlhy a stíny lesa.

Kmeny svištěly kolem. Ty bližší rychle a vzdálenější pomalu. A kromě nich se po levé straně těsně na samé hranici viditelnosti zjevily tři stíny. Kovové řinčení doprovázelo jejich pohyb. Větve praskaly a volné balvany se za nimi sypaly po mírném úbočí a bubnovaly do kmenů.

Rút jejich přítomnost zachytila, ale nezajímaly jí. Potřebovala co nejrychleji vpřed a tomu podřídila veškeré své soustředění, sílu a koncentraci. Jenže stíny se hnaly těžko prostupným terénem rychleji než ona po kluzké cestě. Dohnaly jí a konečně vystoupily z mlhy. Zařinčely kovovými články pod dlouhými řadami kol. Jeden ze samohybů se svižně propletl mezi stromy a

dostal se těsně vedle ní. Tělo, kryté stříbřitými pláty, zavibrovalo a zahučelo, jak se masivní konstrukce prodrala skrze husté keře a nízké větve. Ocelové články pásů zazvonily na kamenech v korytě cesty.

Pak se stroj nepatrně natočil a pokusil se Rút vytlačit. Ta bleskově uskočila a přitom si vybrala kmene od kterého by se mohla odrazit, ale minula ho. Ztratila rovnováhu. V rychlosti v jaké právě běžela, se několikrát překulila po hrubém podloží cesty hodný kus do kopce. Kalhoty na kolenou se ihned změnily v cáry hadrů. Když spěšně zvedla hlavu, spatřila opásováný stroj, jak se s kovovým cvakáním šine kolem a blokuje jí cestu dál. Druhé dva samohyby vnikly na pěšinu o kus níž a stanuly každý z jedné strany. Jakoby tvořily koridor.

Rút byla ihned na nohou. Zapřela se o stranu výmolu a oběma pěstmi udeřila do trámu samohybu, který se na ní tlačil shora a bránil jí pokračovat v pronásledování. Trám povolil a praskl. Dutý úder rozvibroval celý trup stroje až kolem něj zajiskřil potah odpoutaných kapiček posrážené vlhkosti. Samohyb ale nezastavil a dál postupoval proti Rút směrem dolů z kopce. Opřel se do ní a zabral mohutnými pásy.

Rút vydechla námahou. Nohy jí podklouzly po bahně a ostré kameny se zasekly do chodidel. Cítila to. Cítila také přetížení svalů a kloubů, ačkoli to nebyla bolest - ne tak jak jí uměla pochopit. Bolest unikala jejímu vědomí, nebo spíš její vědomí unikalo bolesti. Tahle výměna však měla svou cenu. Čím větší prostor mysli okupovala bolest, tím méně prostoru zbývalo pro vědomí. Vnímala, jak se díky tomu odpoutává od reality a přepadlo jí zoufalství. Unikala fyzické bolesti, ale nemohla se skrýt před utrpením stvořeným z myšlenek.

Jako rozpálené jehlice se ozvalo i pouto, které nyní už neměla sílu krotit a hnalo jí silou živočišné nezbytnosti přímo za princeznou. Zvířecí instinkt jí dodal sílu. Zabrala. A když pod levou nohou ucítila pevnou operu v podobě mohutného kusu skály, napjala svaly a konečně přetlačila samohyb tak, že sklouzl do strany. Nyní stál těsně nad druhým strojem vpravo a uvolnil tak průchod na opačné straně. Jenže nebezpečně se lesknoucí kovové články se v ten moment znovu pohnuly a vykřesaly řady jisker na obnažených hranách kamenů napůl utopených v bahnité pěšině.

Mocná hmota a síla, se kterou se samohyb pohnul, však narazily na stejně velký odpor. Rút zvýšila tlak a nepolevila. Naopak. Sehnula se a levou rukou podebrala okovanou část těsně nad ohyby článkovitého pásu. Přikrčila se, nalehla na tělo samohybu, které se nyní tyčilo tak vysoko jako ona sama a pak se vzepjala. Podařilo se jí nepatrně nadzvednout jeho pravou část. Pásy znovu zahrabaly v bahnité zemi, ale tentokrát na opačnou stranu. Stroj couvl. Ale jen o kousek, protože se srazil s tělem druhého stroje, který stál vedle. Rút si toho všimla a zařala prsty tak silně až dřevěná prkna pod kovovým pobitím zakřupala. Pak se prohnula jako luk a vši silou zvedla hučící trup o další kus. A ještě. Byla jako klín postupně vrážený do rozšiřující se štěrbině.

Pak využila toho, že stojí výš po cestě. Přikrčila se a prudce vyskočila. Konečně se těžiště převážilo a mohutný kolos dunivě přepadl. Kola a pásy trčely do vzduchu a bezmocně se protáčely jedním i druhým směrem.

Jeho bezmocné pokusy znovu se rozpohybovat už Rút nezahlédla, protože už zase letěla po cestě směrem vzhůru. I druhé dva stroje nechala za sebou. Netušila, jestli se jich zbaví, ale jak je ztratila z dohledu a doslechu, ztratila je i z mysli. Zapomněla, protože v hlavě měla jen jediné: Monáda.

Vyskákala do příkrého kopce, kde se střecha hustých větví rozevřela a ocitla se na široké rovné štěrce sypané silnici. Zaposlouchala se. Jen velmi slabě a z dálky se ozývalo křupání drobných kamínků pod koly unikajících samohybů. Ale alespoň věděla kudy dál. Znovu se pokusila běžet, jenže zavravorala. Svaly a šlachy na pravé noze dostaly zabrat a to nebylo všechno. Špatně se jí dýchalo. Odpočívat ale nesměla. Nemohla čekat až se zregeneruje. Ne nyní. I kdyby se měla rozpadnout na kousíčky, musela dál.

Z hlubin šera příkré cesty jen pár kroků za sebou zaslechla řinčení a hukot a chvíli na to se na štěrce silnici vyhouply zbývající dva stroje. Upřela na ně napůl šílený pohled. Jak ráda by je ignorovala. Už jednou je pustila z hlavy a s největší radostí by to udělala znovu, ale v ten moment se staly překážkou, se kterou se musela utkat. Cesta dál byla sice rovná a pevná a mohla by po ní letět jako šíp - zkusila by uhnat oba pronásledovatele, dokud by se jim nerozskočilo soukolí - ale ne teď. Ne, když jedna polovina těla stávkovala a druhá se sotva vlekla.

Vzdychla. Mírně se rozkročila a tiše hleděla na oba samohyby, jak zvolna krouží kolem ve stahující se smyčce. Sledovala jejich pohyby, hledala možné slabiny a odhadovala záměry. Stála již mnohokrát proti šelmám i lidem, ale nikdy ne proti automatům. Netušila jaké mají příkazy a netušila jakou zvolit strategii. Jen jedno bylo zřejmé. Překážely jí v cestě. Nedovolily jí pokračovat za Monádou a čím víc jí zdržovaly, tím beznadějnější se celá situace stávala.

Musela jednat. A rychle. Zdravou nohou se odrazila a v mžiku se ocitla na jednom ze strojů. Oči jí zasvítily vztekem a zoufalstvím. Její já se na chvíli vypnulo a nastoupily automatické reakce. Zatřásla hlavou a s největším sebezapřením je potlačila.

Rvala se se stroji a rvala se sama se sebou. Nutila se k přičetnosti, ale uspívala jen málo. Zjišťovala, že ze strojů vytrhává kusy plátů i dřevěných výztuží, ale samohyby to stejně nezastavilo. Pokoušela se usměrnit svojí horečnou činnost do míst, kde předpokládala, že bude ukryté runové řízení. Myslí se jí přitom propalovaly rudé záblesky pouta, přes které jen stěží vnímala svět kolem sebe.

Ze samohybů odpadávaly kusy, ale její vlastní tělo na tom nebylo o moc líp. Prsty a dlaně se brzy rozdíraly do masa. Ramena a záda námahou ztuhla tak, že s nimi nemohla téměř pohnout a pak to v levé ruce křuplo. Paže se

svěsila k zemi a dál už byla k nepoužití. Takhle to nemohla vyhrát. Musela se přinutit uvažovat a udržet při smyslech. Ovládnout to šílenství, které začínalo naplno propukát.

Její myšlení klouzalo po ostří racionality a balancovalo těsně na hraně přičetnosti. A pak jí pohltila tma. Nečekaně. Jako náhlý soumrak pod neprodyšnou vrstvou temných mraků hnaných rozběsněnou vichřicí. Svět utichl a vědomí se odpoutalo od existence.

Stejně tak náhle tma znovu ustoupila a ona se opět probírala. Netušila jak a ani proč. Neměla ponětí kolik času uteklo, ale když se rozhlédla, pochopila, že je po všem.

Stála na polorozbořené hraně silnice nad dvacet stop hlubokým srázem, který dole zarůstal hustými keři. Tam za závojem listů a větví zahlédla oba stroje, jak se pomalu a v nepravidelných přískocích noří zpět do lesa. Jako dva zbití psy se staženými ocasy prchající z jejího dosahu.

Podařilo se jí to. Asi.

Ohlédla se a zjistila že klečí mezi balvany vytrhanými ze základů zpevněné silnice, před hlubokou jámou, která vypadala jako kdyby tu pukla země. Kolem se válely zbytky plátů, zlámaných trámů a rozdrčených kamenů. Vyvázla. Nějak. Záhadně. Ale ještě záhadnější pro ni bylo, že si vůbec uchránila vlastní já. Že se znovu vrátila do svého vědomí.

Než se jí tohle všechno promítlo v hlavě, byla opět na nohou a belhala se kupředu. Znovu za Monádou. Musela za ní. Chtěla za ní. Nemohla čekat ani odpočívat. Nemohla a sama ani nechtěla.

Cítila, jak její tělo protestuje, jak se křivý a klopýtá. Ploužilo se zmožené a zbědovaně, ale stále dál tažené silnou, které se nebylo možné vzepřít. Vědomí pod tíhou té marnosti opět zvolna odplouvalo. Existence se rozpadala s každým dalším krokem. Vzdalovala se jako kámen nořící se pod temnou hladinu. Rozostřovala se, přicházela o barvy a obrysy. Místo ní nastoupila odevzdanost spolu s armádou dotěrných vzpomínek, které se nezvané vynořovaly v záblescích z bezčasé historie, z dob kdy tonula v močálu nicoty.

Před očima jí prolétly útržky z té neprožité existence. Jako pichlavé hvězdy pomalu plující mrazivou nocí. Jako obrazy, vůně a zvuky. Slyšela je a vnímala. Cítila. Nejprve zápach hlubokých kobek. Tam kdysi bloudila. A pak viděla stovky obličejů vyděšených, odtahitých, zkřivených vztekem a zlostí. Rozpomněla se i na běh. Neustálý a nekončící běh skrze cizí problémy a cizí potřeby. Cizí plány a tužby. Běh, který končil pod ostrím zrady, který jí podrazil nohy a skopl do naprostého zapomnění.

Jenže teď nezapomínala. Věděla stále kam běží a vnímala, že je to ona kdo běží. Pod nohama štěrk, kameny, hlínu. Před sebou neustupující mlhu a zvolna se plížící chlad noci. Hnala se dopředu a do nicoty po rovné dlouhé

cestě obroubená tichem, ve kterém umlkaly všechny naděje. Samohyby zmizely, jejich zvuky umlkly a nahradilo je sípání deroucí se z pohmožděných plic.

Přesto se Rút nezastavila. Byla jako přelud, jako někdo na pokraji existence. Na horizontu bdění. Netušila, zda se ještě brání nebo už to vzdává. Vynořovala ze snění jako se občas probere člověk z horečné noční můry a znovu se do něj nořila. Usrkávala doušky vlastního bytí tenkou slámkou a snažila se jí dát formu. Udržet tu jiskřičku vlastní svébytnosti, která se jednotila a opět rozpadala. Takhle stále dál a dál, bez odpočinku, bez chvíle klidu. Až se náhle představy propojily s realitou a ona zavrávala.

Procitla tak prudce, jakoby její duši někdo vztekem mrštil zpět do těla. Chytla balanc, zahoupala se a zjistila, že stojí nad propastí. Na hraně úzkého ostrohu, který čněl nad průrvou mezi dvěma srázy.

Býval tu most. Jeho zbytky měla hned vedle sebe. Teď zůstal jen dřevěný pahýl. Okousaný a polámaný s čerstvými puklinami a prasklinami svítícími proti zašlému povrchu.

Rút pohlédla dolů přes svá zhmožděná chodila do hloubky, kde v mlhavých stínech na dně spatřila rozdrčené zbytky kol, prken a trámů. Nekonečná úzkost jí rozechvěla celé tělo. Vehnala jí krev do tváří a slzy do očí. V ten moment si uvědomila dosud přehlížený rozdíl. Tentokrát jí kupředu nepohánělo pouze uměle vytvořené pouto, ale i část vlastní vůle, kterou řídila sama. Poznala, že ona sama a ne něco z vnějšku se chce pro princeznu obětovat.

Vždyť ano, napadlo jí. Dlužím jí to. Dlužím jí hodně. A jestli je tam dole...

Rút si setřela slzy z tváří. Bodnutí u srdce, které pocítila, když hleděla na zbytky mostu a nejspíš i samohybů, mělo velmi blízko ke skutečné bolesti. Věděla, co musí udělat. A neváhala.

Přehoupla se přes okraj a nepřiliš koordinovaně se svezla po příkré skalní stěně. Přilepená k hrubým a zvětralým kamenům sestupovala a ručkovala níž a níž. Opatrně, jak jí to dovolovala zraněná noha a ruka. Kusy skály se sypaly a padaly do stinných hlubin, kde duněly o skalní stěnu a odkud se ozývalo praskání větvích zakrnělých stromků.

Čím byla níž, tím vlhčí a studenější se stěna stávala. Podkluzovala pod rukama a drolila se pod holými chodily.

V jeden moment špatně došlápla a ihned se propadla o pár stop níž na ostrý výčnělek. Než stihla vztáhnout paži, výčnělek praskl a vrhl jí proti křivému kmeni zakořeněnému do skalní pukliny.

Myslí jí náhle bleskl obraz z minulosti. Temné, vlhké stěny v hlubinách jeskynního labyrintu. A ona ztracená bez doprovodu, bez vedení, bez vlastního uvažování. Jen s jediným příkazem - jít stále kupředu. Týdny? Měsíce?

Zachytila se zdravou rukou. Strom se zachvěl a okolo zapršely nažloutlé jehlice. Rút zůstala viset nad hlubokou jámou a přitom se stromek nebezpečně prohnul. Pokusila se zhoupnout. Jednou. Podruhé. A konečně se přitiskla tělem až těsně k zvrásněné stěně. Zůstala balancovat na úzké římse, a jen stěží se tam udržela.

Záblesk vzpomínky. Tentokrát na to, jak jí soudí. Jak bez reakce a beze slova čeká na rozhodnutí tribunálu. Obličeje jsou všude kolem ní. Obří. Nafukující se. Každá jejich emoce se groteskně zvětšuje. Jejich pohrdání, odmítání, zhnusení, soustrast, vztek. Všechno to přerůstá do murálních rozměrů, které se rozlévají na stěně, ke které se právě tiskla. Jsou to jen stíny, ale ona v nich vidí osoby z minulosti. Jejich pýchu, odpor a přetvářku, která měla skrýt jejich vlastní strachy a demony. A ona uprostřed všech těch lidí jen netečně čeká. Čeká až jí ten cirkus zbaví označení 'člověk'.

Sedřeným chodidlem opatrně propátrala stupy a pomalu se posunula k širší římse. Jeden malý krok. Dlaň stočila po hrubém povrchu a prsty zaťala do vyčnívajícího kamene. Tvář opřela o chladnou masu skály, aby získala co největší stabilitu. Opět další opatrný krok a plížení se po málo zvrásněné skalní stěně.

Prasknutí. Zvuk rozlomeného kamene jehož kus jí zůstal v ruce. Držela ho dál pevně, ale ke skále už ho nic nepojilo. Zjistila, že se zvolna odlepuje od příkré stěny. Hmátla kupředu, ale prsty se jen svezly po zvětralé skále a žádnou další oporu nezachytily.

Další vzpomínka. Vybavil se jí starý pán s šedočernými vousy u kterého hledala pomoc. Viděla jak přikládá chladný osten k její ruce a viděla i sebe, jak bez odporu čeká. Jak bezelstně drží a doufá, že se konečně dozví víc o sobě a své minulosti. To byla chyba. Už ho nikdy neviděla a svět se jí rozložil na různé dlouhé úseky utrpení a nevědění.

Zdravou rukou ještě jednou sekla po vzdalující se skále, ale byla už příliš zakloněná. Skočila. Naslepo. Podél stěny. Dopadla na zvětralé kameny, které se ihned rozpadaly. Spolu s nimi se začala sunout do propasti. Zadunělo to, když se o něco praštila hlavou. Pak se dvakrát překula jako kláda hozená ze stráně a dál už jen nezadržitelně padala spolu s lavinou balvanů do hlubin a do tmy.

Postup zdola nahoru

Monáda se smýkla po podlážce a prudce vrazila do stěny korby. Samohyb pod ní poplašeně poskočil a pustil se jako splašený přímo mezi hluboké drny vedle pěšiny. Těžký runový kufřík nabral stejný směr jako Monáda a s třesknutím zaduněl na dřevěných prknech jen kousek od ní. Princezna zašátrala kolem sebe a pokusila se něčeho zachytit, ale její ruce i nohy jen marně létaly vzduchem.

A přesně v momentě, kdy konečně pod prsty ucítila pevnou hranu a pokusila se přitáhnout, jí srazil náhlý a prudký manévř. Tak prudký až přeletěla po podlážce na opačnou stranu a dvěma kotouly se ocitla v rohu korby.

Jen co se vzpamatovala následoval úder další. A znovu. V rychlém sledu za sebou. Ve vzduchu zazářily mihotavé jiskry a prolétly kusy dřeva a třísky. Prohnilé trámy úpěly jako aktory namáhané protichůdnými silami a prkny pobitá podlážka se kroutila a křivila jako paluba staré kocábky, která se co nevidět ponoří pod hladinu. Ještě pár nárazů a samohyb se rozpadne, napadlo Monádu.

Jenže nárazy ustaly. Stroj sebou naposledy škubl, když změnil směr a svět se konečně přestal točit v ubíjejícím víru prudkých manévřů a otřesů. Místo toho zaskřípala velká kola a zasvištěl vzduch, jak samohyb nabral rychlost. Svět kolem potemněl a ochladilo se.

Monáda se s vypětím doplazila až k hraně, zaťala prsty do prken tvořících nevysoké hrazení a vytáhla se na pohmožděná kolena. Zjistila, že spolu se strojem letí skrze mlžný les. Vlasy po krajích šátku rozevlál vánek a oči jí zaslzely. Vzduch nasáklý chladnou parou jí zaštípal v nose.

Hranou ruky si otřela oči a když prohlédla, zjistila že jí stroj unáší po rozbředlé zvolna se zvedající cestě. Temná těla stromů vyvstávala z hlubin vpředu a zase tiše mizela v neprostupné šedi. Větve a křivé kmeny se klonily nad pěšinou a v rychlém běhu se míhaly nebezpečně blízko. Velmi blízko.

Ozval se náraz. Stroj se rozkýval. V plné rychlosti se otřel o kmen shozený šikmo přes cestu a vyštípnutý kus dřeva zasvítíl z temné kůry stromu těsně nad Monádou. Pak následovalo hubnování padajících suchých větví a jen o zlomek okamžiku později následovalo křupání drceného dřeva.

Se zlou předtuchou se Monáda otočila a pohlédla dozadu na svažující se pěšinu. Konečně pochopila.

Těsně za Metovým samohybem se blýskal na dva sáhy dlouhý spirálový osten nesený cizím samohybem. Nebylo těžké domyslet se, co jí srazilo na podlážku a vykřesalo spousty rudých jisker při mnoha nárazech. Pevně stiskla hranu korby, které se přidržovala.

Do této chvíle mohla žít v přesvědčení, že žádné skutečné nebezpečí nehrozí. Snad jen trochu strašidelná cesta. Jenže teď už ne. Ne nyní, kdy se Fantom v jejích očích stal nevypočitatelně nebezpečným. Nepochybovala totiž, že pronásledující stroj je jeho práce. Že jí chce zastavit. Že se jí chce zbavit.

Naštěstí se zdálo že Metův samohyb se mu vyrovná. Minimálně v rychlosti. Měl sice jen malý náskok, ale mezera oddělující oba stroje zůstávala stejná. A to bez ohledu na to, jak vymletá, úzká, příkrá, či klikatá pěšina, po které se hnaly, byla. Monáda předpokládala, že se Metův stroj dokáže pohybovat

ještě rychleji a pouze z nějakého důvodu nechce. Možná kvůli pohodlí cestujících a nebo kvůli sledování pěšiny. Což mohlo být pravděpodobnější. Jenže kam vůbec uhněl a proč?

Náhle horko se jí rozlilo po těle. Přišlo s pochopením toho, co se stalo. Cíl mu dal Mety. O tom nebylo pochyb. Musel vidět mapu nebo její část a nastavil podle toho instrukce pro stroj. Zaúpěla a opatrně se přesunula k přední části korby, aby lépe viděla na konjunkční desku.

Ta zářila tlumeným teplým jasnem v přítmí lesa. Přes runy pulsovala energie povelů v takové síle a intenzitě, kterou Monáda dosud neviděla. Obdivně vydechla. Celá deska zářila jakoby byla přetížená, ale přesto fungovala. A pak to její uspořádání... Vůbec nepřipomínalo původní nastavení, které Mety používal z počátku cesty. Postupně ho během jízdy a těch několika krátkých přestávek, předělal. Sice jí nebylo jasné, jak stroj pozná správnou cestu, ale věřila, že právě tohle dokáže. Že ho to Mety nějak naučil. Neodvážila se ani odhadovat jak moc komplexní musí takový předpis být.

I kvůli tomu zavrhl představu, že by dokázala stroj zastavit. Do tak složitého runového nastavení by nezasahovala ani v případě, kdyby stroj v klidu stál. A už vůbec ne, když byl v běhu. A seskočit v tak šílené rychlosti? To nepřicházelo v úvahu.

Plna zoufalství si musela přiznat, že nezbyvá, než čekat. Čekat na co? Jestli tímhle stylem dorazí až na práh Fantomova domu? Nebo jestli jí ještě předtím nerozcupuje samohyb, který se stále držel v těsném závěsu?

Když tak uvažovala nějakou chvíli a porovnávala, který scénář je zoufalejší, pěšina nečekaně skončila. Stroj zakolísal, když se přehoupl přes horizont a svým houpavým způsobem vplul na rovnou šterkovou cestu. Obří kola vyhrábla v cestě čtyři rýhy a stočila samohyb směrem vpravo. Druhý pronásledující stroj učinil totéž.

Na široké a rovné cestě nechal Metův stroj dost volného místa po jedné straně. Dost na to, aby se tam vešel ještě druhý samohyb. Tak začalo pozvolné a nebezpečné předjíždění. Nepřátelský stroj se skutečně začal tlačil kupředu. Monáda zaťala prsty do dřeva, protože očekávala každou chvíli výpad. A dočkala se. Jenže žádný náraz nenásledoval. Útočník se skutečně nastavil kolizní kurz, ale Metův stroj na poslední chvíli zakličkoval, zvýšil rychlost a znovu se dostal do vedení.

Monáda na to přetahování dvou autonomních samohybů hleděla s hrůzou, a s obdivem. Přitom příležitostí k obdivu měla dost. Na dlouhé cestě ubíhající téměř rovně kupředu si stroje svůj naskriptovaný tanec zopakovaly nesčetněkrát.

Vypadalo to, že Metův samohyb zrychluje jen v případě nutnosti. Aby předešel kolizi. Mohl nasadit vyšší tempo, ale k princeznině smůle tak nebyl nastavený.

Kvůli tomu se musela Monáda každou chvíli krčit a připravovat na náraz, který nenastal. Začínalo se jí z toho dělat špatně a neustávající napětí z ní rychle vysávalo veškerou sílu. Tělo přestávalo poslouchat, ztrácela rovnováhu a zatmívalo se jí před očima.

Tak se upachtěně kodrcala ani nevěděla jak dlouho, když mlžný opar prořídł a před ní se otevřel výhled do zelených, kouřmem zalitých kopců a do úžlabiny postupně se rozevírající a spadající do omračující hloubky.

Nad úžlabinou se vzpínala hnědavá konstrukce trámového mostu propojující obě strany. Doufala, že tam na ten úzký most bez zábradlí stroj nepojede. A nebo že zastaví. Vždyť byl stěží tak široký, jako samohyb samotný.

Veškeré zbývající síly se v ní bouřily. Chtěla by křičet, ale hrud' jí svírala nepřekonatelná úzkost. Oči třeštila kupředu a doufala. Do poslední chvíle doufala. Jenže stroj neuhýbal, nezastavoval. Ani nezpomalil. A k tomu všemu koutkem oka zahlédla, jak se nepřátelský samohyb snaží dostat vpřed a znovu se chystá provést taran. Zpocené dlaně a prsty opět zatnula do hrany korby, ale ta jí zvolna vyklouzávala ze sevření.

Dostali se těsně k úzkému vstupu na ještě užší most a přitom se pohybovali téměř bok po boku - její stroj i útočník. Ostroh se zužoval a z obou stran se blížila hrana římsy. A pak přišel výpad.

Protivník se prudce stočil a najel na Metův stroj, který opět zvýšil rychlost a bez zaváhání vmanévroval na úzkou lávku s rezervou menší než půl sáhu na každé straně. Jáma se otevřela do závratné hloubky a zavál z ní chlad.

Monáda se rychle odtáhla dál od okraje. Všimla si, že samohyb za nimi sebou trhl. Jen o kousek minul hranu římsy a rozkymáčený se pustil také po mostě. Rozvor jeho kol byl o hodný kus menší než šířka mostu a přesto se zdálo, že ztěžka udržuje vhodnou stopu. Náhle se ocitl tak blízko hrany, až se jedno jeho okované kolo na okamžik zhouplo ve vzduchu a když se vracelo, zavadilo o krajnici. Stroj jakoby se lekl, prudce zatočil a vrátil se zpět, ale tím se dostal do stejného problému na opačné straně. Znovu prudce zamanévroval.

Most se mírně zavlnil a Monáda pocítila, jak se naklání ona i její povoz. Nejdřív na jednu stranu a pak na druhou. Úhel naklonění se začal zvětšovat. Za chvíli se Monádě otevřel výhled přes hranu korby do šedavé strže a její tělo se nadzdvihlo. Prkna kterých se držela, jí začala vykluzovat z ruky.

Nakonec se zhoupnutí přece jen zastavilo a zkrut mostní lávky dostal opačnou hybnost. I se vším, co se na něm nacházelo.

Před Monádou se most táhl ještě dost daleko a na druhý břeh ho velký kus zbýval. Právě na té části se zjevila vlna. Běžela po dřevěném povrchu jako by byl ze slámy a zespodu se ozvalo zaúpění a hluboké zakřupání. V ten

moment se vše o kus propadlo. Monáda se svezla do rohu a runový kufřík se ocitl hned vedle ní. Instinktivně se odtáhla.

Nyní viděla za sebe přímo na pronásledující stroj, který se vrávoravě potácel od jedné strany ke druhé a rozkmitával mostní svršek stále víc. Princezna zatajila dech a jen vyděšeně sledovala, jak se lámou první prkna a jak napružené příčky vyletují do vzduchu. Vzniklými škvírami bylo vidět na trámy dole pod mostem, ve kterých se objevily zlomy.

Most se za ohlušujícího praskání zdvihl. A pak se začal kácet. Zaleskly se odlomené dřevěné kusy padající do stran a do propasti. Druhým stroj ještě chvíli plachtil vzduchem než náhle zmizel.

Hučení a rachot a tupé úderý pokračovaly dlouho. Vracely se v ozvěnách ze všech směrů jako když se sype lavina. Ale to už si Monáda uvědomila, že se nachází na druhé straně. Stihl to. Metyho samohyb to stihl a nyní, apatický k tomu, co se za ním děje, uháněl po pěšině do stínů pokrývající západní stranu úbočí.

Svět rychle potemněl pod hustými korunami jehličnanů a křečovitě napětí z Monády postupně opadlo. Dovolila si nadechnout se. Promnula odkrvené a prokřehlé prsty a celá bolavá se opřela o vak, který spolu s ní a s runovým kufříkem po celou tu šílenou jízdu putoval po podlážce korby.

Ještě se jí ze všeho točila hlava. Cítila se naprosto vyčerpaná a i pouhé dýchání se zdálo namáhavé. Už nechtěla myslet na to, co bude dál. Byla ráda, že žije. Fantom a runová skladba se teď zdály tak nedůležité jako se samohybu zdál nedůležitý zborcený most.

Zavřela oči a poslouchala hučení větru a povrzávání nezdolného Metyho stroje. Až náhle jedna myšlenka znovu rozproudila krev v jejích žilách. Rút! proběhlo jí myslí, jako nemaskovatelné přerušení. To jí vyburcovalo a znovu postavilo na nohy.

Vyklonila se jako chtěla seskočit z uhánějícího stroje, ale jakmile se podívala přes hranu, zjistila, že to nepůjde. Štěrkem pokrytý povrch dole v tmavých stínech letěl, až oči přecházely. Samohyb se pohyboval stejně tak rychle jako pádící kůň a možná i rychleji. Monáda se několikrát přemlouvala a dodávala si odvahy. Kdyby se pověsila za ruce... a pustila se... Jenže k tomu nedošlo. Neodhodlala se. Nakonec ne. Prostě jen spadla zpět na podlážku a rukama objala skrčené nohy.

“Teď to nepůjde,” zašeptala. “Snad za chvíli, jestli zpomalí a nebo zastaví. Ale teď ne.”

Poslední svit dne pomalu dohasínal a chlad začínal nepříjemně kousat. Monáda vzala vak a vyhrabala lehký plášť. Nepřítomně se do něj zavinula, přehodila si ho i přes hlavu a doufala, že snad brzy zastaví.

Jenže povoz se neúnavně hnál po cestě pod vzrostlými jedlemi a smrky a přitom stoupal výš a výš do kopců. Nezastavoval. Razil si cestu prohlubujícími se stíny na uježděné štěrkové cestě. S princeznou Monádou stočenou na korbě do klubíčka. S princeznou ukolébanou do neklidného spánku.

Historie pravdivých hodnot

Les se ponořil do temné noci. Modř nad korunami ztmavla, jak se do ní vlila inkoustová čern soumraku a ze světa se vytratily barvy a tvary. Zůstaly jen obrysy, nejasné pohyby a chlad.

Správnou cestu a směr Mety ale ztratit nemohl. Jeho kroky stále sledovaly energetickou stuhu, která pulsovala v rytmu pomalých úderů srdce tím zřetelněji, čím hlubší byla noc. Ve své nejvyšší jasnosti plála víc, než přetížené vlákno centrálního procesu a napínala se po řetězu z valounů jako bludička napříč nočním hájem. Intenzivní u nohou, slábnoucí a mizející dál ve stínech lesa a probleskující tlumeně mezi větvemi z protějších úbočí. Ze vzdálený míst, ke kterým se Mety nechával vést.

Putoval pomalu přes kopce a prolákliny, po hřebenech i po úbočích. Stále pod příkrovem korun stromů a stále podél cestičky z valounů. Kráčel ale dál, protože nepochyboval, že jde správně.

Od chvíle, kdy opustil kruhové uskupení kamenných sloupů, zůstával v neustálém napětí. Z hlubin okolního lesa přicházely zvuky a lomozy, které ho plašily a nutily zastavovat. Někdy byly dunivé a vzdálené, jindy šelestivé a blízké. Ale nejvíc mu tep vystřeloval při kovově zvonivém cvakání, které se občas přiblížilo a zase vzdálilo. Ale možná už naplno pracovala jen jeho představivost.

Po hodině či dvou otupěl a přes silný pocit tísně se nedal snadno vyděsit. Tak to bylo až do momentu, kdy se přímo proti němu ze tmy vyloupil nízký oblý samohyb podobný přerostlému brouku. Mety ztuhl v půli kroku.

Ta věc běžela či ujížděla po vyjetých kolejích přímo proti němu. Vpředu se jí pohupovala malá klepetům podobná ramena a nahoře jakoby na hřbetě spočíval baňatý krunýř s šedým jednolitým povrchem. Stroj se bzučivě zastavil tři couly před překvapeným Metodějem. Teprve tehdy se hoch vzpamatoval a uskočil stranou. Samohyb se jen zhoupal, zabzučel a pokračoval vpřed nesený na dvou řadách drobných kol.

To co zprvu připomínalo oblý krunýř, byl ve skutečnosti valoun dost podobný těm, které tvořily světélkující řetěz. Jenže tenhle nezářil. Jen se pohasle vezl na zádech mechanického brouka.

Mety se musel usmát. Spadl z něho strach a navíc konečně pochopil účel těch dvou vyježděných kolejí. Znovu si připomněl, že to všude kolem jsou jen mechanismy s přednastaveným chováním. Dokud uměl poznat, jaká

runová skladba je řídí, nic mu nehrozilo. Stačilo jen poznat její limity. Protože každá skladba limity má a kromě toho i chyby a nedokonalosti. To vše se dalo využít a nebo zneužít.

Rozhlédl se zvědavě vlevo a vpravo a když nespátl žádný další pohyb, vrátil se blíž k zářícím kamenům. Natáhl ruce a nastavil dlaně. Lehké hřejivé chvění, které z nich vycházelo, mu přišlo vhod. Noční chlad začínal nepříjemně štípat a vlhké šaty na jeho těle studily a vypouštěly stuhly průsvitné páry. Nechtěl se k valounům přibližovat příliš, protože neznal podstatu pulsů, které po nich přeskakovaly a raději se smířil s větším chladem, než aby riskoval.

Sotva si ale jen trochu dopřál tepla, řetěz valounů zhasl. Prostě se náhle vypnul a svět pohltila bezrozměrná temnota. Ale dřív, než si Mety protřel oči a než začal propadat panice, světlo se vrátilo a šňůra se znovu rozžala. Mety překvapeně zamrkal a pak mu to došlo. Servisní brouk právě vyměnil vadnou nebo opotřebovanou část vedení.

Zahleděl se do stínů a čekal. A opravdu. Během chvíle se samohybný brouk znovu objevil. Vracel se po kolejích zpět. Prosvištěl kolem a zmizel v temnotě dál ve směru, kam se ubíral i Mety.

Hoch chvíli uvažoval, jestli se nerozběhnout za ním, ale na to už neměl dost sil. Takže pustil kupředu svým vlastním nepříliš svižným tempem a doufal, že žádná další překvapení následovat nebudou.

Přání se mu nesplnilo. Za okamžik ho dohnaly nové zvuky. Tentokrát nezřetelné a nepravdivé. Vůbec ne mechanické. V přískocích se přibližovaly a zesilovaly. Plíživé šelestění mu zježilo chloupky na předloktí. S úplností si náhle uvědomil, že v celém lese není jen on a automatické mechanismy. Rychle se přesunul do stínu dál od osvětlené trasy a myslí mu prolétl tucet různých zvířat, před kterými se snažil uchránit ovce nebo krávy na pastvinách v blízkosti hor.

Zatrnulo mu. Rukou nepřítomně zašátral kolem a hledat klacek nebo kámen a přitom stále hleděl do míst, odkud se zvuky pomalu blížily. Pak se v namodralém svitu zjevil stín. Příliš vysoký na zvíře a nepřítomný na samohyb. Jeho kontury snad mohly patřit člověku. Nebo něčemu velmi podobnému.

Mety přimhouřil oči a v nepravdivých záblescích, proti kterým se stín kulhavě pohyboval, se snažil rozpoznat detaily. Nejprve uviděl cáry. Cáry látky nebo kůže vlající kolem namodralé siluety v mlhavém oparu. Pak zahlédl zákmit dvou svítících bodů ve výši očí. Mety se nehnul a prohlížel si šinoucí se postavu bez dechu.

Stín poskočil v temnotě mezi dvěma pulsy malátně blíž a zvětšil se. Slabá zář končeně odhalila podrobnosti. Ano. Lidská postava v potrhaném oblečení a pokrytá vrstvou bahna a temných rudých skvrn. Obličej naprosto bílý a strašlivý v namodralém světle, přesto docela povědomý.

Mety vyskočil kupředu a prudce popadl postavu za ruku. Ihned jí však pustil. Srdce se mu zastavilo. Hleděl do nepřítomných horečnatých očí zapadlých v opuchlém a odřeném obličeji se slepeným obočím a s vlasy plnými bláta. Naprostý kontrast proti uhlazené a nastrojené osobě, kterou ještě před pár hodinami viděl mizet na úzké pěšině.

“Rút,” pronesl tiše. “Jsi v pořádku?”

Rút ale nereagovala. Pohled bez zájmu upírala do nicoty mimo realitu. Pak se pohnula kupředu, jakoby Mety vůbec neexistoval.

“Kam jdeš? Co se stalo?” chtěl vědět Mety.

Žádná odpověď. Rút se zastavil až ve chvíli, kdy jí chytil za ruku. Její dlaň byla chladná, skoro ledová. Cítil, jak se mu oči zalévají slzami.

“Rút, prosím tě, řekni něco.”

Opět ticho.

Mety skočil před ní, uchopil jí za ramena a zatřásl. “Co se ti stalo? A co je s Monou? Našla jsi jí?”

Rút pootevřela ústa a z opuchlých rtů vyšlo chabé: “Ne.”

I tehle pomíjivý zvuk Metyho povzbudil. “Tak co se stalo?”

“Jdu za ní,” špitla Rút.

“Ale špatně. Musíme tudy,” a ukázal na opačnou stranu.

Rút zvedla vláčný pohled a zaostřila na Metyho. Pak se unavené oči obrátily v naznačeném směru a hlava a tělo následovaly. Opět vykročila stejně malátně směrem odkud právě přišla.

Mety jí oběhl. “Nechceš si odpočinout? Nejsi zraněná?”

“Na tom nezáleží,” hlesla téměř neslyšně.

Mety nevěděl, co si o tom myslet. Nemohl se zbavit pocitu, že tohle se stalo kvůli němu. Zbědované tělo táhla Rút nepřítomně kupředu a při každém kroku se zdálo, že co nevidět zkolabuje.

“Takhle ale Moně nepomůžeš,” řekl nakonec. “Vždyť sotva chodíš. Já vím, že ti na ní záleží, ale tohle je šílenost.”

Rút se náhle zastavila a klesla do listí vedle vyježděných kolejí. Vydechla. Oči se jí zaleskly, když pohlédla vzhůru na Metyho.

“Já to vlastně vím,” špitla. “Jenom jsem na to zapomněla.”

Mety se posadil vedle ní a netušil, co si počít. “Hlavně si odpočiň. Já něco vymyslím.”

Rút se opřela o kmen stromu a hlava jí spadla na rameno. Zavřela oči a zklidnila dech. “Ona tam nebyla,” pronesla potichu aniž se pohnula. “Tam dole nebyla. Snad to stihla na druhou stranu a odneslo jí to dál.”

Mety netušil, kde dole, ale nevyzvídal. Zdálo se mu, že Rút každé slovo vyslovuje tak ztěžka, jako by mělo být její poslední. Předpokládal ale, že Monu jeho stroj veze až k prameni Siliky. Do místa, vyznačeného na mapě.

“Já... Snažila jsem se vyhrabat na druhou stranu,” šeptala Rút. “Ale nešlo to. Tak moc sem chtěla... Ale nahoru to nešlo. Jenom dolu do temnoty, kde je strach a samota a skřípění zubů.” Rút zvedla ruku a otřela si obličej. Oči nechala zavřené, ale z pod víček se prodrala slza, která jí ztekla přes ušpiněnou tvář. Ztěžka polkla. “Pořád kloužu pryč, ale pomalu. Divně pomalu. Možná to dám, když si trochu odpočinu.”

Pak se Rút téměř bezvládně sesula po kmeni k zemi a zalehla do zvlhlého listí.

Mety se nad ní sklonil a s bolestí v srdci pohlédl na hluboké rány a podlitiny na jejích rukou a nohou. Zničeně klesl hned vedle. Nevypadlo to dobře. Ani trochu.

Nějakou dobu se topil ve vlastních temných myšlenkách, než ho znovu probraly zvonivé zvuky rozléhající se nočním lesem. Snad zase jen přelud. Ale pro jistotu vyskočil. Rút zůstala ležela a nehnula se ani o píd.

Když Mety vyhlédl zpoza stromu, nespatriil v temné noci za hranicí pulzujícího světélkování žádný pohyb. Ani odlesk. Kovový cinkot se však nepochybně blížil. Jasně zesiloval. Mety se vyděšeně skryl zpět za kmen. Jak to, že míří přesně sem, přemýšlel. Mohli ho sledovat? Nebo sledovali Rút? Nevěděl o žádné runě, která by něco takového dovedla, ale blížící se hučení v noční temnotě mu žádnou naději neposkytovalo.

Rychle se rozhlédl. Těžko mohl vzít Rút na ramena a utíkat. Tak popadl dlouhý klacek a zkusmo s ním máchl. Přece se nemůže samohybům postavit s klackem v ruce. Určitě ne těm, které ho zahnavy až do kruhu menhirů.

Nervózně a roztěkaně se rozhlížel kolem, než mu zrak stanul na pulsujícím řetězu valounů.

Snad by... Ano. Mohlo by to jít i jinak.

Priskočil k řadě kamenů a ten nejbližší postrčil špičkou větve kousek stranou. Pak ještě. Náhle celý řetěz zhasl.

Mety čekal. Tiše oddechoval spolu s Rút a hleděl do tmy a napínal uši. Kromě nepříjemně kovového zvonění, které se mísilo s šustěním listí a lámáním větví, nezaslechl nic. Zatím.

Hučení strážných samohybů se vzdálilo a na okamžik umlklo. Pak ale ožilo s ještě větší silou a zaplavilo okolní les svým mechanickým lomozem.

Další napjatá minuta uplynula. Mety sevřel pevně kus větve a připravil se na nejhorší, když kousek od něj cosi zabzučelo. Mety vyskočil vpřed a svým tělem zalehl servisní samohyb, který zasvítíl ze tmy. Vysoké bzučení přešlo v nízké tóny, jak se servisní brouk pral s náhlou zátěží.

Teď jen najít konjunkční desku a kde se otevírá, povzbuzoval se v duchu Mety. Mezi valounem na zádech stroje a nosnou podsadou lehce prosvítala runová záře. Už jen odklopit víko a...

Mety to provedl a hmátl po první runě. V okamžiku, kdy jí vytrhl a přerušil tím vykonávání runové skladby, servisní samohyb ztuhl. A teď jen trochu přeházet instrukce.

Zarazil se. Kameny se zdály naprosto prázdné. Ještě sice lehce žhnuly, ale znaky opravdu chyběly. Jejich účel nebyl schopen rozklíčovat. Vydechl a jal se prohlížet povrch do nejmenšího detailu, ale nenašel nic. Nepříjemné kovové řinčení se přitom ozývalo stále blíž a blíž.

Zmateně přelétl runy pohledem. Ne. Nebyl tam ani jeden znak. Začal na ně sahat. Ani vrypy nebo vyražený punc. Jejich svit zvolna vyhasínal a Mety dál hleděl do útrob konjunkční desky bez jediného vodička. A přitom mu stačilo málo. Stačilo obrátit směr dozadu dopředu, nebo vlevo a vpravo, aby samohyb začal zmateně bloudit po lese. Plán to byl jednoduchý, ale provedení se teď nepříjemně zkomplikovalo.

Pak zavřel oči a pokusil se představit původní nastavení. Bez jediného vodička to šlo těžko, ale někde začít musel. Mohl vytrhat vše a pak náhodně zkusit, co která runa dělá a nebo prostě některé z nich přehodit.

Hučení hlídacích samohybů zesílilo o dalších pár decibel. Metymu se zpotily ruce. Už neměl čas. Předpokládal, že nadřízené kontrolní bloky budou v horní části konjunkční desky. A ty podřízené zase někde dole. Tam bývá řízení směru a rychlosti. Sám podobné uspořádání volil. Jenže otázkou bylo, zda ten, kdo samohyb nastavoval, používal podobné konvence. Něco mohl poznat podle vynechaných míst. Bloky mohly být odděleny jedním prázdným slotem, někdo volil dva.

Rychle vyhledal správnou část dle těchto předpokladů a z vyňal z ní tři runy, které už sotva žhnuly. Přehodil je. Pak zasadil i první vytrženou runu a samohyb zabzučel.

Jakmile z něj Mety seskočil, zběsile se otočil a vyrazil do lesa pryč od vyježděných kolejí. Několikrát zuchl do nehlubokého výmolu, kde zahrabal a zašelestil, ale zase se vymotal ven. O kus dál pak zaduněl náraz o kmen stromu než se začal zvolna vzdalovat.

Kovové pásy hlídačů zachřestily a upravily směr. Zahučely jen několik kroků od Metyho.

Zvuky, pochopil. Řídí se i podle zvuků.

S hrůzou si uvědomil, že už byly jen kousek od něj. Ze tmy zapraštěly větve, které z vlhké půdy vystřelily drobné kapičky vody a bahna. Sprška ohodila Metyho z jedné strany, ale hoch se ani nehnul. Stiskl čelisti, zavřel zasažené oči a čekal.

Jeden stroj zahučel těsně u něj. Druhý na opačné straně řady valounů. Pak se nebezpečné řinčení vzdálilo a začalo zanikat v nočním šelestu lesa.

Mety si oddechl. Zpocenými dlaněmi si otřel obličej a opatrně vyčistil špínu z oka. Pak se přišoural zpět k řetězu valounů, kde svým bidlem vrátil odsunutý kámen zpět na místo. Pruh znovu ožil a lesem se opět natáhla jiskřivá stuha. "Tak to by bylo... Snad..." zašeptal a klesl vedle Rút na zem.

Chvilí se ještě třásl, ale zvolna nabýval původního klidu. Všiml si, že Rút se mezitím vrátila barva do tváří a když se dotkl její ruky, zdála se být teplá. Dokonce měl pocit, jakoby se hluboké rány zmenšily. Zavrtěl nevěřicně hlavou.

Podíval se zvědavě blíž a podezíravě obhlížel Rút od hlavy až k patě. Zarazilo ho až jedno otevřené oko, kterým ho dívka pozorovala.

"Pppromiň," zakoktal se. "Ale já měl pocit, jakoby... No že jsi měla mnohem horší ty rány." Hned jak to řekl, ucítil stud i lítost, nad tím, co se Rút stalo. "Je to... vlastně kvůli mě," zašeptal. "To já nastavil samohyb na cestu k prameni. To já..."

Rút pootevřela obě oči a docela nepatrně se ušklíbla. "Ty seš vážně fajn kluk. Nic si nevyčítej. Nenutil si nás sem jít. S tím přišla princezna."

"Princezna?" Mety byl najednou opět na nohou.

Rút zase oči klidně zavřela. "Však ono ti to dojde."

Mety zavrtěl hlavou. Jediná princezna v Jižním království, žila na hradě. V hlavním městě. Málokdo jí viděl, protože král jí nikam nepouštěl. Vědělo se jen, že je dcerou královny Ady a že má vlohy pro runovou skladbu. A najednou mu svítilo. Mona! Jasně. Princezna Monáda, tak se přece jmenuje. Ohromeně hleděl na Rút a nebyl schopen slova.

Otázek bylo mnoho. Až příliš mnoho a nedalo se uspokojivě odpovědět na žádnou z nich. Musel by Rút začít vyslýchat tisíce dotazy, ale na to neměl dost drзости. Cít mu velel zachovat se ohleduplně.

"Princezna Monáda," řekl pomalu. "To snad není pravda."

"Ale je," utrousila Rút. "Takže jsme teď v průšvih. Hlavně já. Protože já jí měla hlídat."

Mety třeštil oči a hlavou mu běželo: A proč jste tady? Co se to kolem děje? To je nějaká past, nebo spiknutí? Do čeho jsem se to připlétl?

Ani jednu z těch otázek nevyslovil nahlas. Jen se konsternovaně posadil na zadek těsně k zářícím valounům. Lehce ho hrály do zad.

“Tak co budeme dělat?” zeptal se po chvíli ticha. “Nejspíš máme před sebou dlouhou cestu. Ať už půjdeme dál nebo zpět. A v tom tvém stavu...”

“Jestli chceš jít zpátky, tak do toho,” řekla Rút. “Ale byla bych ti vděčná, kdybys zůstal. Potřebuju, aby mě někdo ohlídal. Sama to totiž nezvládnou. Nedokážu to. Ztratím se, jako v té rokli. Přestanu uvažovat. Přestanu to být já.”

“To nechápu.” Mety si nebyl jistý, jestli Rút nemluví z cesty kvůli únavě. Hlas už ale měla pevný a jistý.

“Nikdo tomu nerozumí,” pronesla trpce Rút. “Dokonce ani lidi z univerzity. Přesto se pustili do experimentování a... zbabrali to.” Upřela na Metyho zadumaný pohled. “Princezna ti nelhala. Opravdu sem ze severu, ale ne ze Severního království. Přišla sem tam ještě dál ze severu. Akorát si to nepamatuju a nikdo nezjistil o moc víc. Něco málo jo, ale fakt jenom málo.”

Rút se protáhla a narovnala nohy. Její holá chodidla už nebyla plná modřin a když nedbale setřela seschlé tmavé skvrny, kůže se zdála v pořádku a neporušená.

“Nevím odkud sem a kdo vlastně sem... Což nakonec nemusí vadit. Aspoň mi přijde, že plno lidí v tomhle taky nemá jasno. Stačí se zeptat, co jsou zač a první, co o sobě řeknou, bude povolání. To je dost málo, ne. Možná, že nad tím uvažuji zbytečně moc, ale teď, když zase žiju, tak chci vědět víc. Proč jsem tady? Co tu mám dělat?”

Promiň, sem asi utahaná a plácám ještě větší blbosti než jindy. Ale mě to uklidňuje. A víš co ještě mě uklidňuje? Spekulace. Řekni mi, proč tu jsi a co uděláš dál?”

“Já...,” zakoktal se Mety. “Já vám chci pomoc.”

“Chceš co nejlíp použít svoje schopnosti, že jo.”

“Ano...” souhlasil Mety zaraženě.

“Jenže to není všechno, vid’?” Rút se nepatrně pousmála a dříve prasklý a napuchlý ret už vypadal v pořádku.

Mety věděl, že to není vše. Ale šlo o věc, se kterou se svěřovat nechtěl. Nezdálo se mu to správné. Rozhodně ne teď, když zjistil, že Mona je vlastně princezna.

“Je to moc osobní?” vyzvídala Rút. “Tak co kdybych se svěřila s něčím, co je osobní pro mě. Pomohlo by ti to rozpovídat se?”

Mety pokrčil rameny. “Snad. Ale nemáme moc čas. Musíme za princeznou.”

“To s tím souvisí. Měl by se dozvědět víc, než se rozhodneš jak dál. A mě stejně zbejvá ještě trochu času, než se dam do kupy.”

Rút počkala než Mety přikývne.

“Já sem taky jenom povolání,” začala Rúť. “Jenom služba. Teď právě hlídám princeznu, ale už jsem hlídala a chránila spoustu lidí. Protože mám sílu, výdrž, zkušenosti a... pouto. Neznám fyzickou bolest a zranění se mi rychle hojí. Ale kdyby se ti to zdálo jako fajn schopnost, tak si nech zajít chuť. Má to totiž i odvrácenou tvář. Snadno totiž ztratíš sám sebe. A to nezjistíš, dokud se zase nenajdeš. Aspoň mě se to tak stalo.

Stalo se toho hodně. Ale začalo to tím kupcem. V Severním království byl jeden hodně prachatej. Zbohatnul na dovozu látek, či co. A vlastnil obří flotilu lodí. Buď se k partnerům nechoval moc férově, nebo měl jenom až moc prachů... Prostě začal se bát o sebe a hlavně o svého syna. No a právě toho fracka jsem vyfasovala já.

Nevím jestli si někdy zažil cejchování. Seš ze statku, tak předpokládám, že jo. Ale asi si nevěděl, že s dostatečně velkou sumou peněz si můžeš nechat ocejchovat i člověka. Říká se tomu pouto a propaluje se ti do myšlenek, místo do těla.

Nejvěrnější služby dostaneš díky poutu. Nikdo pak není oddanější a taky pitomější, než ten, kdo má pouto. Může kvůli tobě třeba skočit do ohně, nebo ze skály, nebo pod samohyb. Už víš, kam tím mířím?

Někoho totiž napadlo, že naprosto ideální osobou pro vytvoření pouta budu já. Nic mě totiž nezastaví a nezraní a tak... Když se synáček dostal do potíží, tak se všechno... no docela pokazilo. Synáček to přestál bez nehody, akorát nikdo nepočítal s tím, že já přitom zmizím. Moje osobnost zmizela. A nejspíš jim to bylo jedno. Nevěděli, proč necejtim bolest a ani proč se uzdravuju. Netušili, co se stane, až mě k někomu přivážou, ale stejně to zkusili.”

Rút pokrčila odevzdaně rameny, než pokračovala ve vyprávění.

“Začalo to nenápadně. Jako pocit napětí. Stejně nenápadně jako teď, když princezna zmizela v lese. Rychle to přerostlo v zoufalství a nakonec v šílenství. Zdravej rozum mi protekl mezi prstama. Poprvý sem zažila bolest. Nebyla fyzická, spíš duševní. Zůstal ze mě jenom automat. Tělo bez duše. Samohyb.

Pak na dlouho přišlo prázdno, ze kterýho sem jenom občas zahlídla, co se kolem děje. Přestali se ke mě chovat jako k osobě. Stala se ze mě loutka, se kterou si moh kdokoli dělat, co chtěl. Synáček obchodníka si zašel do krčmy a nechal mě hlídat venku. V mrazu. A zatímco se dobře bavil, já pomalu mrzla. Jenže mi to bylo jedno. Nevěděla jsem, že mi to má vadit.

Než se ráno probral a než si na mě vzpomněl, byla sem na kost. Když mě uviděl, jenom se zasmál, odvedl mě ke krbu a pak se zájmem sledoval, jak pomalu ožívám. Nevím kolikrát sem mu zachránila život. Třikrát? Čtyřikrát? Jemu na tom nezáleželo. Jemu nezáleželo na mě. Nikomu na mě nezáleželo. Ani těm chytrákům z univerzity, co mi vnutili pouto. A ne jednou. Hledala sem u nich pomoc a domov, ale dali mi jen tohle.”

Rút ukázala na pravé zápěstí. “Tady přiloží to svoje udělátko a pak už se nezbavíš myšlenek na osobu, kterou máš hlídat.”

“Otázka teda je,” pokračovala po chvíli, “jak moc se o tohle zajímá princezna. Tady v Jižním království sem začala zase žít. Sice pořád s poutem, ale i s kamarádkou. Vyškrábala jsem se z tý díry. S její pomocí. Vytáhla mě z té studny zapomnění.

No a teď se to zase vrací. Tak, co? Mám všechno vsadit na princeznu? Co je pro ní důležitější? Dokázala by pro mě nebo pro tebe skočit třeba ze skály? Já to kvůli ní udělala.”

Mety naprosto konsternovaně poslouchal vyprávění, zatímco viděl, jak se Rút uzdravuje. Uvěřil každému slovu. Ale na položenou otázku odpovědět nedokázal. “Já...,” začal váhavě. “Já nevím. Princeznu neznám.”

“Správně. Neznáš. A kdybys měl použít instinkt? Důvěřuješ jí?”

Mety si v mysli vybavil drobnou dívku s jemnou tváří a jiskřivými zelenými očima. Její hlas, její vystupování a chování. V jednu chvíli v ní měl naprostou důvěru. Prostě nevěřil, že by dokázala Rút nebo kohokoli zranit. Ale vzápětí si znovu uvědomil, kde se nachází a jak se sem dostal. Co asi ukrývá její duše? Princezna, která se pustí do takovéhle ztřeštěné výpravy? Měl jí obdivovat? Nebo se o ní strachovat? Nebo se bát o sobe?

“Já jí věřím. A šel bych za ní i přesto, že jí neznám,” prohlásil nakonec.

“Špatná odpověď,” zhodnotila Rút. “Pak tě taky řídí pouto. Stejně jako mě. Nedobrovolný pouto, co tě nakonec připraví o rozum. Někdy se mu sice říká láska, ale co já vím...”

Mety šlehl po Rút ohnivým pohledem. Musel si ale přiznat, že v případě princezny za něj rozhoduje to méně racionální já. “Když myslíš,” odvětil lhostejně.

“V každém případě máme teda stejnej cíl,” zasmála se Rút. “Ani jeden nemůžeme couvnout. Musíme pokračovat bez ohledu na důsledky. Tak pojd, zkusíme tu naši princeznu najít. A budeme doufat, že nás nepotopí.”

Kaskáda stylu

Princezna se vzpřímila prudce a nečekaně pod dotekem ostrého paprsku světla přetékající přes hranu korby. Na něco myslela... Ne, vlastně o něčem snila, ale vpadla do bdělosti tak překotně, že ihned ztratila ponětí o čem ten sen byl. Chladný vzduch, který zprudka nasála, přetlačil malátnost a slunce roztrhlo poslední závěsy spánku.

Rukou si zakryla oči a pohlédla k východu. Tam těsně nad horizontem zubatým vzdálenými štíty žhnuly pruhy mračen v časném úsvitu. Z oparu a zbytků noční temnoty vyvstávaly ostrůvky skalních vrcholů a temen kopců, které zaléval ranní úsvit. Úsvit mladý, oslepující a jen málo rozpitý řídkými oblaky.

Když Monáda vstala a odvrátila obličej od hřejivých paprsků, zjistila, že se stále nachází na korbě stroje, který teď ale nehybně spočíval vprostřed orosené louky daleko od šedé uježděné cesty. Podle stop v trávě sem dorazil z opačné strany od ústí lesa.

Netušila, jak dlouho spala a jak daleko jí odvezl. Když se ale zaposlouchala, rozeznala tlumené hučení vody, které přicházelo zleva z míst, kde se pěšina nořila za horizont do třpytivého závoje oparu. Blízké temně zelené větve jehličnanů tam jiskřily nad šterkovou cestou, jak po nich klouzaly kapičky vysrážené vlhkosti.

Takže jsem opustila les i silnici a jsem blízko pramene řeky, napadlo jí. Jsem na místě...

Hučení vody nebo snad vodopádu se zdálo blízké. Proč ale samohyb nepokračoval až k němu a proč zastavil zrovna tady mimo pěšinu, netušila. Spěšně očima přelétla západní horizont, kam spadala louka posetá barevnými květy. V dálce za ní z ranních stínů a závitů mlhy vyrůstaly řady kopců a šedých ostře řezaných štítů s bílými čepicemi sněhu na nejvyšších špicích. A když konečně stočila zrak až k severu, zavrávala pod nápořem kamenné masy, které se na ní tlačila z ohromující výšky. Bezděčně se chytla okraje korby.

Téměř kolmá stěna pískové barvy plná tmavých puklin a hnědavých skvrn tiše strměla vzhůru asi dvě nebo tři míle daleko. Připomínala nezměrnou zubatou oponu roztaženou přes půl horizontu.

Rozlehlá horská stěna ale nebyla to jediné, co jí málem srazilo na kolena. Před valem ze skalní šedi hrdě vysvítala věž mléčně bílé barvy. Výškou se nemohla horské stěně rovnat, ale překonávala ji elegancí. Vyrůstala z širokého pahorku pravidelně rozvrstveného do mnoha zelených a šedých kaskád a připomínala štíhlou jehlici oslnivě zářivou v jasném ranním slunci. Měla úzké, válcovité tělo s ostrou špicí a zřetelnými spoji mezi kamennými bloky, které do sebe zapadaly s pedantickou přesností - spíš jako obří skládačka než jako stavba. V celém jejím obvodu nebylo jediné okno, až na průsek umístěný úplně nahoře pod trámovou konstrukcí příkré střechy, který trochu připomínal ochoz nebo snad terasu. Za subtilními sloupy po jeho obvodu blýskaly velké tabule oken.

Hodnou chvíli trvalo, než si Monáda na ten pohled zvykla a mohla se přestat přidržovat. Její zrak se svezl po těle válcovité stavby, až ke stupňům kaskády, ze kterých se věž zdvíhala.

Nejnižší patro se nacházelo hned před samohybem. Proto stroj zastavil tady. Dál prostě nemohl. Směrem nahoru se v řadách vršily další mohutné schody obkružující celou vyvýšeninu zleva doprava a stoupající nad okolí do výšky mnoha desítek sáhů. Z místa, kde stála princezna byly vidět pravidelně zastřižené keře prvního stupně a pak až řady stromů o několik pater výš. Co se skrývalo v prostoru mezi nimi, netušila. Jen v dálce se z šedi občas zablýskly modré stuhy spadající svisle dolů mezi kaskádami jako žilky prorůstající jednotlivými patry této kaskádové zahrady.

Bylo na čase rozhodnout se jak pokračovat. A princezna neváhala. Sebrala lehký plášť, přehodila si ho přes ramena a opustila korbu. Překročila zpuchřelé opěradlo přední lavice a naklonila se přes mezeru, která dělila stojící samohyb od první šedé zdi. Krátký skok jí přenesl přes neaktivní konjunkční desku až na pevný kámen hrany dolního stupně kaskády.

Teprve tehdy se zarazila. Zjistila totiž, že je sama. Jestli kdy počítala s tím, že bude muset Fantomovi čelit bez Rút, teprve teď jí došlo, co všechno to obnáší.

Pohledem sklouzla do stínů lesa a k ústí pěšiny, kde očekávala, že se co nevidět zjeví postava a zamává na ní. Jenže to se nestalo. Nikde nezahlédla jediný pohyb. Hleděla tím směrem dlouho a zamyšleně hypnotizovala hranu jehličnatého háje.

Paprsky jí přitom prozařovaly světlé prstýnky vlasů osvobozené z pod šátku. Myšlenkami zabloudila do labyrintu neklidných snů dnešní noci, kde narazila na varování a prosby, kterými občas Rút ospravedlňovala svou pohodlnost a obavy. Mluvila o strachu a o poutu... Skutečně tohle všechno myslela vážně, nebo zase přeháněla?

Do uší se princezně hrnulo hučení vody, ranní cvrkání a bzucení hmyzu, zatímco v hlavě se mísil hukot nesourodých úvah a těkavých pocitů. Rút možná trpí... Možná mizí. Opravdu by se mohla propadnout do nebytí jen kvůli tomu, že jsem daleko od ní?

Princezna dál těkala očima zleva doprava podél linie horizontu a přemýšlela kde v tuhle chvíli může Rút být. A kde skončil Mety?

Jenže má smysl to řešit teď? Teď, když jsem už tak daleko. Jestli se Rút něco stalo, už je nejspíš pozdě. A když ne, tak dorazí sem. Dřív nebo později.

Monáda se znovu obrátila zpět k věži a stupňovitým terasám. Jsem tady. Mám na dosah všechno, co jsem chtěla. Teď jsem jenom princezna, co neumí runovou skladbu. Ale budu královna. Tady to začíná... Na tomhle místě stojí úspěch království a jeho blahobyť. Odtud vzejde úplně nová Monáda, úplně nové království. Úplně nový věk.

V ten moment se rozhodla a vykročila k zářivé věži svítící v ranním slunci jako runový atraktor. Lesy, louku, samohyb i Rút a Metyho nechala za sebou. Tak jak to dovedla jen ona. Vytyčila si cestu a všechno ostatní přestala řešit.

Protáhla se mezi malinovými keři, překročila dvojici žlábků, připomínající koleje a stanula u zdi druhé úrovně kaskády.

Když se přitiskla k chladnému kameni a zvedla ruce až nad hlavu, dosáhla tak akorát na horní deštěm omytý okraj. Po několika pokusech se odrazila dost vysoko, až se přehoupla přes hranu. Špičkami bot přitom několikrát zaškrábala po hladké stěně.

Vsunula se na druhou úroveň kaskády jako had. A tam jí spolkl ohromující nápor vůní. Útočily na ní řádky petržele, rozmarýnu, bazalky a dalších bylin vysetých v pravidelných rozestupech. V tak pravidelných, jako by je tam umístil stroj. Monáda ani nepochybovala, že žlábků kolejí táhnoucí se z jedné strany na druhou podél celého patra, jsou určené pro nějaký zahradní samohyb. Zatím ho neviděla, ale předpokládala, že o všechno tady se stará on.

Opatrně překročila nízké rostlinky a za nimi kamenné koryto, ve kterém líně protékala průzračná voda. Třpytila se v ranním slunci a lehce bublala, když proudila kolem. Princezna se sehnula, pár doušků nabrala a usrkla. Zbytek chrstla do obličeje. Voda byla mrazivá, až to bodalo, ale čistá a osvěžující. Cítila z ní sílu. Cítila jakoby jí nabíla energie.

Po malém osvěžení se vyškrábala na další val. Na třetí úroveň kaskády. Tam zastavila a na přes rameno pohlédla dolů. Vše zůstávala při starém a neviděla odtud o nic nového. I když... Něco po straně jí zaujalo. Zaostřila tím směrem a spatřila mezi řídkými travinami tmavou šňůru složenou z balvanů. Přísně pravidelná pentle tvořená stejně velkými a podobně tvarovanými valouny. A zahlédla i zachvění. Nad kameny se pravidelně vlnil vzduch. Snad to způsobily horké sluneční paprsky, ale zdálo se to nezvykle pravidelné. Zaujalo jí to, ale dál už to neřešila. Do jejího přísně střeženého soustředění to teď nepatřilo. Otočila se zpět k mohutným kamenným schodům tyčícím se před ní do výšky a jala se je zdolávat.

Poměrně rychle překonala několik stupňů a zpět už se neotočila. Zastavila se zadýchaná a s namoženými rukama až pod korunami ovocných stromů. Odtud k věži zbývalo už jen poslední patro. Bělostná stavba mezitím jakoby vyrostla. Skrze větve prosvítala její okrouhlá stěna nyní z blízka o dost mohutnější. Kamenné bloky, které tvořily její obvod, získaly omračující rozměry. Bylo těžké si představit, jak je někdo dokázal poskládat do takové výšky.

Monáda se s pohledem připoutaným k té stavbě vyškrábala po poslední zdi a konečně spatřila celé horní prostranství. A zatajila dech. Stála na oválném náměstí, které zprava přetínala široká cesta dlážděná rozměrnými kamennými deskami a obtažená žulovou balustrádou. Po

obou stranách cesty se rozlévala voda v nádržích tak nízkých, až se zdálo, že dláždění náměstí volně přechází ve vodní hladinu. Nyní nehybnou, rovnou a zrcadlící majestátní věž i mohutnou skalní stěnu za ní.

Dál od střední cesty a vodních nádrží se rozkládaly svěže zelené trávníky a pískové pěšiny. A také nízké sestřižené keříky a záhony květin, umně rozdělené do barevných kompozic. Jediné, co kazilo optimistický dojem, byly náhodně rozmístěné temně černé sochy či snad figury bez tvarů. Připomínaly jednoduché vysoké homole, ze kterých se do všech stran ježily dlouhé ostny. Působily zlověstně a ponuře. Vůbec se sem nehodily.

Odvrátila raději zrak. Potichu překročila nízko zastřižený živý plot a vstoupila na pískem sypanou pěšinu mezi balustrádami. Otevřel se jí výhled na patu válcovité věže, ve které spatřila nesmírně hluboký stín temných dveří. Na náměstí i před vstupem vládlo ticho a klid a veřeje samotné zůstávaly temné, němé a pevně zavřené.

Zamířila k nim.

Když procházela kolem hrany vodní nádrže, zarazil jí pohled na její vlastní odraz. Pomačkaná blůza, ušpiněný bledý obličej a výraz... Ten výraz jí nebyl známý. Rozhodně byl příliš unavený, vylekaný. Možná snad i vyděšený. Po šibalském úsměvu, který si zvykla vídat v hradních zrcadlech, zůstal jen zamračený škleb. Zkusila se narovnat a usmát, ale mimické svaly začaly stávkovat. Obličej ztuhl v ještě hrůznější grimase.

Raději si jen promnula oči a urovnala blůzu. Prsty sčísala nezbedné pramínky vlasů a podvědomě sáhla do vnitřní kapsy, kde měla dopis od Magické Ř. Doufala, že jí dodá trochu kuráže. Nadechla se a s pohledem zavěšeným na vysoké temné dveře, vykročila. Nemělo smysl to oddalovat. Zhluboka se nadechla. Jsem tu a prostě půjdu dál, přikázala si.

Jenže v ten moment zastavila znovu. Černé figury změnily polohu. Už nestály tam, kde před chvílí. Posunuly se. Byly blíž. Až nepříjemně blízko.

Pak si uvědomila, že se přibližují. Zvolna a tiše kloužou směrem k ní. S nepříjemným mrazivým pocitem se toporně otočila a zjistila, že dvě ostnaté figury má přímo za zády. Vypínaly se bezmála dvakrát výš než ona a čím dál tím víc jí pohlcovaly do svého stínu.

Monáda překonala touhu začít prchat. Náhle nechtěla nic jiného, než zmizet a nechat všechno tohle nesmyslné dobrodružství daleko za sebou. Jaká královna? Jaká mocná říše? Co si to namlouvala?

Neřekla by že jí někdy v životě bude strach tak stahovat hrud a omezovat úsudek. Vrátit tok myšlenek alespoň částečně zpět do obvyklých mezí, jí dalo hodně práce. Nakonec se nejistě otočila a pokusila se posunout jednu nohu. A pak druhou. Šlo to. Ne bez námahy, ale šlo. Po pár krocích získala obvyklou hybnost, kterou jí propůjčoval její vnitřní oheň, nasadila sveřepý výraz a rozhýbala se tak přirozeně, jak jen toho byla v onu chvíli schopna. Svižně a povýšeně směrem k věži, přímo proti nejbližší figuře.

První ježatá homole před ní se zastavila. Sice na pouhý krok daleko, ale zastavila. Pak se ta věc dala dokonce na pozvolný ústup. Ostatní figury přeskupily své pozice a obestoupily Monádu jako temné menhiry pohybující se bezhlučně po lesklých deskách nádvoří. Ve špalíru doprovodily princeznu až těsně ke vstupu do věže, přímo pod mohutné temné veřeje. Tam jejich sevření povolilo a když se dostatečně odsunuly, ztuhly v půlkruhu kolem. Pak už se nepohnuly ani o píd.

Princezna sevřela rozechvělé prsty v pěst a rozhlédla se kolem. Její zrak přitahovaly především obří dveře neprodyšně uzavírající vstup. Připadala si proti nim drobná a nepatrná jako runový prach proti obřímu silovému kameni. Vypínaly se dobrých osm sáhů nad ní a v ranních paprscích sálaly teplem a čpěla z nich vůně pryskyřice a kolomazu. Když pak Monáda propátrala zrakem jejich povrch, nenalezla nic, co by připomínalo kliku. A nebo klepadlo.

Rozpačitě se rozhlédla. Nic. Zvedla pěst a chytala se zabušila, ale zastavila se. Všimla si nízkého sloupku trčícího ze země kousek od vchodu. Nahoře jeho horní straně rozpoznala beze všech pochybností konjunkční desku. To bude ono, dovědla se. Vyšla se blíže. Beze spěchu, obezřetně a podezřavě.

Temné figury postávající kolem čekaly a podobně jako předtím v zahradách připomínaly nehybné sochy. Přesto měla princezna dojem, že jí hodnotí a že čekají na vhodnou záminku, aby mohly zaútočit.

Nejistě z nich spustila zrak a s nepříjemnou předtuchou pohlédla na konjunkční desku, která měla nejspíš ovládat otevírání dveří. Je to klíč. A hádanka. Ruce se jí zpotily a na šíji jí zamrazil ten známý pocit tísně a nejistoty. Pocit jako když stojí před runovou skladbou a přitom už dopředu ví, že selže.

Jenže tady mohla chyba znamenat i něco horšího, než spálené runové jištění. Myšlenky na to, kde se ocitla a jak k tomu došlo se rozletěly po stahující se spirále do děsivého bodu uprostřed. Ostré bodce ježící se na figurách v těsné blízkosti dost jasně demonstrovaly úmysly nebo náladu toho, kdo je řídí. Tady mohla chyba znamenat vážný problém. Hodně vážný.

Pokusila se ovládnout a vyprostit se z víru představ fatálních konců. Zkusmo sáhla v paměti po něčem povzbudivém, veselém, po něčem, co představovalo naději. A ke svému ohromení zjistila, že vzpomíná na tvář hnědovlasého klučiny s kaštanovými očima a upřímným úsměvem. Zarazila se, ale nebránila tomu. Pustila tu ideu dál, až se málem zhmotnil vedle ní. Téměř jako by se jí dotýkala. Uvolnila se a pocit tísně zmizel.

Pak s mnohem větším klidem a nadhledem přelétla runy očima a přemýšlela. Otevření dveří není v zásadě nic složitého. Stačí poslat příkaz pro aktory, které pohnou panty. Ale tady žádná runa ovládající aktory není. Tenhle panel totiž neřídí otevírání jako takové, ale jenom ho aktivuje. Nejspíš někde až za zdí bude skutečná řídící deska a ta ke svému spuštění

vyžaduje přesnou sekvenci příkazů zadaných odtud. Nějaký kód. Buď poslaný v podobě pulsů za sebou a nebo paralelně, jako kombinace několika souběžných výstupů.

Která možnost je ale správná?

Monáda tušila, jak to zjistit. Minimálně tohle se během studií naučila. Stačilo se totiž podívat na výstupy z konjunkční desky, které bývají po pravé straně zespodu, odklopit jejich kryt a prohlédnout si reálné zapojení.

Nenápadně se sklonila a nahlédla pod desku. S překvapením zjistila, že kryt je na několika místech odmontovaný. A to právě na výstupu "A" a "F".

Teď už nebylo pochyb. Opravdu šlo o zkoušku. Anonymní Fantom úmyslně odkryl právě ty výstupy, které je třeba aktivovat. Musel to být Anonymní Fantom. Už podle těch iniciál.

Fantom si pro ní připravil test. Hlavalam. Nešlo o to najít ty správné runy, ale o to, složit připravené kameny tak, aby se aktivovaly vhodné výstupy. Chce si jí vyzkoušet a oťukat. Možná si i trochu pohrát. Což vypoovídalo dost o tom, jak uvažuje a jaký je. Jenže také to znamenalo, že na ní čeká.

Princezna stočila pohled přes nádvoří. Skrze bodliny nehybných figur viděla dolů na zelenou louku rozpínající se mezi kaskádami a hranicí lesa. V trávě se daly rozpoznat stopy vyjeté samohybem i zadní část Metova stroje.

Fantom mohl klidně stát přímo zde, hledět dolů na ní jak spí a připravovat tenhle zábavný úkol. Zamrazilo jí. Jak složitá a jak propracovaná může být jeho zkouška? Při letmém pohledu na připravené runy jí nenapadal ani jediný způsob, jak je správně poskládat. Určitě to nebude nic tak triviálního, aby to zrovna ona zvládla.

Metoděj. Ten by neváhal. Zase si ho vybavila, nyní u poškozené runové cesty, jak s úsměvem a s lehkostí posílá jeden řídící kámen za druhým. Tenhle hlavalam by si dal jako zákusek. Ale jak by postupoval? Čím by začal?

Ztěžka vydechla. Co se run týkalo, uměla vytvořit sestavu podle návodu a pak ji lehce upravit. Vytvořit předpis úplně od nuly zatím nezvládla nikdy. Když ale měla funkční základ, mohla formou pokusů, oprav a dalších pokusů dospět aspoň k nějakému řešení. Jenže něco takového tady zkusit nemohla. Zaprvé neměla své manuály. A zadruhé neměla víc pokusů. Věřila, že po první chybě jí Fantom vypoklonkuje dřív, než by řekla "ahoj světe".

Náhle jí cosi osvítilo. Takový malý trik. Otvírání dveří se přece používá už delší dobu. Možná budou některá místa více opotřebovaná a runa, která se často přesouvá, bude ohmataná. S vidinou náznaku řešení se předklonila, aby si prohlédla detaily na desce a zkusila najít vodítko. Najít ohmatanou runu už ale nestihla.

Když se naklonila, z pod košile jí vyklouzl Metův přívěsek. Zahoupal se nad deskou, zavrnl a deska se rozzářila. Jen na okamžik, ale dost intenzivně. Po náhodně rozmístěných runách se rozběhl energetický puls a v obrovských vratech to cvaklo tak mohutně až sebou Monáda trhla.

Ozval se hukot jako ten nejnižší tón na varhanách a temné veřeje se daly do pohybu. Rostoucí mezerou mezi nimi zasvítíl paprsek jasný jako břit dobře nabroušené čepele. Rozběhl po dlažbě nádvoří až k princezninými nohám a rychle jí celou pohltil. Princezna několikrát zamžikala a pak téměř poslepu vkročila dovnitř.

Halda teorií

“Hej. Vstávej. No tak!” Mety slyšel ta slova z dálky, nezřetelně a jen s námahou se k nim prokousával skrze přebuzené hučení rezonující mu hlavou. Cítil otupělost. Tlak v lebce jakoby mu uspávala mozek. Nakonec ale procítl a zvedl ztěžklá víčka. Malátnost neochotně ustoupila.

První co spatřil, byla Rúť a její sinavá tvář naklánějící se nad ním.

“Zase problém,” hlesla. “Jsem na tom jako včera.”

V tem moment se Mety vzpamatoval úplně. “Jak to? Co se stalo?” Zvedl se na loktech a zjistil, že leží na příkré stráni na sypkém podloží. Marně pátral v paměti, jak sem dostal.

Bylo nejspíš těsně po rozbřesku. Nízké paprsky se opíraly do rozměrných kusů kamenů a úlomků skal a štěrku, který mu částečně zasypával nohy. Vzduch zůstal chladný a nasáklý vůní ustupující noci, ale už nebyl mrazivý a ani vlezlý.

“Přes noc...,” špitla Rúť, “jsem tě kus nesla. Ale teď... potřebuju pomoc.”

Mety se povytáhl z hromady. Štěrky a drobné kameny pod ním zachrastily, jak se sesuly po úbočí. Rúť vedle něj se o ten svah opírala a vypadala, jako by do něj téměř vrůstala. Obě ruce zaklesnuté mezi valouny a pěsti sevřené tak silně, až jí na předloktí vystoupily žíly.

“Asi to nedám,” sykla. Snažím se ale... Je to moc silný. Táhne mě pouto. Jako včera.”

Mety se chytil za hlavu a rychle sbíral roztroušené vzpomínky na včerejšek. Hučení ustoupilo, ale i tak měl problém vylovit alespoň jednu rozumnou myšlenku. Včera... včera... To už je včera, co jsem potkal Rúť v lese? Ne... Nebo? Vlastně ano. Včera jsem jí pomohl? Ale jak?

Všiml si, jak Rúť křivý obličej a pohled začíná upírat do neznáma. Začal panikařit. Rychle! popoháněl se. Mysli hrome!

Z nezvykle líného mozku vydoloval střípky včerejšího rozhovoru i pár záblesků vzpomínek na Rúтино vyprávění o jejím poutu. Snad mluvili o Moně... vlastně o princezně.

“Mona je princezna,” rozpomněl se a znovu ho to překvapilo.

“No jo,” špitla Rúт. “Ale teď musíš pomoc mě.”

Mety vnímal rostoucí zoufalství v jejích slovech. Horečně uvažoval a snažil se najít jakékoli vodítko. Cokoli, co by mu pomohlo pochopit, jak Rúт včera pomohl.

Přehrával si v hlavě včerejší rozhovor a přitom přeskakoval v čase a mezi tématy a s hrůzou sledoval jak Rúт před ním napíná veškeré síly, aby se udržela na místě a kouše se přitom do rtu.

Sám měl problém ukočírovat zkalený tok vlastních myšlenek. Netušil proč. Ale napadlo ho, že Rúт musí prožívat něco podobného, jenže násobně horšího. O tom se přece zmiňovala. Že se ztrácí a propadá do nebytí. A konečně se rozpomněl. Oblaka nad vzpomínkami se roztrhala a včerejšek se uspořádal do souvislého sledu událostí. Noční rozhovor se mu zjevil v úplné celistvosti.

“Už vím. Vzpomínám si. To pouto! Táhne tě za princeznou.”

Rúт přikývla.

“A pak si říkala, že pochybuješ. Pochybuješ o ní. Bojíš se, že tě zklame.”

Tentokrát dívka zavřela oči. Zařala pěsti ponožené do sypkého svahu až to zakřupalo a námahou vydechla: “Jo. Ale nepomáháš mi.”

Mety posbíral veškeré znalosti ze včerejší noci a soustředně se jim prohrabal. Rúт se zmiňovala o svých obavách. Vyprávěla, co se jí stalo a jaké to mělo následky. Jenže celý ten proces se zdál nejasný a jeho fungování proměnlivé. Například se zdálo, že hlídanou osobu nemusí mít na očích neustále. Že stačí jenom jistota, že je ona osoba poblíž, nebo v pořádku.

Ale včera večer se Rúт uklidnila, až když potkala mě, uvažoval Mety. Když jsem jí nasměroval k princezně. A ona poslechla. Uvěřil mi. Uvěřila, že jí pomůžu se k ní dostat. Vlastně právě proto přece chtěla, abych jí doprovázel. O princezně pochybuje. Ale o mě...

“Věříš mi?” zkusil to. “Nebojíš se, že tě zklamu?”

Zavrtění hlavou.

“Ale proč?”

Rozechvělé pokrčení ramen a další zaskřípění kamenů drcených v pěstech.

Mety hleděl rozpačitě na napjatou Rút a hlavou mu proběhlo několik nesourodých myšlenek, ze kterých se jedné nedokázal zbavit. Stydl se jí vyslovit nahlas, ale nemohl zůstat zticha a riskovat, že Rút přijde o rozum.

“Naznačovala jsi, že mám princeznu rád,” řekl nesměle. “Chci se k ní dostat a taky s ní zůstat. Ale ne tak, jak si myslíš,” dodal chvatně. “Chci jí prostě víc poznat. Zjistit, co jí motivuje k tomu, co dělá.”

Ta slova náhle získala jiný význam, než jaký původně zamýšlel. Lekl se jich, ale nemohl je vzít zpět. A vlastně ani nechtěl.

Rút otevřela oči a zaleskl se v nich zájem.

“No jo,” uhnul Mety pohledem. “Mám malou šanci. Mizivou šanci. Hrome, je to princezna. Ale... Tím, do čeho mě namočila, mě změnila. Je možná zbrklá a tvrdohlavá, ale nebojí se. A já se taky bát nebudu. Ukázala mi, jak můžu použít svoje schopnosti a rozvíjet je. Otevřela mi oči. Teď už se domů vracet nebudu... Nebo možná jen na chvíli. Ale pak se začnu věnovat runové skladbě naplno. Kdekoli to bude potřeba. Po jejím boku.”

Rút se nepatrně pohnula a povolila napjaté svaly. “Pokračuj,” vyzvala ho, když se Mety zarazil a obtížně zpracovával svá vlastní nahlas pronesená slova.

“To je všechno.”

“Ale není.” Rút se viditelně uvolnila. Vytáhla ruce z haldy kamení a promnula si je. “Co až najdeme Monádu?” zeptala se. “A ona tě prostě pošle pryč? Vždycky tě odháněla a to se jen tak nezmění.”

Mety se zamyslel. “Prostě to zkusím. A když to nevyjde teď... Vypracuju se. Něco dokážu a pak za ní přijdu znovu.”

Dívčinu bledou tvář oživil lehký úsměv. “To je pěkně naivní. Ale mě se to líbí,” pronesla pobaveně. “Děkuju. Sice si furt myslím, že nás ta naivita zabije, ale aspoň to bude romantický. A navíc v tom nebudu sama. To je dobrý vědět.”

Nadechla se a konečně se zdálo, že nad sebou získala kontrolu. “Vždycky je to asi jenom o důvěře. Akorát je prostě těžký na někoho se spolehnout. Jednou už mě někdo zradil a já nechci, aby se to opakovalo znovu právě s princeznou. Ale ty... Víš, ty a ta tvoje naivní laskavost... O ní já z nějakýho důvodu nepochybuj. Včera v tom lese si byl jako zjevení. Kluk, co se probíjí nocí, aby zachránil princeznu. Ty umíš člověka vytáhnout z bryndy. A dát mu naději. Že pár lidí s dobrou vůlí ještě existuje.”

Na to Mety neřekl nic a jen se rozpačitě podrbal na hlavě. Uvědomil si přitom, že má temeno dost oteklé a citlivé.

Ani Rút nevypadala úplně v pořádku. Když se narovnala všiml si Mety rudé skvrny pomalu se vpíjející do štěrkového podloží o které byla do této chvíle opřená.

Rút nad tím zavrtěla hlavou a posadila se na plochý balvan o kus výš.

“Je to moje chyba,” řekla na vysvětlení. “Měla jsem se zastavit ještě před tou úzkou pěšinou.” Prstem ukázala vzhůru po úbočí na tmavou hadovitě se vinoucí stuhu pod nevzhledně rozeklanými skalními věžemi. Táhla se tam téměř nezřetelná linky pěšiny.

“Včera večer si sotva plet nohama,” začala vysvětlovat, “a v jednu chvíli si mi spadnul rovnou do náruče. Tak sem tě kus poponesla. Jenže pak přišla samota, ticho a... pouto. Myšlenky mi začaly utíkat a bylo to. Zase sem viděla jenom Monádu a nic víc. Stala se z tebe přítel, kterou sem nejspíš... no zahodila. Ale rychle sem se vzpamatovala a zase tě chytla... Skoro,” dodala. “Prostě jsme oba slétěli dolu. Snažila jsem se tě chránit před nárazama, jak to šlo. A snad se mi to i nějak povedlo. Ale... Možná ne úplně. Byla to prostě pitomost. Moje pitomost. Měla jsem tě probudit dřív a nebo prostě jenom zastavit.”

Mety zvedal zrak po úbočí vzhůru a přeskakoval při tom pohledem mezi ostrými hroty polámaných skalních špic a břitů, které po desítkách trčely ze šterkového úbočí. Zatajil dech. Přes tohle všechno spadli a přežili. “Tebe mít jako osobní stráž je vážně k nezaplacení,” prohlásil nakonec.

“No, nejseš sám, kdo takhle uvažuje. Jenomže je to příšerně špatná úvaha. Hele, asi bych ti měla pár věcí objasnit.” Rúť si sáhla pod vestu, která se pomalu barvila do temně rudého odstínu. Když ruku opět vytáhla, z dlaně zteklo několik kapek krve.

“Máme ještě chvíli čas, než to sroste, tak poslouchej. Teď už víš o princezně... Víš něco i o mě. A o tom, co dokážu. Dvakrát si mi pomoh a tak by bylo fér, kdyby ses dozvěděl víc.”

Mety přikývl a posadil se. V hlavě mu znovu zahučelo a podvědomě si jí promnul. Tlumeně zaúpěl, ale když znovu zvedl oči a propátral stráň plnou nebezpečně ostrých skalisek, mávl nad tím rukou.

“Máme dohodu. Princezna a já,” začala Rúť. “A král o ní nesmí vědět. Pro něj jsem nenápadná osobní stráž, kterou najal jako ochranu pro svojí dceru. Nechal si poslat přímo a jmenovitě pro mě. Do teďka nevím přesně proč. Mám sice nějakou teorii, ale to je teď vedlejší.

Každopádně sem jako stráž dost k ničemu. Protože se prostě nechci zranit. Nechci riskovat nic, co by mě strhlo zpátky. Nemůžu se kvůli tomu pouštět do jakýhokoli nebezpečí a co hlavně: nesmím se dostat daleko od princezny. Protože pak mě v hlavě začne bodat pouto jako žhavá jehla. Je to takový nutkání o někom se pořád přesvědčovat, že je v pořádku. Jenomže tak silný, že víš, že když hned něco neuděláš, roztrhá ti mozek.”

Rút potřásla splenými a ušpiněnými vlasy. “Hlodá mi v hlavě i teď. Snaží se mě vytrhnout z místa a katapultovat na tu nejpřímější trasu k princezně. A aby se to nestalo, tak se musím něčeho chytit.

Jenom je mi divný, že to zvládam. Určitě líp, než kdy před tím. Včera tam u toho zborcenýho mostu mi to ale došlo. Já chci princeznu chránit. Sama o sobě. Už mě to nestrhne hned - dovedu s tím bojovat. Teda jenom do chvíle, než se k tomu přidaj další blbosti. Jako polámaný ruce nebo díra v boku. Včera sem ale narazila na tebe a najednou se to zlepšilo. Ber to tak, že já budu hlídat princeznu a ty zase mě.”

Rút se pokusila o úsměv a když si všimla Metyho váhání, dodala: “Neber to tak dramaticky. Teď máš prostě zodpovědnost za nás obě.”

Mety zprvu zapíchl zrak do kamenitého podloží, ale pak se osmělil a v rychlém sledu ze sebe začal sypat: “Kdo tedy jsi? Kolik ti je? Jak to, že se uzdravuješ? Neomlíš třeba, když ztratíš tolik krve? A stárneš vůbec?”

Rút se znovu nevesele ušklíbla. “Nic z toho já taky nevím jistě. Pamatuju si posledních pár let na hradě s princeznou. Pak nějaké útržky z minulosti, které dohromady daj třeba pět let, ale možná i deset. Takže asi nestárnu, nebo hodně pomalu. Ale všechno ostatní před tím... To už je v mlze. Nejstarší vzpomínku mam na nějakou sněhovou bouři. Okolo je bílo a do kůže se mi zabodávají ledový jehličky.”

“To zní dost strašně,” zachvěl se Mety.

“Pamatuju si na to jako na cizí vzpomínku. Ale nemám k tomu přiřazené žádné pocity. Ani bolest ani strach. Jenom vim, že mě to stáhlo mimo svět. Nevím přesně, co se mi tam stalo. Mám zase jenom pár teorií. Ale víš jaká je moje další silná vzpomínka, která už je plná pocitů? Ta která mě vytáhla zpátky a osvobodila? Je to vzpomínka na dvě zelený voči.”

Rút si poposedla a pohled upřela na Metyho. “Asi ti je jasný, komu ty oči patřily. Bylo to ten den těsně po mojí předváděčce.”

Rút se na chvíli odmlčela a dlouze zhluboka se nadechla, než pokračovala.

“Celá ta převáděcí akce se lidem z univerzity vymkla z ruky. Natropila sem toho hodně a přitom si nepamatuju skoro nic. Ale vyprávěli mi pak, co se stalo. Zůstalo prej za mnou tucet nepěkně zrychtovanejch rytířů, vylomená brána a dvě zdemolovaný síně, co stály mezi mnou a princeznou.

Jakmile totiž ty učenci, co mě přivezli až ze severního království, aktivovali pouto, už mě nic nebrzdilo a figuranti, co měli jakože stát v cestě prostě nestihli uskočit.

Byla to taková napůl připravená akce, kde chtěli králi převést, co dovedu. Akorát sem byla moc rychlá. Král zpanikařil a když viděl, jak se probíjím přímo k princezně, poslal proti mě svojí stráž. Nejspíš mě slušně posekali, ale ani to nepomohlo. Dál jsem se řtila k Monádě, která měla tenkrát asi dvanáct let. Nechtěla jsem jí ublížit, jenom jí chránit. Tak mi to přikazovalo pouto. Jenže ta spouští za mnou tomu nenasvědčovala. Muselo to lidi dost vyděsit a krále tutově.

Naštěstí ještě před tím, než se zoufalá stráž pod mojí urputností proměnila v hromadu mrzáků, skočila princezna přímo mezi nás a zarazila to.”

Rút se ušklíbla. “Dovedeš si to představit? Jak to asi muselo vypadat? Já celá od krve a nejlepší královská garda na ústupu. Na tenhle moment si z celého toho zmatku jasně pamatuju. Ještě teď živě vidím, jak se k nám princeznička žene. Jak i s tou svojí sporou postavou odstrkuje krále a skáče přímo doprostřed vřavy. Pak zařve - tak jak to umí jenom vona - že sme se snad zbláznili a ať toho okamžitě necháme. A vono to zabralo. Já jsem se zastavila a stráže taky.

Ale pro mě zásadní bylo to, že se mě nebála. Naopak. Ona mě chránila. Stála tam. Mezi mnou a elitní gardou otočená proti vlastním lidem a nedovolila jim zaútočit.

Když potom pohlédla na mě, uviděla sem ten zelený záblesk jejích očí. Až dole v té hlubině. Jakoby zaujaly všechny kousky mého vědomí a spojily je. Od té chvíle sem se jich držela a ty dvě jasné jiskry mě pomalu vedly zpátky do světa.

Trvalo to několik dní, ale najednou sem zjistila, že mám kamarádku, která za mě bojuje. A nepřestává. Třeba u krále si prosadila, abych byla její pobočnice. A když se to fiasko při předváděčce vysvětlilo, tak král souhlasil. Lidi z univerzity to popsali jako amok, kterej mě občas při plnění úkolu popadne. Ale mám pocit, že když odcházeli, muselo jim zatraceně vrtat v hlavě, jak to, že už s princeznou normálně mluvím. Předtím sem byla spíš jako zaseknutej démon. A vlastně sem pro ně nebyla už ani člověk. Oficiálně mě zbavily lidství dlouho před tím.”

“To přece nejde, ne?”

“Ale jo. Obchodně by to jinak nefungovalo. Vytváření pouta je nebezpečná věc, jenže se mnou přišla úplně nová úroveň problémů. Nemohli si dovolit špatnou pověst, tak ze mě prostě udělali jinej druh služby...”

“A to ti provedli v Severním království?”

Rút pokrčila rameny. “Severní nebo Jižní. Všude sou jenom lidi. Akorát tady na Jihu by do toho dali trochu víc elegance a míň severský chladnosti. Jenže v důsledku by to vyšlo nastejno... Promiň, sem asi cynik. Ale moc daleko od pravdy taky nejsem.”

Mety nevěděl jak na to reagovat. Jistě, život není vždycky fér, ale zatím prostě nepočítal s tak bezcitnou krutostí. Příčilo se mu připustit si, že něco podobného by mohl zažít i v Jižním království.

Rút zachytila jeho rostoucí nejistotu a pokusila se změnit téma.

“Jsem ta nejlínější osobní stráž,” řekla hrdě. “Ale taky nejvíc zodpovědná. Protože nejlepší je zůstat v bezpečí ve známém prostředí. S dostatkem jídla, pití a pohodlí. Vyhnout se bolesti a námaze a tak dál.

Král tomu fandil, ale princezna... Snažila sem se jí to vysvětlit. Teda to, jak funguje pouto. Ale nevím, jestli to pochopila. Nejspíš ne, protože se dost často pouštěla do hodně pitomejch akcí. Chtěla najít něco o svojí matce a o tom, proč a jak umřela. Dějala to dost zbrkle. A já sem běhala za ní a hasila požáry.

No a tohle?" Rút rozhodila ruce kolem sebe. "Touhle cestou tomu nasadila korunu. Já si teď říkám: nedostala mě ven, jenom proto, aby mě tam zase strčila zpátky do nevědomí a tenkrát už nadobro? Nezdá se ti to jako zrada? Někoho zachránit a pak, když už ten někdo začíná žít, ho zase zkopnout zpátky?"

Mety neodpověděl. Jen smutným pohledem přešel Rút od shora až dolů. Teď už chápal, že to co se jí stalo není jeho chyba. Ale i tak ho bolelo, co Rút prožívá. Možná necítila bolest, ale rozhodně strádala.

"Proč se vlastně princezna trmácí k prameni?" Zeptal se konečně na věc, která ho trápila od chvíle, kdy obě dívky potkal.

Rút pokrčila rameny. "Snad proto, že je tvrdohlavá? A ambiciózní? Hele, je za tím taková řada událostí, že vlastně ani nevím, kde začít."

"Takže vlastně říkáš, že se o tebe nezajímá tolik, aby jí to zastavilo? Ona tě přece chránila. Tak jí nemůžeš být lhostejná."

"No právě!" zaúpěla Rút. "Jenže když si ona něco vezme do hlavy, už to nevzdá. Aspoň se to nikdy nestalo... Ale všimla sem si - teď během cesty - že několikrát váhala. Nevím, co si o tom myslet. Třeba přeci jenom trochu vypěla. A nebo za to může ten dopis od Magické Ř..."

"Dopis?"

"... Víš co, povíme si to až nahoře. Já už můžu dál a když se nehnu, tak mě to pouto usmaží mozek." Rút vyskočila. Pohlédla z výšky na Metyho a rychle vychrlila: "Teď se musíme dostat zpátky na pěšinu. Pěkně opatrně. Akorát nespolehej na to, že tě ponesu, nebo tak něco. Už víš, jak to dopadá. A pak rychle najít tu princeznu, jinak se z toho zcvoknem oba."

S těmito slovy se Rút pustila vzhůru do prudkého svahu. Dlouhými skoky se přenášela z kamene na kámen a sypké podloží, ve kterém balvany spočívaly, se přitom téměř nepohnulo. Přesností připomínala horskou kozu a mrštností zase kočku.

Mety zůstal dole a bolavě a namáhavě se zvedal. V hlavě mu zase zahučelo. Když pak pohlédl vzhůru a došlo mu, jak daleko je pěšina, jen s přemáháním se donutil k pohybu. Zjistil, že ho bolí nejen hlava, ale i bok a při každém kroku mu tělem projížděla ostrá bolest. Tak tohle bude na dlouho, napadlo ho.

Zvolna se jal zdolávat šterkovité splazy a obří do sebe zaklesnuté balvany. Kráčel pomalu a hlídal si každý pohyb. Některé kusy skály pod jeho vahou ujížděly a ty větší se kolikrát rozběhly a hlučně pádily dolů.

Dle pokynu se snažil šplhat opatrně a to znamenalo především nebýt mezi hmotou velkých balvanů nebo pod nimi, když se pohnuly. O to déle mu trvalo dostat se podél nich a přes ně. Za chvíli měl pocit, že země pod jeho nohama je živá a jaksi rosolovitá a stahuje ho níž a níž. Zlověstně to tu chrastilo a dunělo a mrtvé kamenné moře se dávalo do pohybu, jak při špatném došlapu povolilo napětí a kaskádový efekt rozhýbal celý široký pás svahu.

Tak se ploužil mnoho minut, než se znaven zastavil a zvedl zrak vzhůru. Rúť zahlédl jen jako tmavý flek, který pružně kmital po kamenech už těsně pod pěšinou. Zmoženě založil ruce v bok. Ozvěny vlastního dechu slyšel v hlavě jako v duté skořápce a k tomu se navíc přidalo i nepříjemné pulsování na temeni, kde se mu narostla boule.

Sípavě si pro sebe zamumlal: “Už jenom kousek. Už tam budu. Hlavně opatrně a nezakopnout. Jinak skončím tam, kde jsem začal. Nebo ještě hůř. Pomalu. Hlavně pomalu.”

Snažil se nabudit k dalšímu výstupu a myslel přitom na princeznu. Ale moc to nepomáhalo. Měl obrovskou žízeň a hlad. Před očima se mu rojily jiskřičky. A až teprve, když do plic vtlačil pořádný doušek vzduchu, zmohl se na pár dalších kroků.

Slunce se mezitím opřelo do celého svahu a začalo přitápět pod už tak dost náročnou cestou vzhůru. Oči se Metymu zalily potem a když vzhlédl, viděl jen rozmazanou šed prudce rostoucí proti němu. Pěšinu nerozpoznával, ale na to nedbal a po ujíždějícím kamení se vlekl vzhůru. Stále výš a výš kolem kamenných překážek a mezi nimi. Poháněn vnitřním hlasem, kterým si dodával sílu a kterým nutil přetažené svaly k dalšímu smršťování.

A najednou tam byl. Nahoře na pěšině. Přepadl přes zpevněnou krajnici, obličej zbrocený potem a hrdlo vyprahlé žízní. Ale dokázal to. Konečně se mohl zastavit.

Svalil se na pichlavý písek s pocitem, že zalehl do nadýchané peřiny. Sípál a přerývaně oddechoval ještě dobrou minutu, než ozvěna tepu i dechu zvolna ustoupila z vnitřku hlavy zpět do hrudi.

Když se trochu vzpamatoval, uvědomil si hřejivé teplo, podél levého boku. Natočil se tím směrem a spatřil známý řetěz valounů, jehož světlo tonulo ve sluneční záři. Pulzy dál zůstávaly patrné, protože se od nich šířilo teplo a nad kameny se viditelně zachvíval vzduch.

“Chtělo by to vodu,” zasýpal Mety.

“Nemám,” odpověděla Rúť, která se posadila jen kousek od něj. “Tady není nic a nějakou chvíli asi ani nebude. Ale snad tam nahoře za hřebenem...”

Mety zvedl pohled. Pěšina se svíjela po úbočí až pod pokřivenou páteř hory plnou skalních zubů. Znovu se mu zatmělo před očima. Ono to snad neskončí.

Rút zachytila jeho útrpný pohled opisující smyčky cesty. “Odtud to už bude o dost snazší,” povzbudila ho. “Oddechni si. A poslouvej. Chtěl si přece vědět, proč tady s princeznou blbnem. Třeba ti to dodá sílu... A nebo taky ne.”

Mety se pomalu posadil a mnul si přitom rozpálená lýtka a stehna.

“Mám teorii,” začala Rúť. “Zapadá do ní princezna, to proč je tady, ale taky tam zapadáš ty a tohle...” Rúť z potrhané a krví promočené blůzy vytáhla kousek papíru. Byl to lístek z Metyho poličky. Už téměř nečitelný přes špínu a červené fleky, které ho zhusta pokrývaly, ale Mety ho poznal okamžitě.

“To je...”

“Jo je. Co mi k tomu můžeš říct?” zeptala se Rúť.

Metyho to pobavilo. “Vím, kam tím míříš. Taky mě napadlo, jak malá byla šance, že se potkáme díky rozbitému samohybu. I to, že budu hlídat stáda zrovna tam, kde se to stalo.”

Tentokrát přikývla Rúť. “Někdo tě poslal hlídat ovce na to správné místo. Tak to myslíš?”

Mety si papírek podezřívavě prohlédl. “Vypadá to tak. Měl jsem za to, že ho psala paní Tilda. Ta mě občas o podobnou službu poprosí. Jenže teď si nejsem tak jistý, jestli to byl vzkaz od ní. Po všem co se stalo a děje... Nejdřív jenom hlídání ovcí a z ničeho nic princeznu a pak to všechno tady v lese. A navíc vidět, jak se ti během chvíle hojí zranění. To člověku změní představu o světě.”

“Tak to se ti bude líbit i pokračování. Protože podle mě ten tvůj vzkaz má na na svědomí Magická R. Stejně jako ten náš.”

“Magická R.? Ty myslíš tu z té pověsti, co dává dobré rady králům a tak? To snad přece... Vy jste jí viděli?”

“Přímo ne. Akorát, že způsob doručení toho vzkazu nedával moc prostoru na pochybnosti. Prostě se objevil ve vzduchu.”

Mety během těch několika málo slov pookřál tak, jak by se mu to nepodařilo ani za hodinu odpočinku. Ihned se vzpřímil. “Magická R.? Vážně? A vykouzlila vzkaz ze vzduchu? Kdybych nebyl uprostřed toho všeho teď a tady. Tak... Já vážně nevím. A v jaké další pověsti mám uvěřit? V knihu Nomen Omen? V přání vyvolení? Nebo snad v alchymii a astrologii?”

“Už bys měl asi pomalu začít.”

“Ale to jsou pověsti a pohádky. Svět prostě funguje jinak.”

“Jak? Ty víš, jak funguje...? Máš hodně zkušeností mimo statek?”

Mety se ošil, ale drobné popíchnutí nekomentoval. “Ne, že bych sám byl někde daleko v cizině a tak, ale hodně čtu.”

“Já vim. Třeba ‘Umění runové sazby’.”

“Ty ses mi hrabala na policích v dílně! Tam mám ale jen knihy o runách, ale v pokoji mám spousty dalších knih.”

“Jasně, i tak ale nevíš všechno. To neví nikdo. Ani učenci z univerzit.”

“Nejde o to vědět všechno. Stačí pochopit principy. Stačí nastudovat základy a použít racionální uvažování. A to co si lidi vypráví v pověstech nemá žádné rozumné základy.”

“Koukám, že máš docela jasno. Snad si ale uvědomuješ, že se o tom hádáš právě se mnou. Víš jak funguju? Aspoň přibližně?”

“To ne. A dost mě to znervózňuje.”

“No já taky nerozumím runový skladbě a nechápu její základy. A přesto jí akceptuju. I když je to pro mě magie. A naopak nechápu, jak to, že jí žádnou magickou podstatu nepřipisuješ.”

“Protože tam žádná není. Runy pracují s magnetismem, ne s magií. Možná lidi matou ta dvě slova - zní podobně, ale je to prostě něco jiného. Stejně tak jako je jiná astronomie a astrologie. Runová skladba pracuje na přesně popsáných principech mechanismu řízení toků. Tady nejde o zjevování vzkazů ze vzduchu, nebo dokonce o manipulování s osudem.”

Rút se tvářila pobaveně, ale přesto chvíli zamyšleně mlčela, než se znovu pustila do další diskuze. “Tohle, Mety, bude asi na dlouho a na to nemáme čas,” usoudila. “Ale řekni mi, ten tvuj magnetismus, co ho pohání? Podle mě je tohle ovládání věcí na dálku trošičku magie. Nezdá se ti? Není to jedno z projevů kouzla? Pohybovat s věcmama na dálku?” Přitom natáhla ruku nad řadu kamenů po kterých pulsovalo cosi nehmatatelného a přitom hřejivého. Něco, co dokázalo rozechvívát vzduch a vybudit ho k bledému světélkování.

Mety se zahleděl na oblá těla řady balvanů. Z jeho výrazu se dala vyčíst bázeň stejně tak jako obrovská zvědavost. “Magnetismus má spoustu podob,” pronesl potichu. “Nikdo ale přesně nepopsal jeho podstatu. Má se za to, že je vedlejším produktem pohybu nábojů a vždy se objevuje jako dvojice protipólů. Tady, jak se zdá, se blížíme k rozluštění základní podstaty té síly. Protože tohle, co tu pulzuje je nejsilnější a nejzáhadnější projev magnetismu, jaký jsem kdy viděl. Na konci téhle řady musí být něco nepředstavitelně sofistikovaného, aby dokázalo bez ustání konzumovat tak obří dávky energie.”

“Tak to mě ani trochu neděsí,” zareagovala Rúť ironicky. “A taky mě vůbec neděsí, že princezna míří právě tam. A víš proč?”

Mety pohlédl zpět na Rút jako v mrákotách a oči mu žhnuly napětím. “Ne.”

“Protože očividně nezná svoje hranice. Protože věří, že jí Magická $\mathbb{R}$. nabízí životní šanci. Poslala jí za nějakým Anonymním Fantomem, který jí má nejspíš dát úplně novou runovou skladbu. Můžu se jenom domejšlet, co asi princezně proběhlo hlavou, když si představila všechny důsledky znalosti nové skladby. Že bude silná? Že bude mít náskok před světem? Že bude hrdá na sebe a to, že právě ona přivede Jižní království do úplně nového věku? To všechno jí přivádí sem. A nás táhne sebou.”

“To je dost ambiciózní. Má princezna vůbec představu, do čeho se pustila?”

“Jasně, že nemá. Ona si chce prostě něco dokázat. Má problém s tím, že její matka byla génius přes runy a ona není. Ale nedá si pokoj, dokud se jí nevyrovná.”

Rút náhle vyskočila až sebou Mety trhl. “Dost bylo povídání,” rozhodla. “Zdá se mi, že ses z toho výšlapu už oklepal. Tak poď dál.”

Mety poslechl. Neměl ani zdaleka dost síly na nějaký rychlý pochod a už vůbec ne do kopce, ale neřekl nic a vykročil tak rychle, jak jen dovedl.

Předek a potomek

Ostré světlo obepínalo Monádu jako jemná pavučina odpoutaná z nosných vláken. Rozechvívalo se a ulpívalo na oděvu a ladně obtahovalo záhyby látky. Natahovalo se zase smršťovalo, jak se princezna opatrně vkrádala do vnitřních prostor věže.

Pak si její oči uvykly a z jasu a oslnivé záře se vylouppl majestátní interiér sálu.

Ten pohled zastihl Monádu nepřipravenou. Znala skvostné paláce a nádherné sály, ale tady se ocitla v docela jiném světě. Pohltila jí jeho atmosféra. Omámila jí jeho výzdoba z abstraktních tvarů klamných barev. A zcela jí uneslo nadpozemsky přesycené osvětlení.

Jiskřivé paprsky přicházely shora z jakéhosi nedosažitelného stropu a lomily se a tříštily na řadách krystalů s mnoha fasetami, které se vějířovitě vinuly vprostřed haly kolem duhově kalených článků centrálního sloupu. Jakoby z něj vyrůstala obří poupata kvetoucí do křišťálových prismů, které ladný pilíř podobný stonku vyzdvihoval nad zem a nad široké schodiště uprostřed haly.

Prízračné proudy světla, které se rozbíhaly z centrálního květenství, svým dotykem rozžínaly stěny, malby i sochy a násobily se a vlnily neposednými duhovými difrakcemi a mihotavými záchvěvy.

V kontrastu k tomu všemu zůstávala podlaha tmavá. Zdála se temná a hluboká a pod jejím opalizujícím povrchem z tvrzené pryskyřice vystávaly šedé embosované ornamenty obtažené liniemi z purpuru, které ze všeho nejvíce připomínaly symboly runové skladby.

Monáda s jakousi předtuchou a napětím pozorně zkoumala lesklý povrch. Četla symboly sestavené tak, aby vyprávěly nějaký příběh. Možná příběh vzniku skladby, možná příběh transformace runové energie. Opatrně podél nich vykročila dál do sálu. Zvuk jejích kroků vylétl kamsi do prostoru a bez ozvěny hluše odumřel.

Po několika krocích zjistila, že pomalu vystupuje z nejostřejší záře, která zalévala portál dveří a jeho okolí. Dál už se proud paprsků rozpouštěl do hřejivého odstínu a do pozvolných přechodů mezi světlem a stíny.

Tak se jí otevřel výhled na široké zaoblené stupně schodiště vyrůstající z podlahy v podobě přísně pravidelných plochých desek s matně bělostnými náslapy. Každý byl ze dvou stran obtažen ocelovými madly s úzkými sloupky a kulovými hlavicemi. Jeho jedolitý hlavní proud se zvedal do prvního patra a až tam se dělil do dvou užších, které se zvolna stáčely po obvodu haly zpět ke vchodu, kde splynuly v ochoz s několika balkonky napínajícími se do středu k zářivému krystalovému monumentu. Výš po obvodu stoupla spirála schodů do vršku věže, kde tonula v záři umělé oblohy.

Do obvodových zdí sálu se v pravidelných rozestupech zakrajovaly výklenky zdobené malbami, před kterými pózovaly bělostné sochy. Umělec je pojal jako jednu velkou kompozici soch a obrazů. V obrazech se rojily davy lidí, které vyhlížely nebo snad obdivovaly sochy stojící před nimi. Působilo to, jakoby lidé zůstávali zapomenutí či zamčení v pozadí a nemohli než navždy obdivovat realitu mimo vlastní svět. Postavy vytesané z kamene i přes silnou stylizaci připomínaly ženy různého věku. Vlevo menší, dívčí, které postupně doprava rostly a dospívaly, až ta poslední nabyla tvar stařeny. Přitom dav v každém výklenku zůstával stejný.

Jak Monáda zrakem putovala po prostoru haly, po stěnách, ochozech a sochách, omámena všemi těmi tvary, barvami a světlem, podařilo se jí přehlédnout stín nehybně číhající vprostřed schodiště. Teprve nyní k němu stočila zrak a poznala v něm lidskou postavu.

Zamrazilo jí. Z poloviny centrálního stupně na ní shlížel vysoký vzpřímený muž. Nehýbal se, paže měl volně spuštěné podél těla, ale jasnýma očima bystře sledovaly každý její krok. Měl ostře řezanou tvář zarostlou tmavým nakrátko sestřiženým vousem, široký nos a zelené oči jako dva jasné planoucí body ve stínech přísné tváře.

“Ty jsi ale malá podvodnice!” řekl náhle a Monáda ztuhla v půli pohybu. Jeho hlas zazněl halou jasně a melodicky. Basoval bez ozvěny v podobné harmonii jakou oplýval i samotný prostor haly.

Princeznu ten hlas zastavil a nedovolil jí udělat další krok. Netušila, zda to způsobil hlas samotný a nebo strach. Okamžik váhala a pak její ruka vklouzla pod vestu do míst, kde měla ukrytý dopis od Magické Ř.

Jenže místo jistoty, kterou očekávala, přišel vztek. Prudký a náhlý a roznícený kousavými slovy toho člověka, která stál o řadu stupňů výš, jakoby se nad ní povyšoval a svým pohledem vyjadřoval pohrdání či zklamání. Monáda se narovnala a blýskla očima přímo proti mužovu ostrému pohledu. Ruku z dopisu stáhla zpět.

“V runách se nedá podvádět!” Štěkla a zjistila přitom, že její hlas vůbec nepůsobí tak vznešeně, jak by měl. Oproti precizně odkrajovaným slovům, které před chvílí pronášel muž, zněl její projev chabě a ustrašeně. Nadechla se proto a pořádně od plic pronesla: “Jsou jenom vyšší účely a nadřazená pravidla.” Snažila se přitom, aby každé slovo rozezvučelo celý sál. Podařilo se to jen částečně.

Ale nějaký účinek to mělo. Přes mužovy pevně sevřené rty přelétl náznak úsměvu. “Tak se připrav použít ta nejvyšší pravidla.”

Monáda pochopila. Půjde o hru. Zase. Ten člověk se zdál tak nepřístupný a tak tajemný, jako celé tohle místo. Nestál tu proti ní, aby se normálně bavil. On si s ní hrál. Možná k tomu měl důvod. A možná taky ne. Neviděla do něj. Měla ale chuť útočit a posílat jeden slovní úder za druhým a prokládat obvinění s urážkami. Protože tohle tady v její říši vůbec nemělo být. Neměla tu být údolí skrytý hustou mlhou, nebo obří tajuplné věže a už vůbec ne člověk, který bez jakékoli kontroly tvoří pomocí runové skladby... kdo ví co.

Ale takový přímý útok si odpustila. Ovládla se. Nebyla totiž v postavení, ve kterém si mohla něco takového dovolit. Sice z ní málem tryskala pára, jak moc uvnitř vřela vztekem, přesto její racionalizující já opět převzalo kormidlo rozvahy a usměrnilo její temperament.

“Kdyby nešlo o nejvyšší pravidla, tak bych tu ani nebyla,” pronesla s předstíraným klidem.

“Dobrá,” zabasoval muž. “Ale zatím mi to tak nepřijde. Ten samohyb venku nevypadá jako zařízení, které by někdo použil pro důležitý úkol. Ale zaujal mě. Musel překonat bariéru a vypořádat se s hlídači. I ten token, co máš na krku vypadá nadějně.” Monáda pochopila, že muž už přesně ví, jak se dostala dovnitř. A z jeho pohrdavých slov, se dalo soudit, co si o tom myslí.

“Jenže dohromady to nedává moc smysl,” pokračoval muž. “Někde přesto začít musíme. Jak se jmenuješ?”

“To teď nehraje žádnou roli,” vypálila bez rozmyslu princezna. Byla si až příliš dobře vědoma toho, co nesmí prozradit. A navíc ji došlo, že to málo, co na ní muž obdivuje, není vůbec její zásluha. Ani stroj a ani token nepatřili jí. O schopnostech řešit runové skladby ani nemluvě.

Muž blýskl očima. Promluvil ale mírně: “Chápu. Jména omezují. Nastavují nás a řídí nás. A hrajou zásadní roli - ať už je to ke štěstí nebo k neštěstí.” Tentokrát se muž snad poprvé pohnul a pohlédl kamsi vzhůru. “Naše jména a naše role já nehodlám ctít. Proto jsem jenom Fantom. Bez jména. Anonymní.” Znovu pohlédl dolů a probodl princeznu pátravým zrakem. “Takže slečno bez jména. Ty tady taky nejsi náhodou. A jestli chceš použít vysoká nebo snad ta nejvyšší pravidla, tak budeš muset aspoň něco prozradit a zariskovat.”

Monádě se udělalo nevolno. Jako by v těch slovech zaslechla výhrůžku nebo varování. Oboje zde bylo přítomné od začátku, pouze to dosud záměrně přehlížela. Odhodlání vystřídala slabost. Nesměla se prozradit a přitom neměla nic, co by mohla použít jako argument. Její dosavadní úspěch měl na svědomí Mety. Jediné, co by nyní mohla použít, byl dopis. To byla jediná další logická volba. Opět sáhla pod vestu a nahmatala místo s vnitřní kapsou a obálkou. Jenže ani tentokrát ji nevytáhla.

Past! ozvalo se jí uvnitř hlavy.

Všechno to může být trik. Připravený plán, jak jí sem vylákat. Kdo ví, co může být napsané v tom dopise. Nečetla ho. Ten dopis, co se zhmotnil ve vzduchu spolu se zábleskem. Velmi přesvědčivé. Ale je skutečně od Magické $\mathbb{R}$? A pečeť...? I to mohlo být falzum. Dovedla jí sem slepá důvěra a příšerná naivita...

V ten samý moment jí ale hlavou prolétla další, racionálnější myšlenka. Neuniklo jí totiž, jak se Fantom vyptává a jak se sám vyjadřuje vyhýbavě. Něco očekával. A princeznu začalo zajímat co. On jako by tušil, že někdo přijde. Jenže si nejspíš představoval někoho důvěryhodnějšího. Někoho vlivného se sofistikovaným vybavením. Ne ošuntělý samohyb a malou holku s pochybným tokenem. A tak tu teď stál, podobně bezradně jako sama Monáda a pokoušel se tomu přijít na kloub. Tohle nevypadalo na past.

Monáda na téhle představě zapracovala. Pevně se jí chytla a rozhodla se, že z Fantoma vytáhne pokud možno co nejvíc. Něco, co pak může využít a nebo zneužít. Nechtěla být prostě ta, která v tomhle střetnutí nemá žádné skryté trumfy. Musela na to ale opatrně a chytře. Rozhodla se dál hrát hru stejně tak náhle, jako náhle opustila myšlenku o možné pasti. Jen se musela rychle naučit její pravidla. Ta základní byla pro tuto chvíli jasná: chovat se dost povýšeně a tajemně. Tak jako její protivník. Musela zkrátka naplnit jeho očekávání.

“Snad můžu prozradit,” začala odměřeně, “že mé jméno je Možná a Snad. Cokoli co řeknu bude skryté a přitom pokaždé jiné podle toho, co bylo a co je.” Konečně její hlas nabral sílu. “Možná jsi čekal někoho staršího, anebo snad někoho impozantnějšího, ale bez obalu můžu říct, že i kdybych byla jenom posel, tak jsi nikdy nemluvil s poslem významnějším, protože přináším sama sebe.”

Mužovi pevně sevřené rty opět zacukaly potlačovaným úsměvem. “Sama sebe? Nejspíš ano. Nejspíš ano. Hlas i vystupování tomu odpovídají i když oděv ne. Velmi významný posel říkáš? Nejspíš z vysokých míst a důležitých kruhů, jak se zdá.”

V Princezně to hrklo. Její náznaky a narážky byly pro Fantoma návod. Podvědomě prozrazovala něco, co hodlala skrýt. Nervózně přenesla váhu z nohy na nohu.

“Jsi z nějakého významného rodu,” pokračoval Fantom. “Takže můžeš jednat sama za sebe. Dobře. Výborně. To se hodí. Nepotřebuju vědět, ze kterého. To není podstatné. Mě zajímají runy a jak s nimi naložit. To je pro mě zásadní otázka. Jestli chceš, pobavíme se o tom a pak můžeme, uznám-li to za vhodné, dohodnout formu podpory. Uvidíš, že toho můžu nabídnout hodně.”

Monáda rychle sjednotila svoje myšlenky, aby snad nešlápla vedla. Začínala chápat, o co tu jde a díky tomu také ztrácela rozvahu. Musela se hodně přemáhat, aby její další slova zněla opět sebejistě: “Proto jsem tady.”

“No tak,” kývl Fantom potěšeně hlavou. “Pak bych měl kontrolní otázku: budeme chtít, aby byly runy dostupné všem?”

“Jeich síla je moc velká,” začala princezna, tak jak byla naučená. Runy se nesměly bez přísné kontroly vyrábět ani prodávat nebo převážet. Nikdo, kdo neměl certifikát, s nimi nemohl oficiálně manipulovat a vlastně s tím nikdo nepolemizoval, protože samohyby a runové stroje odváděly tolik práce, že ceny za punc a certifikace nehrály zásadní roli. Jenže pak si vybavila Metyho a jeho dílnu. Na koleně sestavené runové předpisy v rukou amatéra. A jeho výplodem byl třeba stroj, který jí zavezl až sem. Možná nějaké uvolnění není bez užitku. Ale jak je potom uhlídat? Runy jsou silné. Hodně silné. Odpověď by měla znít: ne.

Vzpomněla si ale i na sloupky v údolí, které byly osazené množstvím neoznačených run. Postoj Fantoma se zdál víc než jasný. Nechce zachovat status quo. Chce něco změnit. Na něco a někoho čeká a ten někdo má mít stejný zájem. Takže ona nesmí přijít s běžnou frází runové akademie.

“Ale,” zkusila to Monáda, “občas se může vyplatit dát někomu větší volnost.”

“Ano. Mělo by to tak být. Ale mohla jsi použít slova ‘vždy’ a ‘všem’. Jinak souhlasím. Pro začátek nemusíme být radikální. A teď druhá otázka: mají být runy uvolněné k exportu?”

Princezna zalapala po dechu. Konečně jí to došlo. Návrh, který Fantom schovával za hradbou z hádanek a otázek. Návrh, který hraničil s velezradou. Tenhle člověk si tu hraje na mága z věže s mocí, která mu nepatří a hledá spiklence, se kterým by rozložil Jižní království. To Monádu nenechalo chladnou. Jasně, že chtěl slyšet, že se má povolit vývoz run. Jenže k tomu nesmělo nikdy za žádných okolností dojít. A kromě toho,

reálně to ani nebylo možné. Každý věděl, že runy rychle ztrácí svou sílu, když se převáží daleko. To byla naprosto zásadní výhoda se kterou Jižní království operovalo.

Jenže, jak teď měla odpovědět? Cukala s ní potřeba uzemnit toho samozvance s veškerou svou autoritou a donutit ho sehnout se před královskou vůlí. Protože ona tu teď reprezentuje království. Ona mu musí dát najevo, kým je. I to, že ví o co mu jde a co tady dělá. Už jí docházelo, proč se tak skrývá a proč nesnáší královskou rodinu. Ta totiž reprezentuje řád a zásady politiky runové skladby, které se jemu evidentně zajídají.

Jenže Fantom byl nebezpečný. A ona to vnímala v každém jeho gestu. A náhle s vahou náhrobní desky na ní padlo další podezření. Vzpomněla si na otcovu starost o její bezpečnost. A na ten hlavní důvod, proč sehnal na ochranu právě Rút. Jako princezna se mohla snadno stát rukojmím. Třeba ve věži někoho, jako byl tenhle Fantom, ke kterému tak bezstarostně nakráčela.

Nemohla ale dlouho mlčet a ukázat jakoukoli slabinu. Přemohla se a pronesla jen své oblíbené: “Možná.” A dodala: “Možná časem.”

Jestli v jejím obličejí a poplašeném pohledu dokázal Fantom vyčíst váhání, nevěděla. Snažila se tvářit dost vyrovnaně a neutrálně, ale nemohla si nalhávat, že všechny ty zjitřené emoce, které vřou v jejím nitru, na povrch neprobublají.

“Hmm,” zabručel Fantom. “Nezdá se mi, že se nacházíme na stejné vlně. Export je nutný. Nezbytný a potřebný. Může být zdaněný, hlídáný a omezovaný, ale musí k němu dojít. Koncentrovat moc a bohatství na jednom místě povede k napětí. A napětí přeroste v nepokoje a ty skončí konfliktem. Ať už otevřeným nebo skrytým. Dál udržovat takovou situaci bude vyžadovat obrovské úsilí a obří aparát, který to ohlídá a který ohlídá sám sebe. Ne. Bez exportu to neskončí dobře. Jižní království v tom zůstane samo a to ho zničí. Jestli máš postavení a vliv, tak jak naznačuješ, měla bys ho využít pro prosazení exportu runové skladby.”

“Runy se nedají převážet,” hlesla princezna. Ztěžka se nutila do role, ve které si nepřála setrvat už ani minutu. “Při převážení se runy vybijí a jsou pak k ničemu.”

“Teď trochu předbíháš. Ještě se nebavíme o tom, jaké můžu nabídnout řešení.”

Monáda polkla.

Uvěřila. Uvěřila, že to Fantom dokáže. Umí vytvořit runy, které je možné nějak exportovat. Nedovedla mu v tom oponovat. Nedokázala ani sestavit větu, kterou by prezentované šilenství zbořila nebo odmítla jako lež. Prostě věděla, že to nějak zvládl.

Jižní království bez výhody runové skladby? Šestnáct let rozvoje, který přijde vniveč. To co už je, ztratí svou cenu. Zmizí výsadní postavení. Výhody. Náskok. To co celý život princezna vnímala jako neotřesitelnou realitu. Pýcha kterou cítila vždy, když si uvědomila, že to je dílo její matky a odkaz, ve kterém má pokračovat. Celou její osobnost pohltily černé myšlenky jako hejno tisíců vran, které se usadí na příliš vratké koruně stromu.

Když se Fantom nedočkal reakce, pokračoval: "Tahle věc se musí vyřešit co nejdříve a proto někdo musí přesvědčit toho tvrdohlavého Monarchu."

"Silou?" Monáda to málem zařvala, ale skrze pevně zaťaté zuby to znělo spíš jako kletba.

"Vůbec ne," pronesl Fantom klidně svým melodickým hlasem. "Nejsem pro násilí a chci aby se mu vyhnulo především Jižní království."

"A co ty útočné stroje v údolí? A ostatné stráže před vchodem?"

Fantom se pousmál. "Věř mi nebo ne, ale to nebyl můj nápad. A kromě toho jsou nastavené na ochranu a ne na útok."

"Tak to ale vůbec nevypadalo. Samohyb, co mě pronásledoval, mě málem shodil z mostu. Projela jsem jen těsně před tím, než se most zřítíl."

"Hmm," zabručel Fantom. "To je nemilé. Tak daleko za hranice se nikdo neměl dostat. Všechny stroje mají příkaz jen vytlačit vetřelce zpět. To je vše."

"To není nemilé, ale arogantní." Monáda začínala zjišťovat, že její temperament opět ujíždí mimo kontrolu. "Všechny tyto tajné projekty a silová pole skrytá v mlze... Až se to dozví král, všechno zarazí."

"Pro co jsi vlastně přišla slečno Možná a Snad?" Zadumal se Fantom. "Nezdá se mi, že máš dostatečný vhled. Věděla jsi kde mě najít, ale ne, jak vstoupit. Ani jak se věci mají mezi mnou a králem."

"Ne! To ty netušíš, jak se věci mají. Jedna věc je ukrýt se někde v horách, ale vytvářet si vlastní panství a hlídat ho runovou technologií? To je velezrada."

"Jestli se bojíš jenom toho, tak můžeš zůstat v klidu. Všechno o čem jsi teď mluvila totiž nařídil král."

Monáda zbledla. Přestala dýchat a nejspíš se jí zastavilo i srdce. Aspoň na okamžik. "Nesmysl," hlesla, když se trochu vzpamatovala.

"Nemám potřebu tě přesvědčovat. To ty jsi pro něco přišla ke mě. A nemyslím si, že to bylo jen kvůli slovním útokům. Evidentně neřešíš budoucnost run tak jako já. Pořád jsi ale pro mě záhada. Co to tedy je, co tě sem přivedlo?"

Princezna nedokázala odpovědět. Netušila jestli vůbec chce odpovědět a dál hrát hru, která jí odkrývala víc, než dokázala unést. Nemohla uvěřit tomu, o čem se jí Fantom snažil přesvědčit. Ani nechtěla. Myšlenky, představy i realita se jí míchaly dohromady a těžko v tom zmatku hledala pevný bod. Nakonec ho našla. Ruka jí sama vklouzla do vnitřní kapsy.

“Mám dopis,” pronesla ploše skrze téměř odkrvené rty. “Od Magické Ř.” Vyňala ho a s poslední nadějí pozvedla před sebe.

“Nech si ho!” Zarazil jí Fantom. “Odložil jsem svoje jméno, aby mě neřídila kniha Nomen Omen a nechci ani aby se mnou manipulovala nějaká Múza. Už chápu odkud vítr vane. A vlastně se to dalo čekat. Runová energie tyhle stíny přitahuje a nebude to poprvé, co se někam snaží propašovat a pak z dálky tahat za nitky. Jestli jsi jí uvěřila, tak je mi to líto, ale mě z toho vynech. Nepřečtu si ten dopis a nezajímá mě. Jestli tebe ano, tak ho otevři. Jestli už jsi to neudělala.”

Princezna mlčela.

“Jistěže neudělala. Přesto ses nechala natlačit skrz všechny překážky až sem. Jenom kvůli mámení. Podívej se kolem.” Fantom ukázal na stěny a na sochy před výklenky. “Tohle jsou Múzy. Jejich nabídky a jejich oběti. Tam na těch malbách. Vlastně to nejsou oběti, malíř je nazval vyvolení. Ale pro mě to oběti jsou. Oběti přeludu. Bez vlastní motivace, bez vlastního poslání. Hnaní pudem, skrze který jimi Múzy manipulují.”

Monáda zjistila, že dopis stále drží v natažené ruce a jeho rohy se nepřičetně třesou. Tvář ale zachovala pevnou a zelenkavým pohledem blyškala po sochách a malbách. I po nehybné, pevně stojící postavě Fantoma.

“Je mi to líto,” promluvil zase svým melodickým hlasem muž. “Určitě jsi toho prošla hodně. A nejspíš si musela překonat i strach ze mě a z hlídacích strojů na nádvoří. Přesto... Já nejsem ten, koho by ses měla bát. To spíš Magické Ř. Nebo možná sama sebe a toho, co máš uvnitř. Co tě hnalo až do téhle zapomenuté věže, kde jsem jenom správce a hlídač. Nic víc.”

“Nic víc?” Hlesla princezna náhle. “Nic víc...? Jenže ono je toho o hodně víc.”

“Takže to ještě nevzdáváš? Jsi zarputilá, to uznávám.”

“Ani netušíš jak moc. A neodejdu dokud nedostanu to, co chci. S dopisem, nebo bez něj. Mysli si o Magické Ř. co chceš, ale já to dotáhnu do konce, protože nevěřím, že to bude ke zlému. Nakonec ne.”

Monádin hlas během proslovu nabýval na síle a stejně tak i její odhodlání. Nevyřešitelné problémy zahodila kamsi za sebe, tak jako vždy. S čistou hlavou se znovu opřela do překážky, která stála přímo před ní.

“Poslouchám. Tak povídej, co tě sem přivedlo.” Fantom se lehce naklonil dopředu a jeho tvář zvažněla. Monáda netušila, zda to bylo tím, že hodlá její prosbu podrobit tvrdé kritice a nebo zda se opravdu upřímně zajímá.

“Jsem tu kvůli nové runové skladbě. Jsem tu, protože se chci naučit deklarativní skládání run. Jsem tu kvůli jazyku Prolog.” Bylo to venku. To jediné Monádu skutečně zajímalo a to po Fantomovi chtěla. Všechno ostatní, co se do této chvíle dozvěděla, uzamkla dočasně do jiné skutečnosti.

Fantomovou tváří proběhl záchvěv a v jeho očích zasvitla jakýsi hluboká emoce. Sešel jeden schod. A další. A pak zůstal stát v zamyšlení.

Dlouho se nehýbal. Jeho pohled mířil mimo sál a věž a možná i mimo přítomnost. Ticho se prohlubovalo a jiskřivá zář z centrálního světlovodu se mihotavě rozlévala po zdech. Dýchala ranními paprsky čerstvě lapenými ve špici věže.

“Dej mi ten dopis,” pronesl nakonec po téměř nekonečně dlouhé době Fantom. Řekl to jemně, tlumeným až důvěrným hlasem. Napjatě přitom zkoumal princeznu tvář.

Když si dopis převzal a otevřel, rychle přelétl obsah a znovu se podíval na princeznu. V očích se mu zatřpytily odlesky dávných, ale stále nepřekonaných bolestí.

“Ten všivák,” šeptl po chvíli. “Tohle bych od něj nečekal.”

Konečně sestoupil i ten poslední stupeň a stanul na podlaze těsně u Monády. “To co jsi chtěla - ten nový runový jazyk - tu najdeš. Jenže ne tak, jak sis asi představovala. Nezlob se, ale budu ti to muset vyložit postupně. Po částech. Co takhle se projít. Souhlasíš?”

Monáda nesouhlasila. Ta změna ve Fantomově chování jí děsila víc, než předtím jeho radikální názory. Ale na výběr stejně příliš neměla. Takže jen odevzdaně přikývla.

Proces zpracování

Jako obří rozevřená tlama zíval do kraje kráter. Rozeklaný a hluboký, podobný nesmírné jizvě v úbočí hory. Rút a Mety stály ohromeně pod ním a připadali si tak nepatrně jako dvě zbytečná smítka prachu.

Vyvstal před nimi náhle. Nečekaně. Skrýval se za zlomem nejhořejší skalnaté střechy hory, která odtud až k hřebeni stoupala v pozvolnějším sklonu.

Mety tékal očima po vrásách vybíhajících od středu kráteru k jeho okrajům. Ostré stíny zvýrazňovaly každý záhyb a umocňovaly tak jeho velikost. Možná za to mohla únava a žízeň, ale Metymu se z toho pohledu udělalo nevolno a náhlá závrať ho otočila o půl obrátky směrem k hraně pěšiny.

Rychlým krokem zpět se vzdálil od srázu a bezpečně se opřel o blízký balvan. Přes okraj cesty pohlédl dolů na pěšinu traverzující sem a tam po úbočí utopeném ve štěrku a v kamenných úlomcích. Obří splaz začínal právě pod jeho nohama a v dlouhé rozšiřující se vlně klesal až ke vzdálené patě hory. Úplně dole se zařezával do koberce lesa, kde světlá šed balvanů tonula pod příbojem rozbujelé zeleně.

Když se ale soustředil, dokázal rozeznat osamocené kamenné bloky ještě v protějším svahu. A pak dokonce i za ním, v podobě světlých teček náhodně rozestých v lukách a zelených lánech ve vzdálenosti mnoha mil.

Otočil se zpět a tentokrát už se raději přidržoval. Tohle nebyl kráter sopky nebo něčeho takového. Tenhle se nacházel v boku horu a svítil téměř neposkvrněnou šedavou barvou. Ani jediná tmavá šmouha kouře, popela nebo ohně. Vypadalo to, jakoby horu něco roztrhlo zevnitř a rozmetalo celou její stěnu do dalekého okolí.

Když se Mety podíval na Rút, poznal podle výrazu, že jí pronásledují podobné úvahy. Pobídla ho rychlým máchnutím ruky ke spěchu a sama se pustila po pěšině tak rychle, že jí sotva stačil. Třikrát jí musel chytit za ruku, protože se mu dvakrát vysmekla. Bral svou roli ochránce vážně a nechtěl něco zanedbat. Naštěstí to zabralo. Rút se poněkud uklidnila, zvolnila tempo a dala tichým kývnutím najevo, že už je v klidu.

Pod svažujícím se hřebenem uhnula cesta doprava a dál už nestoupala. Šedou barvu vystřídala zlatavá hnědá stříkaná zelení mechů a lišejníků, které v kráteru i ve splazu balvanů chyběly. Zdálo se teď zřejmé, že splaz nevznikl příliš dávno. Jeho téměř čistá světlá barva nečelila erodujícímu vlivu podnebí dlouho. Jenže ani pěšina, která tudy procházela, nemohla vzniknout přes noc. Nejspíš šlo o pouhé roky, možná o desítky roků, před kterými se hora roztrhla.

Kráter jim ale rychle zmizel z dohledu a jejich mysl zaměstnala nová scénérie. Jakmile obkroužily poslední skalní prst horského hřebene, otevřel se jim výhled na zelenou oblinu zalesněného kopce. Začínal pod jejich nohama a zvedal se podle sousedícího holého úbočí až do míst, kde košaté stromy rychle přerostly přes pěšinu i přes olysalé skály po její pravé straně.

V tom místě se přes kamenné barikády ostře seříznutého svahu vzdouval jemný mlžný opar a ozýval se odtud hukot vody. V celém blízkém okolí vytepávaly sluneční paprsky stříbřité šupinky z vodní spršky, která jako krajka potahovala kameny, větve i pěšinu.

Během několika kroků je chladivá tříšť obklopila také a z vysoké horské stěny na ně začínaly crčet stružky průzračné vody. Hlavy stromů dosud pod úrovní stezky vystoupaly zvolna výš a za chvíli už se jejich větve napřahovaly přes pěšinu tak, že se pod nimi museli shýbat. Cesta se znovu lehce stočila a pak se vrhla pod hučící proud, který obcházela zezadu po úzké římse zapuštěné do skály.

Pramen Siliky, napadlo Metyho.

Odhadoval to podle kusých zpráv, které zaslechl a podle mapy, kterou zahlédl u princezny. V tomhle místě začíná dlouhá cesta řeky skrz celé Jižní království. A současně tady někde jejich vlastní cesta končí.

Jakmile se přiblížili k padající vodě, Mety pod ní strčil hlavu a pořádně se opláchl a zchladil. Pak nastavil dlaně a hltal osvěžující tekutinu, dokud ho Rúť nezatahala za rukáv a nedonutila ke klusu. I jeho společnice poznala, že jsou blízko cíle a nervozita ji nedovolila dlouho otálet.

Po vysuté římse nespěchali dlouho. Hned za vodopádem vkročili na udržovanou silnici, který sem přicházela přes pestrobarevnou louku od hnědavé hrany lesa. Na opačnou stranu pokračovala skřípnutá mezi opracované kameny vysoké zdi a mezi hranu hladké skalní stěny. Cesta dál postupně tmavla a pak docela zmizela ve stínech pod obloukem portálu, která zvolna přešel v tunel, jehož druhou stranu nebyl možné dohlédnout.

Jediné, co odtud vysvítilo, byl nepřetržitý řetězec valounů, podél kterého šly a který neúnavně dýchal pravidelnými energetickými záchvěvy. Zdály se ještě silnější, protože po silnici z druhé strany sem přicházel druhý podobný řetěz. Těsně před vstupem do tunely se oba spojily a pak pokračoval do temné chodby s vysokou klenbou, kde se ztrácely za prvním ohybem.

Rúť skočila dovnitř bez zaváhání. Mety tak rozhodný nebyl. Nervózně se otáčel a sbíral odvalu ke krokům, které jeho nohy odmítaly provést. Dvakrát přešlápl na místě a rozhlížel se sem a tam než ho zarazil nějaký téměř nepostřehnutelný pohyb. Jako by něco přeběhlo přes silnici vzadu za ním.

Zaostřil tím směrem a zkoumal křoví kolem ústí cesty. Nic. Nastražil uši, ale jediné, co slyšel, bylo hučení nedalekého vodopádu. Když se znovu otočil k odchodu, postřehl další pohyb. Těsně na hraně jeho zorného pole. Někáký stín se prosmýkl jako rozpitá šmouha mezi listy stromů u opěrné kamenné zdi.

Po zádech mu přeběhl mráz. Dál už neotálel a rychle vplul do šera tunelu s tísnivým pocitem v patách.

Statický šum vodopádu utichl a nahradily ho reverbované zvuky chrastících kamínků pod porážkami a dunění v tak hlubokém basu až se zdálo že ho vydávají samotné stěny chodby.

Klopýtavě srovnal krok s Rúť, která na něj nervózně čekala. Usilovným mrkáním se snažil přivyknout zdejšímu šeru a chvíli mu trvalo, než svou společnici bezpečně rozpoznal. Pravidelné světelné impulsy emitované energetickými záchvěvy přetvářely oblouky klenby v měňavé stíny. Občas se zdálo, jakoby chodba před nimi končila, aby se za okamžik zase protáhla do překvapivé dálky.

Mety by přísahal, že ve stínech vidí další pohyby, ale vždy, když došel blíž, pochopil, že je to jen přelud nebo nešťastně vržený stín na stěně chodby. Nebyl tu nikdo a nic.

Konečně se trochu upokojil. Přestal se lekat a místo toho se zaposlouchal do hlubokého basu vibrujícího temným prostorem. Měl pocit, že ho vnímá víc tělem než sluchem. A zdál se čím dál bližší. Mety se na něj soustředil tak, že si ani neuvědomil, že už delší dobu neslyší Rút ani pleskání jejích bosých nohou.

Poplašeně se zastavil. Chystal se jí zavolat, ale nestihl než nabrat trochu vzduchu do plic. Pak ztuhl.

Jeden z pulsů se mihl chodbou a obrátil naruby světlo a stín a přitom zanechal vprostřed tunelu neprostupnou tmou. To nebyl přelud. Masivní vysoké tělo obepínala aura z ostnů, které se na chvíli zaleskly a zajiskřily, než je opět skryla černota.

Mety strnul na místě. Nebyl schopen pohybu. Svaly mu stáhla křeč a vzduch se ztěžka pasíroval do plic zdřevnatělým hrdlem.

S napětím očekával další záblesk... A ten přišel. Osvítil chodbu a stěny v pozadí, ale v prostoru před ním, asi tak na vzdálenost napřažené ruky, zůstala temná hmota. Tělo bez barvy tyčící se až ke stropu a blokující cestu svými jehlicovými ostny.

Byl by vykřikl, ale vůle selhala. Zadoufal, že se ta věc dál nepohne. Že snad zůstane tam, kde je. Jenže ona se pohnula. V ten samý moment, kdy světlo znovu pohaslo.

Mety zavřel oči. Báł se, že když je otevře, černý kolos už bude přímo u něj a bude ho pomalu napichovat na svoje ostny. Už je téměř cítil. Ostré, nebezpečné a neviditelné.

Pak zaslechl úder a zvuk, který ho donutil oči otevřít. Mihotavý zásvit mu na dobu jediného úderu srdce zjevil Rút, když právě skočila na protivníka. Přilétla odněkud shora a s nesmírnou přesností se protáhla mezi bodlinami až k jeho tělu.

Opět nastala tma. Hluk, rány, zaskřípění. A další záblesk. Nejbližší a nejdelší ostny vylétly do vzduchu odtržené od obřího těla. Opsaly oblouk a zacinkaly v mnohonásobné ozvěně na kamenné podlaze.

Pak se Rút od protivníka odlepila, couvla, zapřela se o zeď a vystřelila znovu vpřed jako divoká šelma.

Chodba opět potemněla. Spolu s temnotou pohltila prostor ohlušující rána.

V dalším okně slabého zásvitu zahlédl Mety masivní temný kolos jehož tělo na několika místech puklo a které bylo zaklesnuté zbylými ostny do podlahy a stěny tak, že už nebylo schopné pohybu.

Ani se nestihl nedechnout a bylo po všem. S úlevou se otočil na Rút, ale ta už mizela za ohybem tunelu. Setřásl ze sebe šok a hrůzu a pustil se za ní.

Dlouho jí nemohl dohnat. Už na něj nečekala. Nebo zapomínala, že má čekat. V jeden moment přesto zpomalila a tak se mu podařilo jí dohnat.

Chytil jí. Pevně, ale nepomohlo to. Táhla ho za sebou, jakoby nic nevážil. Zakopl a upadl. A v ten moment ho nenapadlo nic lepšího, že jí rukama obejmout nohy.

Obrovská síla ho ihned zvedla ze země tak rychle, že si ani nestačil všimnout, jak se podlaha vzdaluje. Ta síla byla omračující a děsivá. Prsty jako ocelové drápy cítil zaražené hluboko do boku a do stehna. Ocítl se ve výšce a v pulsující tmě pod sebou zahlédl jen dvě bledé oči, které nepřipomínaly nic lidského.

“Rút,” hlesl uskrípnutě.

Dívka zamrkala a poplašeně ho postavila zpět.

“Zatraceně!” procedila mezi zuby. “To seš ty.”

“Jasně že já,” zašeptal Mety a mnul si pohmožděný svaly. “Byla jsi mimo.”

“Nepovídej?” utrousila Rút podrážděně. “To nebylo dobrý. To vůbec nebylo dobrý.”

“Máš neskutečnou páru.”

“To už přece víš, sakra! Když se něco semele, tak mě nezastavuj. Nezkoušej to a di mi radši z cesty. Jasný?”

“A co mám tedy dělat?”

“Mluv na mě. Křič, ale nezkoušej mě zastavit.”

Místo souhlasu ukázal Mety před sebe. “Podívej.”

Rút sebou trhla a málem se znovu pustila bezhlavě do boje.

“Klid,” křikl Mety a skutečně to zabralo. Rút se zastavila. “To je jenom servisní samohyb. Ten už znám.”

Z úzkého průchodu po straně hlavní chodby se vyvalil nízký stroj s mnoha malými koly a pustil se podél řady valounů. V místě, kde před chvílí proběhl zápas, se zastavil a začal upravovat umístění kamenů v rohu chodby. Asi se během střetu vychýlily z ideální polohy.

“Co je to?”

“Údržba energetického vedení, podél kterého celou dobu jdeme. Tady už musí někde končit.”

Mety se přikrčil a pohlédl do slabě zářícího otvoru úzkého vstupu, ze kterého samohyb vyjel a do kterého se stácel pulzující řetěz kamenů.

“Tam bude něco, co čerpá a zpracovává to obří množství energie,” sdělil Mety.

Rút přiklekla vedle něj. Z prostor za průchodem sálalo nevýrazné namodralé světlo a ozývalo se odtud bublavé hučení.

A hlasy. Ano. Zaslechly hlasy, které téměř zanikaly v okolním hukotu, ale přesto rozpoznatelné.

Než stihl Mety křiknout, a vlastně ještě dřív než si uvědomil, že by měl zakřičet, byla Rúť pryč. Vplazila se do úzkého tunelu rychle a mrštně jako had a když ze sebe Mety konečně vyrazil: “Stůj!” už byla dávno z dohledu.

“Ale ne!” zaúpěl a se sebezapřením zalehl a začal se plazit za ní.

Kolem to dunělo nebo snad bublalo v mnohonásobné ozvěně. Přerývané. Klopýtavě. Stěny tlačící se shora a zboku chladily, zatímco řetěz valounů na straně ho hřál.

Během plazení se Mety často otíral loktem o kameny přenášející obrovskou energii, protože tunel byl příliš úzký. Jeho předsevzetí, že se od nich bude držet dál, tak vzalo za své, ale nezdálo se, že by mu nějak ubližovaly. Aspoň do doby, než je nahradila pulsující příčné umístěná žebra, pod kterými se musel prosmýkat.

Vzduch zhoustl. Záchvěvy pulsů začaly být téměř hmatatelné a nepříjemně všudypřítomné. Nedoprovázel je žádný zvuk. Spíš naopak. Jakoby každý zákmit energie okolní hukot na chvíli pohltil a pak zase uvolnil. Nebo to mohl způsobovat jen tlak v hlavě, který přicházel s každým novým impulsem.

“Rút!” zaúpěl Mety, když mu došlo, že to jediné může jeho společníci zastavit. Postupoval pomalu a před sebou neviděl nic, než zužující tunel. Po Rúť nebylo ani památky.

Zatočila se mu hlava a dávivě zakašlal. Energie supící s nesmírnou silou kolem, mu lomcovala tělem. Měl pocit, že všechna orgány se mu chvějí. Postrkoval se vpřed už jen v mezičase mezi dvěma pulzy a začínal zvažovat návrat. Pokusil se pohlédnout zpět za sebe a do stran, jestli se může vůbec otočit, když si všiml rozšiřujícího se prostoru po pravé straně.

Zapřel se lokty o krajní skruže světélkujícího žebroví a protáhl se ven. Okamžitě se mu ulevilo.

Tak tudy už nikdy, rozhodl se.

Ani to nebylo třeba. Jak se zdálo, tak dál vedla servisní cesta, dost vysoká na to, aby mohl vzpřímeně stát.

Znovu na Rút zakřičel. Ale nemělo to cenu. Hučení a bublání už bylo tak hlasité, že ho bylo slyšet sotva na pár kroků. Rozběhl se proto kupředu tak rychle, jak jen dokázal.

Úzký tunel, ve kterém se do této chvíle plazil se stále táhl souběžně s chodbou. Zář v jeho středu zesílila a přestával pulsovat. Připomínala teď spíš jednotlivý rozechvělý proud.

Za běhu se Mety snažil myslet jen na Rút a na to, jak jí zastavit, ale nemohl přestat obdivovat proměny, kterými chodba procházela. Zvědavost byla příliš silná.

Obklopila ho totiž voda. Voda, která vyvěrala z úzké dlouhé štěrbiny pod stropem a která se valila ve vortexu podél stěn. Hlavní proud pokrýval celou jednu stranu, jakoby jí netvořilo nic, než samotná voda a odtékal žlábkem pod podlahou. Z vířícího živlu se zvaldo množství kapek a vodní tříště, které se jako měňavé jiskry točilo a jiskřilo ve formě průzračného válce podél osy směřující rovnoběžně s hlavním energetickým proudem uzavřeným za kruhovými žebry.

Chodbou vanul chlad a nepřetržitý svist větru se mísil s hučením vody. Mety se toužil zastavit a prohlédnout si každý detail toho díla, ale přemohl se. Přesto očima klouzal sem a tam a zkoumal, jak se centrální energetický proud slévá do téměř hmatatelného a neprůhledného paprsku. Jak se v jednom místě láme a v sérii oslnivých záblesků mizí za zrcadlově lesklou hladinou.

Neměl čas celý ten proces prozkoumat a ani domýšlet si všemožné teorie k čemu to vlastně slouží, protože chodba nečekaně skončila. Tak nečekaně, až málem upadl na schod skrytý v příšeří za sníženým portálem.

Stanul na schodišti. Velmi tmavém a chladném schodišti, které stoupalo vzhůru v úzké šroubovici. Jinou cestu kudy dál neviděl a tak se znaveně zapřel o blízkou stěnu a začal neochotně zdolávat vysoké stupně.

Když hukot vody poněkud utichl ozvalo se tmy nahoře pleskání nohou. Rút. Někde vysoko. Určitě už hodně vysoko, ale aspoň na doslech.

“Rút,” zakřičel. “Zastav se!”

Odpověď nepřišla.

Zase se přistihl, jak se povzbuzuje vzpomínkou na Monádu a jak se tím nutí do každého dalšího kroku. Jasně si uvědomoval, že jeho nohy už mají za sebou příliš mnoho mil a příliš velké převýšení a že už nemají z čeho čerpat sílu. Nejedl už řadu hodin a ani si pořádně neodpočinul. S nepříjemnou naléhavostí se ozvala i naražená hlava. Také ho pálily modřiny na boku a na stehnu, které mu způsobila Rút.

Tma se změnila v šero. Odněkud shora sem přicházelo mlhavé světlo a to mu dodalo naději. Konečně, vydechl. Snad už to skončí. Ale ve stejnou chvíli si uvědomil, že nic neslyší. Zastavil se, aby nabral trochu vzduchu do plic a sípavě vykřikl: “Rút! Slyšíš mě? Počkej.”

Málem se mu při tom křiku rozedralo vyprahlé hrdlo. Ale hlas z něho vyšel a stěny úzkého schodiště znásobily jeho sílu. Dlouho se nic nedělo a Mety se poplašeně pustil vzhůru.

“Sem tady.” Přišla znenadání odpověď.

Oddychl si. Hvězdičky se mu míhaly před očima. Tenhle úkol ochránce ho vyčerpával až k smrti.

Nakonec vystoupal i ty poslední nesmyslně vysoké stupně a znovu se octl na přímém slunci. Zaclonil si oči a zády padl na vyhřáté kvádry kamenné stěny.

Rút stála hned vedle a rozhlížela se. Její oči tékaly nesmírně rychle a netrpělivě. Metyho ale zaregistrovala a s povděkem na něj kývla.

“Jsme na místě,” zašeptala. “Tohle musí bejt ono.”

Mety udělal několik kroků a postavil se vedle ní. Pak zalapal po dechu. Jeho oči se rozběhly po scénérii snad ještě rychleji, než jak to před chvílí viděl u Rút.

Dole se rozkládala šedá přes míli široká pánev plná pohybu, zamžená bělavým oblakem prachu. Kupily se tam tmavé i lesklé hromady různě rozměrného materiálu na desítkách křížujících se cest. Mezi tím vším kmitaly samohyby a po dlouhých pásech se přesouval šterk a kamenné úlomky. Protisvah před nimi nejméně půl míle stoupal v kaskádách, na kterých samohyby pilně vykládaly bedny a třídily a řadily obrovská kvanta nejrozličnějších kamenných úlomků.

Nad tím vším jako hlídka bděla útlá bílá věž vsazená do rozlehlého dlážděného nádvoří. Kolem ní i na cestách postávaly desítky nezvyklých černých kuželů, ostnatých jako obří jehelníčky.

Po levé straně pod nimi, blízko hrany spadající do prohlubující se strže, se leskla zrcadlová hladina jezera. Zdála se nehybná téměř statická až na jiskřivý přepad, ze kterého se voda přelévala dolů přes hranu ověncenou bělostnou mlhou.

Z celého toho prostoru přicházelo neustávající ševlení, nepříliš hlasité na to kolik činnosti a pohybu tam probíhalo, ale stálé a neodpočívající. Všechno tam dole se hýbalo a to koordinovaně, rychle a přesně. Dráhy mnoha samohybů se křížily, ale docházelo k tomu bez zastavení a bez zpomalení. Z nitra hory a zase zpět proudily ne desítky, ale spíš stovky samohybů jako dobře zkoordinovaní mravenci.

Mety se naklonil přes nevysokou zídku terasy, na které stál. Pod sebou spatřil spadat kolmou horskou stěnu do hloubky několika desítek sáhů. A když se otočil nahoru, spatřil kamenný val rostoucí do dechberoucí výšky.

Rút vedle něho sebou škubla a slyšitelně sykla.

Mety pohlédl opět dolů. Dlouho si v hemžení pod sebou ničeho nevšiml, ale pak zahlédl rychlý a rozhodně ne mechanický pohyb. Běžel tam člověk. Utíkal pryč od sklaní stěny a kličkoval přitom mezi proudícími samohyby.

Následoval výkřik a hvízdnutí zdola z místa někde pod nimi. Rúť sebou znovu cukla a tělo se jí naklonilo nad zídku.

Tentokrát byl Mety bdělý. “Nedělej to,” špitl. “Počkej.”

Rút se zarazila. Přesto bylo zřejmé, že je napjatá jako tětíva nataženého luku.

Ta malá postava tam dole byla určitě Monáda. Podle šátku a podle vesty. Běžela stále rychleji a rychleji a křik ozývající se za ní, jí nezastavil. Svezla se ze svahu na nižší cestu obkružující prohlubeň pánve a zamířila k věži.

Znovu se někde pod nimi ozval křik. Křik silného mužského hlasu, který nyní dolehl jasně až k nim: “Stůj!” přikázal.

Bez účinku. Monáda se hnala dál. Ale před ní, v místech do kterých možná ještě neviděla, se seřadilo několik černých strojů s ostny. Nestály už nehybně, ale přesouvaly se. A to nesmírně rychle.

“No tak,” zaskřípala Rúť zuby. “Běžíš špatně, sakra. Copak je nevidíš? Už je musíš vidět!”

Opravdu. Řady a řady figur vystupujících proti princezně, byly už tak blízko, že je nemohla přehlédnout. Přesto nezastavovala. Zbývalo jen pár kroků, když jí v ruce zasvítlo modré světlo. Něco svírala v pěsti. Zvedla to a přiblížila k hrudi.

Mety si všiml, že Rúť při pohledu na to dění dole mačká hranu kamenné zídky tak silně, až se jí pod prsty začala drolit. Její zděšený pohled ale rychle vystřídala úleva. Všimla si, stejně jako Mety, že pohyb temných figur těsně před Monádou ustal. Zamrzly.

Monáda se mezi nimi prosmýkla a běžela dál. K další hradbě z ostnatých těl, která se před ní rychle nakupila. Bylo jasné, že jí nechtějí pustit dál. Ale ani tentokrát se nezdálo, že to princeznu odradí.

Měla v ruce nějakou zbraň. A musela do ní vkládat velkou důvěru tváří v tvář nebezpečné ostnaté hradbě, do které vbíhala. Nekompromisně, bezhlavě. Tak jako vždy, když se pro něco rozhodla. Nedbala na nic a na nikoho. Hnala se vpřed a bylo jí jedno, že se proti ní rojily desítky samohybů s ostrými bodci, které teď zcela zaplnili celou cestu až k věži.

Monáda to prostě ignorovala, tak jak bylo jejím zvykem. Ale současně ignorovala i to, že, že právě běží kolem velké hromady oblých valounů, které do toho místa svážely tři dlouhé pásové dopravníky.

Mety i na dálku kameny poznal. Měly stejný tvar, povrch i velikost jako kameny, podle kterých podnikl dlouhou cestu nočním lesem. Jejich povrch se jako na povel rozžal. Objevily se nezvykle jasné výboje. Vzduch se zachvěl. A pak přišel záblesk. A následně vlna, ve které se svět zastavil.

Bělavým prachovým oblakem zakmital třas. Hladina jezera se zježila a kameny vyrovnané v úhledných komínech se rozskočily a zůstaly vyset ve vzduchu. Samohyby a pásy zamrzly na místě. Hluk i všechny ostatní zvuky zmizely.

Mety chtěl něco zakřičet, ale zjistil, že ho cosi paralyzuje. Jakoby se ponořil do hustého oleje. Ruce, nohy, hrud i plíce měl jako zalité v dehtu.

Pak zahlédl Rút a ten pohled ho vyděsil.